PATRICIA LYNN

Undeva, departe

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANDREEA DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

— Mamă, e posibil să ne fi rătăcit?

— Heather, de ce ești întotdeauna pesimistă? o întrebă Holly. Sunt sigură că dacă mama credea că ne-am rătăcit, ne-ar fi spus până acum. Pe lângă asta, indicatorul ne-a arătat drumul spre ferma Four Aces. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Heather privi cât de departe putea de pe bancheta din spate a mașinii și apoi își întoarse ochii albaștri spre sora sa.

— Ei bine, privește și tu. Poți vedea până departe în orice direcție. Zărești vreo fermă prin jur?

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic. Distanțele sunt mult mai mari în Montana față de cele pe care le știi tu în Chicago.

Heather oftă exasperată și ridică ochii spre cer.

— Faci pe deșteapta.

— Opriți-vă, le ordonă Kathleen Hunter celor două fete ale ei. Era prea mult pentru o singură zi. Era foarte obosită, o durea capul și știa că s-ar fi putut rătăci.

Opri jeepul roșu în mijlocul drumului forestier pe care se aflau. Fără a da vreo explicație, scoase cheia din contact și coborî din mașină.

Praful care rămăsese în urma mașinii era împrăștiat de adierea ușoară. Kathleen rămase o clipă nemișcată și apoi privi drumul pe care-l lăsaseră în urmă. Tot ce putea spune era că nu se zărea nici o urmă de civilizație în jurul lor. Drumul șerpuia printre coline verzi acoperite cu flori galbene și purpurii, după care urca peste dealurile din depărtare. Pinii înalți și drepți străjuiau drumul și în depărtare munții se ridicau maiestuoși spre cer. Erau în luna iunie și toată vegetația strălucea în razele calde ale soarelui.

Se rezemă oftând de mașină, fără să se gândească la faptul că se va murdări din cauza prafului care se așezase pe aceasta. Închise ochii acoperiți de ochelari de soare și ascultă în liniște sunetele naturii care o înconjura.

— Mamă!

Fusese prea multă liniște.

— Lasă-mă în pace, Heather, zise ea îngrijorată.

— Vine cineva! strigă Holly. Ar fi mai bine să vii lângă noi.

În timp ce înconjură mașina, fetele coborâră și Holly arătă cu degetul spre vale.

— Vine de acolo.

Se vedea clar un călăreț singuratic care se îndrepta spre ele. Între om și animal era o armonie perfectă și Kathleen își reaminti de westernurile pe care le văzuse la televizor. Așteptă curioasă apropierea călărețului.

Când calul negru se opri în fața lor, călărețul își scoase pălăria și le salută.

— Bună ziua, doamnelor, zise el cu o voce gravă. Aveți probleme cu mașina?

— Nu, spuse repede Kathleen. Suntem în drum spre ferma Four Aces și mă întrebam dacă nu cumva am greșit drumul.

— Nu, o asigură el. Mergeți încă doi kilometri și veți ajunge la o răscruce. Luați-o la stânga și drumul vă va duce direct la fermă. Nu aveți cum să vă rătăciți.

— Mulțumesc.

Kathleen și-ar fi dorit să-i poată vedea ochii acoperiți acum de umbra pălăriei cu boruri mari. Se întreba dacă ar fi găsit în ei vreo urmă de căldură din moment ce trăsăturile feței lui erau foarte reci, în afară de buze. Bărbatul nu le întrebă nimic, chiar dacă ar fi fost curios să afle ce caută trei femei singure în mijlocul necunoscutului.

— Ești cu adevărat un cowboy? îl chestionă Heather, cu ochii albaștri scânteind în timp ce îl studia cu atenție.

— Sunteți cu adevărat gemene? i-o întoarse el.

Holly râse și își privi sora.

— Te-a prins, Heather.

— Da, dar se vede clar că suntem gemene, răspunse ea.

— Dar nu e clar și că eu sunt cowboy? El se mișcă în șa, făcând-o să scârțâie. Am pălărie și cizme de cowboy. Călăresc un cal pe nume Lightning. Am o pușcă agățată de șa. El râse scurt. Trebuie să fiu un cowboy.

— Da, dar ești un cowboy adevărat? insistă Heather așa cum făcea de obicei. Sau ești unul dintre cei care numai pretind că sunt cowboy, așa cum fac cei de la ferma unchiului John? întrebă ea neîncrezătoare.

— Eu sunt un cowboy adevărat, o asigură bărbatul. Noi nu dăm arme celor care pretind că sunt ceea ce nu sunt.

Kathleen avu împresia că îl vede zâmbind, dar nu putea fi sigură.

— Bine, dar...

— Ajunge, Heather, o întrerupse Kathleen. Lasă omul în pace. Sunt sigură că are lucruri mai bune de făcut decât să stea aici și să se certe cu tine, zise ea privind în sus spre el. Mulțumesc pentru că ne-ați scos din încurcătură.

El îi răspunse înclinând ușor capul.

— Vă doresc o zi bună, doamnelor.

Întoarse cu îndemânare calul și porni în direcția din care venise.

Kathleen și fetele rămaseră să-l privească în timp ce calul sărea cu grație peste un buștean.

— Ce mai cowboy, murmură Holly admirativ.

— E bătrân, zise Heather supărată. Probabil că are aproape patruzeci de ani.

— Nu-mi pasă cât de bâtrân este, arată minunat în șa. Poate că are vreun fiu.

— Ei bine, poți să te împrietenești tu cu el, i-o întoarse Heather. Mie nu-mi plac văcarii.

Kathleen oftă adânc și își privi fiicele care aveau numai paisprezece ani.

— Hai să mergem, sugeră ea. Dacă văcarul nu a mințit, înseamnă că suntem aproape de fermă.

— Sigur nu ne-a mințit, se grăbi Holly să-i ia apărarea. E un tip simpatic.

— Oh, te rog, mormăi Heather în timp ce deschidea portiera pentru a urca în mașină.

Kathleen zâmbi veselă când văzu expresia inocentă a fetiței sale.

— Bine, acceptă ea. E un tip simpatic. Să mergem.

Holly își urmă sora în mașină și Kathleen se așeză la volan. Se întrebă pentru a nu știu câta oară cum de a putut concepe două fete identice ca aspect fizic, dar atât de diferite ca atitudine și comportament.

— Bine, spuse ea când porni motorul. Doi kilometri și apoi la stânga. N-avem cum să greșim drumul.

* * *

Văcarul le spusese adevărul. Bifurcația se afla acolo și urmară drumul prăfuit din stânga până când trecură pe sub un arc de lemn pe care scria „Ferma Four Aces". După încă doi kilometri zăriră ferma și Kathleen oftă ușurată. Abia opri mașina și fetele săriră din ea.

— Oh, ce mare e! exclamă Holly privind în jur pentru a se familiariza cu noul peisaj care i se înfățișa.

Heather își încrucișă brațele la piept și își privi sora, refuzând să se lase impresionată.

— M-aș întoarce oricând la Chicago.

— N-ai decât să fugi până acolo, mormări Kathleen coborând din mașină.

— Katie!

Kathleen privi în jur când auzi prescurtarea numelui ei. Era deja îmbrățișată de o persoană cu brațe puternice, îmbrăcată într-o cămașă roșie și blugi. Abia reuși să-și mențină echilibrul când fratele ei, care o privea fericit, o așeză cu picioarele pe pământ.

— Începusem să-mi fac griji, spuse John Graham. Ai avut probleme pe drum?

— Nu prea multe.

— Bine. Se întoarse spre gemene zâmbind. Lasă-mă să le urez bun venit acestor fete.

Kathleen îl privi cum le îmbrățișa pe Heather și pe Holly în timp ce le spunea cât de mult au crescut. Fetele nu-l mai văzuseră de când aveau patru ani.

El nu se schimbase prea mult, își zise Kathleen. Părul lui negru era brăzdat de câteva fire albe și liniile din jurul ochilor erau ceva mai adânci, însă, altfel, arăta exact așa cum îl știa. Fața și mâinile îi erau bronzate, arătând că lucra mult în bătaia soarelui. Era clar că îi plăcea viața în Montana și că nu-i era dor de Chicago.

El se întoarse din nou spre ea.

— Haideți să vă instalez. Apoi mă voi duce să aflu ce a pregătit soția mea pentru cină.

* * *

Kathleen n-o întâlnise niciodată pe soția lui John, Mattie. Se căsătoriseră în urmă cu trei ani și ea nu reușise să ajungă la nuntă. Rămase ușor surprinsă de vârsta cumnatei sale, care arăta cu zece ani mai bătrână decât John, însă era evident faptul că erau nebuni unul după altul. Kathleen era foarte mulțumită de asta. După ce ea abia trecuse printr-un divorț, se bucura să vadă că fratele ei este fericit.

Mattie intră pe ușa care dădea din bucătărie spre sala de mese și studie masa lungă de mahon cu ochii ei căprui.

— Mai aveți nevoie de ceva?

Kathleen privi mâncarea așezată pe masă și nu-și imagină că ar fi lipsit ceva.

— După trei zile în care am mâncat numai sandvișuri, masa aceasta arată minunat.

Mattie îi zâmbi bucuroasă.

— Mulțumesc. Își trase un scaun lângă soțul ei și se așeză. Ar fi cazul să mâncăm. Cody va veni imediat.

— L-ai văzut? o întrebă John.

— Tocmai ducea calul în grajd. Va veni în câteva minute.

John încuviință și începu să se servească.

După câteva minute, Kathleen gusta din cea mai bună mâncare pe care o avusese vreodată în farfurie.

— Mâncarea e extraordinară, spuse Holly când își termină ruloul de carne cu șuncă. Unchiul John ne-a spus că numai dumneavoastră gătiți la fermă. Chiar gătiți pentru toată lumea care vizitează ferma?

Mattie scutură din cap.

— Sunt ajutată de un bărbat pe nume Lonny Johnes. Reușim astfel să ne hrănim pe noi doi, pe cei zece angajați ai fermei și pe oaspeți.

Ușa bucătăriei se deschise larg și Kathleen privi în sus spre cei mai verzi ochi pe care-i văzuse vreodată. Realiză apoi că bărbatul la care se uita era cel pe care-l întâlniseră pe drum. Acum nu mai avea pălăria pe cap, lucru care dădea la iveală un păr blond închis destul de lung. Chipul lui era atrăgător la prima vedere, însă avea o oarecare duritate care te făcea să te întrebi dacă știe ce este tandrețea.

Bărbatul era îmbrăcat într-o cămașă de bumbac cu mânecile suflecate care-i arătau brațele bronzate la fel ca fața. Blugii îi veneau ca turnați pe trupul puternic.

Când îl privi din nou, Kathleen realiză că el își concentra atenția numai asupra ei, privind-o cu o sprânceană ridicată și făcând-o să roșească. Își mută repede ochii în altă parte și reuși să nu fugă de la masă în clipa aceea.

John i se adresă noului-venit:

— Cody, ți le prezint pe sora și pe nepoatele mele.

Kathleen nu avu de ales și reuși să-i întâlnească ochii în timp ce el înconjura masa și astfel se îndepărta de ea.

— Îmi pare bine să vă întâlnesc, murmură ea politicoasă.

— Spuneți-mi Cody. Vă rog.

Ea încuviință și își îndreptă ochii spre mâncarea pe care-o avea în farfurie.

— Tu ești tipul pe care l-am întâlnit mai devreme, începu Heather.

— Eu sunt.

— Ce faci la fermă, Cody? întrebă Holly în timp ce-i întindea castronul cu fasole verde.

El se servi și-l puse alături de farfurie.

— Orice e nevoie. John mă ține mereu ocupat.

Holly zâmbi fermecător și-i întinse un alt castron.

— Așadar, unchiul John e șeful tău?

— Încearcă, răspunse el zâmbindu-i ușor lui Holly. Dar sunt prea mare și prea rău, așa că niciodată nu reușește.

Kathleen văzu cum trăsăturile lui se îmblânzise sub zâmbetul pe care îl adresa fiicei ei. În afară de faptul că acest bărbat arăta bine, poseda și o putere ciudată de atracție. Desigur, nu avea de ce să-și facă griji din cauza asta deoarece nu era genul de femeie care atrage atenția bărbaților. Gary, fostul ei soț, îi spusese clar că era o dezamăgire pentru orice bărbat.

— De ce nu vorbești ca un văcar?

Întrebarea lui Heather îi alungă gândurile amare și îl urmări pe Cody care își îndrepta atenția spre cealaltă fiică a ei.

— De ce nu ești exact ca sora ta geamănă? o provocă el.

Ochii albaștri ai lui Heather se îngustară.

— Pentru că eu vreau să-mi definesc propria identitate.

El o studie gânditor în timp ce mesteca o bucată de friptură de vițel.

— Reușești?

— Mda. Acum oamenii nu ne mai confundă tot timpul.

El privi de la Heather la Holly.

— Așadar ți-ai tuns părul altfel... El făcu o pauză pentru a le studia mai atent și a descoperi toate diferențele. Ai încercat să-i schimbi culoarea, nu?

— Da, zise ea cu răceală. Am făcut și asta.

El încuviință atotștiutor.

— Să știi că asta nu schimbă nimic.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, ești tot blondă sub culoarea pe care ai folosit-o, și figura ta e exact la fel cu a surorii tale, ceea ce înseamnă că nu s-a schimbat nimic.

Holly râse ușor.

— Exact asta i-a spus și mama.

Kathleen simți privirea lui Cody înainte de a-și îndrepta ochii spre el.

— Mama voastră e deșteaptă, murmură acesta.

Oare de ce se simțea ca și când primise o medalie? Reacțiile ei în fața acestui bărbat erau ridicole și periculoase. Dacă nu era atentă, se va face de râs mai rău decât se făcuse până acum și aceasta era ultimul lucru de care avea nevoie în clipa de față.

— Ei bine, nu mă interesează părerile voastre, zise Heather hotărâtă. Îmi place cum îmi stă așa, continuă ea privindu-l pe Cody cu ochii îngustați. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce nu vorbești ca un văcar?

El își termină mâncarea din farfurie și o împinse din fața lui.

— Cum crezi că vorbește un văcar?

— Ei bine, tărăgănat și nazal. Știi foarte bine ce vreau să spun.

— Da, știu. Când îi vei întâlni pe muncitorii de la fermă vei auzi ceea ce vrei să auzi.

— Bine. Dar tu de ce nu vorbești așa? insistă ea. Vreau să spun că unchiul John arată ca un văcar dar nu vorbește ca ei pentru că este din Chicago. Tu de ce nu vorbești ca ei?

— Pentru că sunt din Montana.

— Dar...

— Îți place să te cerți, nu-i așa, Heather? o întrerupse el.

— Este lucrul pe care-l face cel mai bine, comentă veselă Holly.

Heather o privi cu răutate pe sora ei.

— Mai bine decât să fiu dulce și ascultătoare ca tine.

— Bine, interveni Kathleen. Nu vreau să vă mai aud și sunt sigură că nici ceilalți nu vă mai suportă.

— Fetelor, vreți să mă ajutați să aduc desertul? sugeră Mattie în timp ce se ridica de pe scaun. Fără să comenteze, cele două fete o urmară în bucătărie.

John își privi amuzat sora.

— Nu le-ai scăpat din mână, zise el când ușa bucătăriei se închise în urma lor.

Kathleen zâmbi.

— Am știut întotdeauna că nu le voi scăpa din mână. Sunt diferite ca noaptea de zi și câteodată mă pun în situații dificile. Probabil că te vor înnebuni până când vom pleca.

— Puteți rămâne aici cât timp doriți, Katie, spuse el bucuros. Știi foarte bine că sunteți binevenite.

Ea își privi mâinile.

— Știu. Dar nu mă pot ascunde la nesfârșit. Trebuie să mă adun și să-mi continuu viața. Privirea i se îndreptă spre Cody și descoperi că acesta o studiază cu ochii lui verzi și limpezi. Nu trebuia să fie ghicitoare ca să-și dea seama la ce se gândea el. Uneori, când se uita în oglindă, nu o recunoștea pe femeia palidă și parcă lipsită de viață care o privea de acolo.

Heather apăru în ușă.

— Toată lumea vrea plăcintă cu mere și înghețată?

— Eu nu vreau nimic, zise Cody ridicându-se. Am câteva treburi de rezolvat. Înconjură masa și se opri lângă John. Voi veni mâine dimineață devreme pentru a începe noua căsuță.

John încuviință.

— Voi fi pregătit.

După ce le spuse tuturor „la revedere", Cody dispăru în bucătărie.

Kathleen simți o oarecare dezamăgire văzând că pleacă.

* * *

Noaptea trecu repede și în zori Kathleen se îmbrăcă în blugi și într-o cămașă neagră pentru a coborî în bucătărie la o cafea proaspătă și fierbinte. Își turnă o cană, ieși pe veranda care

înconjura casa și se rezemă de unul din stâlpii ei. Aerul de munte era răcoros, dar soarele care abia răsărise îl va încălzi curând.

Toată lumea muncea la ora aceea, dar totul se făcea cu o oarecare încetineală, care părea relaxantă. Mirosul de bacon prăjit rămăsese în aer, ceea ce însemna că micul dejun fusese servit deja. Kathleen își spuse că dacă reușea să găsească sala de mese, o va găsi și pe Mattie acolo.

Zgomotul motorului unei mașini care se apropia îi atrase atenția și privi în direcția ei urmărind-o până când se opri în fața casei.

Cody coborî din mașină surprins s-o vadă pe Kathleen la o oră atât de matinală. Își imaginase că îi plăcea să doarmă mult dimineața, dar ea stătea pe verandă îmbrăcată și perfect trează. Nu-și imaginase că hainele pe care ea le purtase ieri puteau ascunde un astfel de trup.

— Bună dimineața, spuse el când se apropie.

— Bună dimineața.

Se opri în fața ei și o studie pe femeia care părea extrem de fragilă și mult mai palidă în lumina dimineții. Cearcănele negre de sub ochii ei dădeau impresia că cele șase ore de somn nu-i fuseseră de nici un folos. Ochii ei albaștri-cenușii erau întunecați și plini de umbre. El văzu nesiguranța din ei, dubiile și incertitudinile, înainte ca ea să-și ferească privirea. Cu un gest nervos, Kathleen își aranjă părul după ureche.

Cody o privi în continuare și își reaminti că această femeie trebuia să-și găsească singură drumul în lumea asta mare și rea. Nu existau soluții magice pentru inimi frânte și pentru căsătorii destrămate, iar el nu avea experiență în astfel de lucruri. Nu-i putea rezolva problemele chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

— L-ai văzut pe John în această dimineață? întrebă el puțin cam nerăbdător.

Ea scutură din cap, dar nu-l privi.

— Nu.

— Probabil că e la grajduri sau în sala de mese, hotărî el privind-o în continuare. Ce se întâmplase cu femeia care-l privise cu atâta atenție când s-au întâlnit ieri? Lăsă acest gând la o parte și întrebă repede: Ai mâncat deja?

— Nu. Eram în drum spre sala de mese. Îmi poți spune unde este?

El oftă ușurat deoarece sperase că mai poate petrece câteva minute cu ea arătându-i împrejurimile.

— Haide. Vom face un tur al fermei pentru ca apoi să poți găsi singură ceea ce cauți.

— Nu e nevoie. Nu vreau să te reții de la treabă.

— O luăm pe aici, spuse Cody arătând spre dreapta. Vom ajunge direct la sala de mese. Vei vedea și căsuțele în drumul nostru.

— Câte sunt?

— Avem douăsprezece și am planificat să mai adăugăm încă două la anul. Arătă spre stânga ei. Printre acești copaci o poți vedea pe cea mai mare.

Ea se întoarse pentru a admira construcția rustică susținută de trunchiuri de copaci.

— E foarte frumoasă.

— Toate sunt. Acesta este principalul motiv pentru care oamenii vin aici. Vor să scape de rutină. Aici nu au televizor în camere și nici telefon, cu toate că amândouă sunt disponibile în sala de recreere.

Tăcerea se lăsă din nou între ei în timp ce continuau să meargă. Razele soarelui pătrundeau printre frunzele copacilor înalți și păsările își cântau trilurile. Cu toate că locuia în Montana de ani de

zile, Cody încă mai era impresionat de frumusețea dimineților de aici. Călătorise prin toată lumea, dar nicăieri nu găsise o asemenea liniște.

Se opri când realiză că ea nu se mai afla lângă el. Se întoarse îngrijorat și văzu că se oprise în razele soarelui și își ridicase fața pentru a le primi căldura cu ochii închiși. O privea uimit cum zâmbește. Era ca și cum găsise ceva esențial vieții în acea rază de soare, ceva vital pentru trupul și mintea ei. Pentru o clipă văzu copilul fericit din această femeie, văzu cum era cu adevărat când visele ei erau posibile și când zilele îi promiteau fericire, iar apoi văzu cum revine iar la femeia ale cărei vise au fost furate.

Kathleen deschise ochii și întâlni imediat ochii lui. Se priviră îndelung și el văzu în acei ochi albaștri o strălucire care nu existase înainte.

El respiră adânc și își luă privirile de la ea.

— Haide, se zori în timp ce-i întorcea spatele. Sala de mese e chiar în fața noastră.

Capitolul 2

Kathleen închise cartea și o aruncă pe cuvertura colorată care-i acoperea patul. Era inutil să încerce să citească. Începuse capitolul doi și habar nu avea despre ce era vorba acolo. Exact cum nu știa ce se întâmplă în viața ei, își spuse ea plină de regret.

Ridicându-se în picioare se apropie de fereastră și privi noaptea neagră de afară. Era aproape miezul nopții și nu reușea să se odihnească. Poate că o va ajuta aerul proaspăt de afară. Își luă jacheta din cuier și ieși din cameră.

Coborî încet scările, oprindu-se când văzu lumină în biroul lui John. Lucra la computer și probabil că-i simțise prezența, deoarece privi în sus exact când ea trecea prin fața ușii.

— Katie, te simți bine?

— Mă gândeam să ies puțin pe verandă. Nu pot să dorm.

El o privi gânditor.

— E cam frig afară.

— Nu voi sta mult.

El continua s-o privească.

— Mi-ar prinde bine și mie puțin aer curat. Se ridică și apăsă pe mai multe butoane pentru a opri computerul, după care o privi din nou. Te superi dacă te însoțesc?

— Nu, sigur că nu.

— Bine. Își luă haina din cuierul agățat de ușă. Când ajunseră pe verandă, aerul rece al nopții îi înconjură rapid. Kathleen respiră adânc.

— Cum ți se pare, după o săptămână? o întrebă John după ce se așeză pe trepte.

— E minunat. Acum îmi dau seama de ce ai rămas aici.

— Acesta era visul meu, șopti el. Puțini oameni ajung să-și trăiască visul. Știu cât de norocos sunt.

Kathleen se apropie și se așeză lângă el. Privi cerul presărat cu diamante pe care avea impresia că le poate culege doar dacă întinde mâna.

— Sunt foarte bucuroasă că ești fericit, John. Știu cât de greu ți-a fost să părăsești orașul pentru a veni aici.

El râse amuzat.

— Crezi că tata mă va putea ierta vreodată?

Ea oftă.

— Nu știu. Nu puteam să ne mai înțelegem cu el după plecarea ta. Nu i-am putut vorbi despre tine. Nu m-a lăsat s-o fac. După criză nu și-a mai revenit complet. Își privi fratele și reuși să-i vadă foarte bine profilul deoarece ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Habar nu am ce mai credea despre tot ce-l înconjura sau despre plecarea ta.

— Nu pot să am păreri de rău pentru ceea ce am făcut. În Chicago nu făceam decât să mor încetul cu încetul. Pur și simplu, n-a vrut niciodată să mă asculte.

— John. Kathleen întinse mâna și-i atinse brațul pentru a-i atrage atenția. Nu te mai gândi la asta. Tata a vrut întotdeauna să-i facă pe oameni să se învârtească în jurul lui. Am văzut amândoi cum făcea acest lucru cu mama. Singurul lucru pe care ea l-a făcut vreodată fără aprobarea lui a fost să moară. Tu ai încercat să fii ceea ce-și

dorea el, dar nu ți-a stat în fire să rămâi închis o zi întreagă într-un birou mic din Chicago. Îmi amintesc cum visai să trăiești în mijlocul naturii, încă de când eram mici. Ai știut de la început ce-ți dorești. Să nu regreți niciodată că ți-ai urmat visele.

El îi acoperi mâna cu a lui.

Dar cu tine ce-a făcut tata, Katie?

— A hotărât că trebuie să mă mărit cu Gary, admise ea cu o voce stinsă.

John înjură printre dinți în timp ce o strângea mai tare de mână.

— Știam eu că ceva nu e în regulă când am aflat că te căsătorești. N-am putut primi nici o lămurire de la nimeni, inclusiv de la tine.

— Nici eu nu eram lămurită. Tot ce trebuia să fac venea de la tata și de la Gary.

— L-ai iubit vreodată pe Gary? întrebă John supărat.

Kathleen clipi des pentru a alunga lacrimile care-i apăruseră în ochi.

— La început mă temeam de el. Era cu doisprezece ani mai mare ca mine și mi se părea incredibil să fie interesat de mine. Era un bărbat atrăgător, sofisticat și bogat. Tata mi-a spus să nu-mi fac griji în privința dragostei, pentru că aceasta va veni mai târziu, după ce mă voi mărita. Am așteptat, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Ea oftă ușor și dădu din cap. Mi-am dat seama chiar de la începutul căsătoriei că n-am făcut decât să mă mărit cu un bărbat la fel ca tatăl meu. Tata și-a dorit fiica perfectă, iar Gary soția perfectă.

— De ce n-ai plecat?

— Am făcut-o o dată, zise ea necăjită. Chiar după prima noastră aniversare. M-am dus la apartamentul tău, dar tu nu erai acasă. Ea râse ușor. Atunci n-am mai știut ce să fac, așa că m-am întors acasă. Gary nici n-a știut că am plecat.

— De ce nu m-ai așteptat? De ce n-ai venit înapoi? Te-aș fi ajutat.

— După câteva zile am descoperit că sunt însărcinată. Asta a schimbat totul. Nu mai era vorba numai de mine, trebuia să mă gândesc și la copilul meu. Prin întunericul din fața ei se perindau imagini din trecut. Gary a fost atât de încântat când a aflat de copil. Pentru un timp am crezut că voi începe să-l iubesc deoarece la început era foarte atent și grijuliu. Însă toate astea s-au terminat când doctorul a presupus că voi avea gemeni și m-a programat la teste. S-a constatat că voi avea două fete gemene. Gary își dorea un băiat. Era clar că soția lui perfectă îl dezamăgise.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Gary. Katie, n-am știut. Îmi pare rău.

Ea scutură din cap.

— Nu aveai cum să mă ajuți. Pentru oricine Gary părea tatăl și soțul perfect, dar el ne considera numai niște bunuri ale lui, așa cum erau mașina, casa sau barca. Holly și-a dat repede seama de asta și nu mai aștepta nimic de la tatăl ei, cu toate că eu n-am influențat-o deloc. A tras propriile concluzii din ceea ce a văzut pe parcursul anilor. Heather îl vedea pe Gary într-o cu totul altă lumină. De fapt, ea m-a învinuit pe mine pentru divorț. Părea să creadă că dacă aș fi fost o soție mai bună, Gary n-ar fi început o relație cu altă femeie.

— Ți-a spus asta?

— Nu cu aceste cuvinte. Are un anumit fel de a puncta lucrurile care te face să înțelegi foarte bine ce vrea să spună. E o calitate pe care a moștenit-o de la tatăl ei.

— Katie. John îi luă mâinile într-ale lui și le strânse cu putere. De ce nu l-ai părăsit mai de mult?

— Nu-mi puteam asuma acest risc deoarece mi-a fost teamă să nu le folosească pe fete drept apărare. Dacă numai eu aș fi fost cea

care dorea divorțul, știu că ar fi ieșit un mare scandal și nu voiam ca fetele să treacă prin așa ceva. Am hotărât să rămân cu el până când ele vor termina școala.

— Ai pierdut mulți ani din viață.

Kathleen se întoarse spre el tremurând.

— Unde aș fi putut să mă duc, John? șopti ea. Nu aveam nici o pregătire, n-aveam cum să le întrețin pe fete. Uită-te la mine. Divorțul s-a terminat de mai multe luni și încă mă mai întreb ce trebuie să fac în continuare.

— Poți rămâne aici, avem multe lucruri de făcut. Îți pot oferi un salariu și poți ocupa, împreună cu fetele, una din căsuțe.

Kathleen dădu din cap.

— Îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu pot face asta.

— Katie...

— Ascultă-mă, zise ea blând. Sunt foarte confuză în privința multor lucruri, dar de unul singur sunt sigură. Niciodată nu voi mai depinde de un bărbat, niciodată nu va mai avea cineva grijă de mine. Nu vezi că nu te deosebești cu nimic de tata sau de Gary? Ești încă un bărbat care vrea să aibă grijă de neajutorata Kathleen.

— Însă eu vreau să te ajut, spuse el supărat. Nu ți-am oferit nici un ajutor când ai avut nevoie de mine.

Ea zâmbi.

— Mă ajuți acum, lăsându-mă să stau aici până când mă hotărăsc ce să fac cu viața mea. Mă ajuți să mă pun din nou pe picioare și am început deja să fac progrese. Chiar prezența mea aici dovedește asta, deoarece până acum n-am călătorit nicăieri de una singură. Călătoria asta a fost o provocare pentru mine. Gary obișnuia să râdă și să-mi spună că mă voi rătăci dacă mă îndepărtez de drumul spre magazin. Din păcate, l-am crezut. A încercat să mă convingă să nu plec în această călătorie și am fost pe punctul de a renunța, dar mi-am dat seama că dacă aflu cine sunt cu adevărat, voi găsi și

răspunsurile pe care nu le am. Această călătorie nu ar fi fost mare lucru pentru o persoană normală, însă pentru mine a fost un pas enorm în noua viață pe care mi-o doresc.

— Aș fi vrut să te fi ajutat mai mult, aș fi vrut să fi fost acolo când ai avut nevoie de mine.

— Acum ești aici și am nevoie de tine, spuse ea blând. Asta e tot ce contează.

El o privi mult timp, cu ochii plini de regrete.

— Încă îmi mai fac griji pentru tine, murmură el. Se vede că ai slăbit mult și acum mi-am dat seama că nici nu dormi suficient.

— Ai dreptate, admise ea. Însă am impresia că bucătăria delicioasă a lui Mattie mă va ajuta să ajung la greutatea normală și am început deja să dorm mai bine. M-am obișnuit repede cu nopțile de aici, știi doar că sunt mult mai liniștite decât cele de la Chicago.

El încuviință cu un semn din cap.

— Îmi amintesc că am avut ceva probleme cu somnul când am venit prima dată aici, dar știu că la tine e vorba de mai mult decât atât, știu că ai multe lucruri de pus la punct. Vreau să fii fericită, Katie. Știu că nu-ți va fi ușor, dar încearcă să uiți tot răul pe care ți l-a făcut Gary pe parcursul anilor. Sunt sigur că îți vei reface viața, deoarece ești mai puternică decât îți imaginezi.

— Chiar așa? murmură ea în timp ce-l îmbrățișa cu drag. Mulțumesc pentru votul tău de încredere, este primul lucru bun după atâția ani.

* * *

Cody trecu peste dealul stâncos și îl făcu pe Lightning să se oprească. Calul juca pe loc neliniștit pentru că simțise mirosul unui alt cal pe drumul de la poalele dealului. Cody îi șopti ceva și mângâie gâtul grațios al armăsarului, făcându-l să se calmeze imediat.

Numără șaisprezece călăreți conduși de Joe Painter, șeful muncitorilor de la fermă. Mersul liniștit al cailor indica faptul că cei pe care-i conducea erau începători. Știa că Joe îi aduce mai întâi pe acest drum lin înainte de a le oferi o cursă printre numeroasele obstacole de pe pământurile fermei.

Când începu să-l întoarcă pe Lightning, o mișcare rapidă din spatele grupului îi atrase atenția. Văzu că unul din cai se ridică pe două picioare și se apropie repede de marginea drumului. Joe se afla în fața grupului și nu sesizase problema, dar cineva îl strigă și astfel irita și mai mult calul nervos. Călărețul neexperimentat lupta din răsputeri să controleze calul dar nu făcea nimic mai mult decât să se apropie periculos de stânci.

Cody îl grăbi pe Lightning în jos, însă nu reuși să ajungă la timp pentru a evita dezastrul. Calul agitat zvâcni din picioarele din spate și-l aruncă pe călăreț din șa.

Cody alergă repede spre oaspetele care zăcea pe iarba înaltă unde fusese aruncat și scoase pălăria de cowboy a acestuia pentru a descoperi niște bucle lungi aurii. I se tăie respirația când realiză că persoana inconștientă era Kathleen Hunter.

— La naiba, mormăi el.

— Dumnezeule, Cody, îmi pare rău, spuse Joe așezându-se lângă el. Când mi-am dat seama că are probleme era deja prea târziu.

— Mamă! Cody le auzi pe Heather și pe Holly apropiindu-se în fugă din spatele lui în timp ce își trecea mâinile peste trupul lui Kathleen pentru a vedea dacă are oase rupte.

— Cody, totul e în regulă?

Fără a se uita în spate, știa că gemenele erau cele care-i puseseră întrebarea.

— Se pare că nu are nimic rupt, zise el aruncându-i o privire lui Joe. Ai grijă de restul grupului până când nu se mai întâmplă ceva rău.

Încuviințând, bărbatul se îndreptă spre ceilalți călăreți.

Holly se așeză lângă Cody.

— Nu știu ce s-a întâmplat, spuse ea. Calul s-a speriat probabil de ceva și mama n-a putut să-l strunească.

Cody era în același timp supărat și îngrijorat. Dacă ea ar fi slăbit frâul, calul n-ar mai fi aruncat-o din șa. Ori nu i se spusese cum să struneasă un cal, ori uitase acest lucru din cauza panicii. Înclina să creadă a doua variantă, deoarece știa că Joe e un instructor bun și foarte atent cu novicii.

Un geamăt ușor îl făcu să-și întoarcă privirea spre figura lui Kathleen, care deschise încet ochii și clipi de câteva ori înainte de a-și duce mâna spre frunte. Durerea o făcu să se încrunte.

— Cody? murmură ea.

— Bună, Kathleen, răspunse el calm, fără a se trăda că inima încă îi mai bătea nebunește.

Ea zâmbi slab.

— Cred că am făcut o greșeală.

Cody se îndepărtă puțin de ea și își frecă ceafa cu o mână. Dumnezeule, această femeie îi provoca senzații ciudate, simțise asta de prima dată când o întâlnise. Privirea neliniștită pe care i-o aruncase când intrase în sala de mese îl impresionase profund, plimbarea de a doua zi îl neliniștise, și acum îi zâmbea fermecător făcându-l să-și dorească s-o strângă în brațe.

Făcuse tot posibilul ca s-o evite în ultimele două săptămâni și încercase să nu se mai gândească la emoțiile pe care le simțea în prezența ei. Ea nu aparținea acestui loc și era clar că va pleca în curând pentru a duce viața obișnuită de la oraș. Ceea ce lui îi convenea pentru că nu-i plăceau sentimentele pe care i le inspira

această femeie. Era perfect mulțumit de felul în care trăia și ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care și-l dorea era o blondă fragilă, cu ochi albaștri ca cerul, care să-i complice existența.

— Mamă, te simți bine? întrebă neliniștită Heather. Te poți mișca?

Kathleen încercă să se miște și Cody se aplecă din nou spre ea pentru a-i pune o mână pe umăr.

— Nu face mișcări bruște, o avertiză el. Poate că ți-ai rupt ceva.

— Mă îndoiesc, murmură Kathleen. Totul e în regulă în afară de mândria mea.

— Haide. Te voi ajuta, zise el înconjurându-i umerii cu un braț și ridicând-o încet.

Kathleen aproape că sări în sus când simți căldura trupului lui prin materialul subțire din care era confecționată cămașa ei. Era prea aproape de ea și fețele aproape că li se atingeau. Parfumul lui masculin îi invadase nările și nu reuși decât să întindă o mână pentru a se prinde de brațul lui. Când se ridică în picioare, totul se învârtea cu ea, iar cauza putea fi căzătura sau îmbrățișarea bărbatului de lângă ea.

— Te simți bine?

Vocea lui clară se auzi foarte aproape de urechea ei, iar ea încuviință înghițind în sec și luptând din răsputeri să nu-și lase capul să se odihnească pe pieptul lui.

— Da. Mulțumesc.

El o eliberă și se îndepărtă repede.

— Kathleen, îmi pare rău, se scuză Joe. N-ai pățit nimic?

— Mă simt bine. N-a fost vina ta, îl asigură ea. M-am speriat când calul s-a cabrat și n-am putut decât să strâng hățurile mai tare. Voi merge mai departe și mă voi descurca mai bine.

— Te întorci la fermă, o contrazise Cody în timp ce se apleca pentru a-i da pălăria.

Kathleen era uimită de comanda lui fermă. Luă pălăria din mâna lui și îl privi direct în ochi.

— Totul va fi bine, insistă ea. Pot merge mai departe.

— Te întorci la fermă, repetă el privind-o fix cu ochii lui verzi. Te voi conduce eu.

Kathleen începu să se simtă rău. Întreaga viață trăise lângă bărbați care-i vorbiseră cu aceeași autoritate incontestabilă pe care o auzise acum în tonul lui Cody și de aceea, făcuse mereu exact ceea ce i se spusese să facă. Însă acea viață se terminase acum și nu mai avea de ce să facă vreun lucru pe care nu-l dorea, acum era stăpână pe viața ei și va face ce vrea.

— Merg mai departe, anunță ea făcând un pas pentru a trece pe lângă el.

Simți cum degetele lui îi strâng brațul și își întoarse din nou privirea spre el. Furia îi împietrise trăsăturile și îi întunecase ochii.

— Ascultă-mă, zise Cody pe un ton destul de blând care trăda totuși autoritatea. Politica fermei este ca atunci când are loc un accident de călărie, oaspetele implicat să se întoarcă la fermă. Tu ai căzut destul de rău, dar ești inconștientă. Joe nu poate avea grijă de tine, din moment ce se află la câțiva kilometri de fermă și nu poate obține ajutor medical.

Kathleen îl privi pe Joe.

— E adevărat?

Ochii lui Joe se măriră când Cody îl avertiză din priviri că trebuie să-l susțină.

— Da, spuse el. Totul e spre binele tău. De obicei, mă întorc cu tot grupul la fermă, dar din moment ce Cody este aici, te poate duce înapoi și eu pot continua instruirea celorlalți.

Ei bine, nu mai avea de ce să se opună, își spuse Kathleen întorcându-se spre fete.

— Voi puteți merge împreună cu grupul, nu vă faceți griji pentru mine.

— Ești sigură? o întrebă Holly.

— Sunt sigură, duceți-vă. I-am reținut destul.

În timp ce fetele se întorceau la caii lor, Kathleen i se adresă lui Joe.

— Vrei tu să ai grijă de ele, te rog?

El își atinse pălăria și zâmbi.

— Fii sigură de asta.

— Mulțumesc, spuse ea, iar el își luă calul și se întoarse la elevii lui. Îl privi cum îi organizează și pornesc la drum. Câțiva călăreți ridicară mâna în semn de salut și Kathleen le răspunse.

Își îndreptă atenția spre Cody care traversa drumul pentru a aduce caii care păsteau acolo. Nu trebuia să-l cunoască prea bine ca să-și dea seama că făcuse tot posibilul ca să rămână calm.

— Să mergem, îi ordonă el când se apropie cu cei doi cai.

Kathleen întinse mâna pentru a apuca hățurile calului ei, dar el nu i le dădu.

— Nu vei călări singură.

Ea ridică sprâncenele surprinsă.

— Vrei să merg pe jos?

Cody o privi furios.

— Nu. Vei călări cu mine.

— Glumești! exclamă ea râzând neîncrezătoare în timp ce privea imensul cal negru. Nici gând, Cody.

Acesta legă hățurile calului ei de șaua calului său și se întoarse spre ea.

— Vrei să faci ceea ce-ți cer și să nu mai comentezi?

— Nu, i-o întoarse ea înfuriată. Nu există nici un motiv pentru care să nu-mi pot călări calul.

— Există, dacă spun eu că există.

— Cine ți-a dat dreptul acesta? De ce nu te întorci pe drumul pe care ai venit?

— Ei bine, scuză-mă că m-am abătut din drum pentru a vedea dacă nu cumva ți-ai rupt gâtul.

— Nu era nevoie. Sunt sigură că Joe putea face asta și singur, comentă ea. N-am pățit nimic, așa că nu înțeleg de ce faci atâta caz.

— Nu am timp pentru astfel de discuții, mormăi el înainte de a încăleca și a întinde o mână spre ea. Haide.

Ea își încrucișă brațele la piept și-l privi fix.

— Nu călăresc pe același cal cu tine, afirmă ea hotărâtă.

— Atunci va trebui să mergi pe jos pentru că nu vei mai încăleca pe calul tău.

— E ridicol! strigă ea. Pot călări.

— Te-a trântit o dată din șa. Nu-mi pot asuma riscul s-o pățești din nou.

Kathleen respiră adânc.

— Buttercup nu mă cunoaște și a fost greșeala mea că nu am strunit-o cum trebuie.

— Ai perfectă dreptate. Ai avut noroc că nu și-a rupt piciorul.

— Îmi pare rău, spuse Kathleen cu sinceritate. Am intrat în panică, n-am vrut să pun calul în vreun pericol.

Cody dădu din cap și privi în altă parte.

— Hai să ne întoarcem la fermă, avem puțin de mers și sunt sigur că îmi poți suporta prezența pentru câteva minute.

Kathleen rămase pe loc, analizând situația. Nu dorea să meargă pe jos până la fermă, dar avea impresia că el o va lăsa să facă asta dacă nu era de acord să încalece pe calul lui, însă nici nu voia să stea atât de aproape de el deoarece era periculos, chiar și pentru un drum scurt.

— La naiba, Kathleen, zise el furios. N-am timp pentru așa ceva.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, îl aduse pe Lightning mai aproape și se aplecă prinzând-o de talie și ridicând-o în șa lângă trupul lui puternic. Kathleen se trase de lângă el și fu în pericol să cadă din șa.

— Liniștește-te, o avertiză Cody. Vei speria caii și va trebui să ne întoarcem pe jos la fermă. El se așează mai bine în șa. Fă și tu același lucru, îi ordonă.

Kathleen încerca să stea cât mai departe de el, dar îi era greu să facă asta într-un loc atât de îngust și în final renunță să mai încerce.

— Hai să plecăm odată, spuse ea.

Brațele lui o înconjurară și ea făcu mari eforturi să nu-l atingă. Era o bătălie pierdută. În curând începură s-o doară umerii și spatele din cauza efortului, așa că se relaxă. Merseseră destul de mult și spatele ei se apropiase de pieptul lui puternic. Încercă să ignore apropierea intimă și se concentră asupra mâinilor lui care mânuiau energic calul. Degetele lui erau lungi și ea bănuia că în palme are bătături datorate muncii, însă se mișcau cu o oarecare blândețe când mânuiau hățurile. Se întreba dacă așa procedează și cu femeile.

Această idee o făcu să se îndepărteze din nou de el, știind că nu trebuia să gândească astfel. Nu avea importanță cum se purta el cu femeile și nici nu dorea să știe, iar el nu va vrea niciodată să-i arate.

Cody nu-și amintea când fusese mai bucuros să ajungă la o destinație. Nu reușise decât să se stăpânească să nu galopeze cu Lightning până la fermă. Principalul era s-o dea cât mai repede pe Kathleen jos de pe cal. Fusese o tortură pentru el să stea atât de aproape de trupul ei, mai ales în momentele în care ea încerca să se așeze mai bine în șa, apoi abia reușise să îndure mirosul

parfumului ei care-i intra în nări și-l înnebunea. La naiba, și părul ei care îi mângâia obrajii și gâtul în bătaia vântului. De ce nu-și pusese pălăria pe cap?

Când ea se relaxase și spatele ei se lipise de pieptul lui, îl cuprinsese o dorință pe care cu greu reușise s-o stăpânească.

Era șocat. La naiba, se simțea ca un adolescent. Trecuse mult timp de când nu mai fusese atras de o femeie așa cum era atras de Kathleen.

Earl Shepherd ieși din grajd și Cody îl opri pe Lightning privind ochii mirați ai bărbatului.

— Ce s-a întâmplat?

— Calul a aruncat-o din șa pe Kathleen, răspunse scurt Cody.

Earl se apropie și o mângâie pe Buttercup pe gât.

— De ce ai făcut asta, bătrânico? întrebă el ca și cum se aștepta la un răspuns din partea calului.

— A fost vina mea, se scuză Kathleen. N-am știut cum s-o călăresc.

Earl ridică din sprâncene.

— Ei bine, domnișoară Kathleen, ați făcut o greșeală, zise el. Știu că v-am învățat să vă descurcați mai bine.

Lui Kathleen îi plăcea acest bătrân care avea sarcina de a îngriji caii. Avea aproape șaizeci de ani și vitalitatea unui copil de șase ani.

Ea îi zâmbi.

— Ei bine, Earl, recunosc că ai dreptate, i-o întoarse ea pe același ton amuzat.

— Earl, vrei s-o ajuți pe Kathleen să coboare din șa? întrebă Cody nerăbdător. Ridică o sprânceană când bătrânul dori să mai întrebe ceva. Acum, te rog, adăugă el nervos.

Earl se apropie și o ajută pe Kathleen să ajungă cu picioarele pe pământ, după care îi aruncă lui Cody o privire atotștiutoare care-l făcu pe tânăr să roșească.

— Găsește un alt cal pentru Kathleen, ordonă acesta în timp ce se așeza mai bine în șa. Își aminti senzația pe care o trăise alături de trupul ei zvelt lipit de al lui.

— Ei bine, Cody, Kathleen și Buttercup s-au înțeles foarte bine toată săptămâna. Poate că azi a existat un moment neprielnic.

— V-am spus că a fost vina mea, repetă Kathleen. Calul nu a făcut nimic rău.

— Nu vreau să te mai văd pe calul acesta, zise Cody ridicând tonul.

— Nu-mi pasă ce vrei tu! i-o întoarse ea. Îmi place calul și voi continua să-l călăresc.

Cody se întoarse spre Earl.

— M-ai înțeles?

— Te-am auzit, Cody, răspunse calm bătrânul.

Cody înjură printre dinți. Poate că Earl îl auzise, dar nu era sigur că va face ceea ce i se spusese. Spunându-și că e o cauză pierdută, se întoarse spre Kathleen.

- Dacă te mai prind călare pe acest cal, spuse el fără să mai strige, te voi da eu însumi jos din șa. Ai înțeles?

Ea îl privi uimită și el îi susținu privirea lăsând amenințarea să plutească între ei, după care plecă în galop.

Capitolul 3

Oamenii adunați la barul Dillon erau clienții obișnuiți de sâmbătă seara. Orchestra cânta tare, băutura era bună și femeile prietenoase. Cody se hotărâse, la câtva timp după ce o părăsise pe Kathleen la ferma Four Aces în urmă cu trei zile, că are mare nevoie de o doamnă prietenoasă. Așa că a plecat s-o caute în singurul loc din Wolfe Creek unde era sigur că poate găsi una.

Barul Dillon Honky Tonk se afla la marginea orașului și își crease reputația de a fi un local încântător. De fapt, nu era chiar așa. Clădirea era făcută din pereți de lemn, barul nu era prea mare, avea o scenă pentru orchestră, un ring de dans destul de mare și multe locuri la mese. Nu era nimic impresionant la acel local și Jim Dillon nu credea că e necesar să repare ceva ce nu era în paragină. Dacă bărbații doreau o atmosferă mai rafinată, puteau parcurge vreo optzeci de kilometri până în orașul Bozeman.

Cody nu venea des în acest local, dar când o făcea, nu avea niciodată probleme în a găsi o parteneră cu care să-și petrească seara. Locuia de mult timp în Wolf Creek și îi cunoștea pe toți cei de acolo.

În această seară se trezi stând la masă cu Adam Harrison, starul profesionist de rodeo al orașului. Cody și Adam au fost colegi de școală, dar nu fuseseră niciodată prea buni prieteni. Întotdeauna existase o vagă rivalitate între ei doi pe care Cody nu a putut s-o definească niciodată. Era ca și cum erau făcuți ca să nu se înțeleagă niciodată, chiar și acum, în ciuda faptului că Adam îl invitase la masa lui unde stătea împreună cu prietenii, Cody știa că și celălalt bărbat simțea la fel ca el.

Cody nu acceptase invitația pentru că ar fi dorit să stea de vorbă cu Adam Harrison și proștii care îl înconjurau. Făcuse asta numai pentru roșcata care sătea la masă cu ei și care părea exact femeia pe care o căuta el.

Numele ei era Tiffany și venea din Dallas, îi plăcea să asiste la rodeo și îl întâlnise pe Adam cu câțiva ani în urmă, în Omaha. De atunci, când avea câteva zile libere venea să petreacă o vacanță cu Adam. Mâine aveau de gând să meargă la rodeo în Billings, și în seara asta doreau să se relaxeze și să se distreze. Asta își dorea și Cody.

După ce bău două pahare, se trezi pe ringul de dans ținând-o în brațe pe fierbintea Tiffany. Era înaltă, bine făcută și se potrivea perfect cu el. Buzele ei pline îl ivitau s-o sărute și până la sfârșitul melodiei lente Cody realiză că găsise ceea ce căuta.

Avea doar o mică problemă. Din motive ciudate și necunoscute, chipul lui Kathleen îi apărea mereu în fața ochilor. Începuse să vadă părul ei blond în loc de cel roșcat al femeii cu care dansa și ochi albaștri în loc de verzi, iar trupul pe care-l ținea acum în brațe era mult mai plin decât formele zvelte alături de care călărise. Îl înfuria faptul că o femeie vulnerabilă cu zâmbet blând îl urmărea în timp ce în brațele lui se afla o femeie plină de viață și de dorință. Nu avea nici un sens.

Ajuns la masă, comandă încă un rând de băuturi. Făcând eforturi pentru a o scoate pe Kathleen din mintea lui, Cody își trase

scaunul lângă Tiffany și-i înconjură umerii cu un braț. Ea îi zâmbi seducător, lucru care altă dată i-ar fi făcut sângele să fiarbă... Se îndoia că nu a luat-o razna.

Își bău încet paharul în timp ce asculta neatebt povestirile lui Adam despre rodeo. Cody nu-i acordă nici o atenție până când bărbatul nu se opri în mijlocul unei propoziții.

— Dumnezeule, zise Adam uimit în timp ce ochii lui negri urmăreau pe cineva din încăpere. Am fost plecat prea mult timp. Cine este îngerul care a intrat în bar, Cody?

Cody se întoarse nemulțumit în direcția indicată de Adam și aproape căzu de pe scaun. Kathleen stătea lângă ușă, destul de timidă, dar mai frumoasă decât își imaginase el vreodată că este. N-o văzuse îmbrăcată decât în blugi și cămăși largi, iar acum își dădea seama exact ce pierduse.

Fusta ei mulată de blugi îi contura perfect șoldurile și se oprea mai sus de genunchi pentru a-i dezvălui picioarele lungi și zvelte. Bluza cu mâneci lungi era bleu și o făcea să arate sexy, accentuând culoarea ochilor și mulându-se pe sânii frumoși.

Cel puțin așa i se părea lui Cody. Ce naiba căuta Kathleen aici? Ultimul loc în care trebuia să se afle o femeie singură era un bar plin de cowboy în căutare de distracții. Dacă cineva trebuia să-i spună asta, atunci el va fi acela.

Se ridică în momentul în care John și Mattie apărură în spatele ei. Căzând înapoi în scaun, Cody luă paharul de pe masă și-l dădu peste cap.

Adam se ridică și îi aruncă o privire aspră lui Cody.

— E rudă cu John sau cu Mattie?

— E sora lui John, răspunse el sec.

Adam se strâmbă și lovi cu pumnul în masă.

— Mulțumesc, zise el înainte de a începe să traverseze sala.

Cody își puse coatele pe masă și își frecă fața cu mâinile. Era o situație aproape amuzantă. Adam era un lup în căutarea prăzii și Kathleen un mielușel neștiutor. Dumnezeule, de ce seara trebuia să se termine rău?

— Te simți bine, Cody? Degete lungi îi mângâiau spatele. Tiffany. Uitase de ea. Când intrase mai devreme în bar își spusese că ea este femeia care-l va face să se liniștească, dar acum trebuia să recunoască faptul că se înșelase. Ceea ce căuta nu va găsi niciodată în brațele ei generoase.

— Bună, Cody. Ce surpriză să te găsesc aici în seara asta.

Privi în sus și o văzu pe Mattie care-i zâmbea.

— Pot spune același lucru și despre tine.

— Ne-am gândit că trebuie să-i arătăm lui Katie viața de noapte locală, spuse John.

— De fapt, e singura pe care o poate oferi Wolfe Creek, le explică Adam. Dar e destul de bună pentru un orășel. Stați cu noi, nu-i așa?

John încuviință.

— Sigur.

Se aduceau scaune de la celelalte mese în timp ce Adam făcea prezentările. Când se așezară cu toții, Cody nu rămase surprins s-o vadă pe Kathleen ocupând scaunul de lângă Adam, dar la celălalt colț al mesei. O putea vedea destul de bine și observă că cerceii ei de aur sclipeau în lumina becurilor. Ce naiba își făcuse la păr? Era strâns într-o coafură interesantă și nu mai părea atât de vulnerabilă în timp ce discuta cu Adam Harrison. Dădea impresia că e mai mult decât capabilă să aibă grijă de ea însăși.

Cody se ridică repede în picioare și întinse o mână spre Tiffany.

— Hai să dansăm.

Descoperi în curând că ringul de dans nu era destul de departe de masă și că privirile lui erau mereu atrase de grupul aflat acolo.

John și Mattie se hotărâseră și ei să danseze lăsând-o astfel pe Kathleen singură cu Adam. Brațul lui era întins pe speteaza scaunului pe care stătea ea, iar Kathleen își aplecase capul spre el în semn că asculta cu atenție ceea ce i se spunea. Formau un cuplu ciudat și Cody își dorea să poată face ceva ca să-i despartă.

— Vrei să plecăm? îi sugeră Tiffany în timp ce-i mângâia gâtul cu degetele ei subțiri. Putem merge în camera mea.

Era o idee. Tot ce trebuia să facă era să se îndrepte spre ușă la braț cu femeia incredibil de senzuală de lângă el. Putea pune pariu că după ce va petrece câteva minute în brațele ei va uita complet de Kathleen Hunter. Cel puțin își va domoli dorințele pe care i le stârnise ea.

Se opri din dans și o privi. Nu înțelegea obsesia pentru Kathleen, dar până va reuși să înțeleagă știa că trebuie să plece oriunde cu Tiffany sau cu oricare altă femeie.

— Îmi pare rău, spuse el blând în timp ce-și punea mâinile pe umerii ei. Ești o femeie frumoasă, dar nu cred că e o idee prea bună să mergem în camera ta.

Un zâmbet atotștiutor înflori pe buzele ei.

— M-am gândit că asta vei spune, zise ea înconjurându-i gâtul cu brațele. Cred că am început bine, dar tu te-ai pierdut undeva pe drum.

El râse încet.

— E un fel de-a spune.

— Păcat, spuse ea oftând cu regret. Putea fi o noapte minunată.

— Nu mă îndoiesc, murmură el. Simți cum este tras de mâinile ei și sărutat așa cum și-ar fi dorit orice bărbat să fie. Cody își amintea că altădată n-ar fi rezistat unei asemenea tentații.

Tiffany îl eliberă și zâmbi.

— Nu poți învinui o femeie pentru că a încercat.

— Haide, spuse el conducând-o înapoi la masă. Îți voi oferi un pahar.

— Comandă-l tu, zise ea. Eu trebuie să mă duc la toaletă.

Când ajunse la masă îl găsi numai pe John.

— Unde este Mattie? întrebă el în timp ce se așeza.

John arătă spre ringul de dans.

— E acolo cu Joe. I-am spus că poate dansa toate melodiile săltărețe cu alți bărbați, dar să le păstreze pentru mine pe cele lente.

Cody zâmbi.

— Mi se pare normal.

Privi spre ringul de dans spunându-și că n-o caută pe Kathleen, dar când o localiză nu-și mai putu lua ochii de la ea. Adam încerca s-o învețe câțiva pași și ea îi încerca stângace, împiedicându-se și agățându-se de el pentru a-și menține echilibrul. Bărbatul îi cuprinse talia și Cody făcu un mare efort pentru a rămâne pe scaun.

— Pe cine urmărești? îl întrebă John.

— Pe nimeni, răspunse aspru Cody în timp ce li se serveau băuturile. Își luă paharul și bău jumătate din el dintr-o înghițitură.

John ridică o sprânceană și își întoarse privirile spre ringul de dans.

— Katie pare că se distrează de minune, spuse el bucuros.

— Kathleen ar face mai bine să aibă grijă ce mesaje transmite pentru că altfel se va trezi într-o încurcătură căreia nu-i poate face față, preciză Cody cu asprime.

John își frecă bărbia.

— Nu știu. Are treizeci și patru de ani și cred că și-a dat seama de lucrurile cărora le poate face față.

— Bărbații de aici sunt diferiți de cei pe care-i cunoaște ea. Nu sunt gentlemenii rafinați pe care i-a întâlnit ea până acum.

Joe își privi prietenul.

— Te incluzi și pe tine în această categorie, Cody?

Cody își goli paharul și îl trânti pe masă cu zgomot.

— Mai ales pe mine, spuse el ridicându-se.

Melodia se schimbase într-una lentă și dansatorii umpluseră ringul. Când realiză că Adam și Kathleen nu aveau de gând să se întoarcă la masă, Cody se avântă în mulțime.

* * *

Kathleen nu-și reamintea să se mai fi distrat vreodată atât de bine. Era sigură că nu se simțise niciodată atât de bine în compania lui Gary. Reușise să se relaxeze ca și când nu mai avea nici o grijă. Își spuse că asta se putea întâmpla numai din cauza influenței lui Adam. Ea îi privi figura atrăgătoare și el îi zâmbi făcând-o să se simtă ca o femeie senzuală. Era mulțumită de asta, pentru că niciodată nu se simțise dorită din punct de vedere emoțional și fizic, însă ceva din privirile lui Adam o făcea să creadă că nu este o femeie care poate lăsa indiferent un bărbat.

— Vă supărați dacă vă întrerup?

Kathleen privi în sus și simți cum noile ei sentimente se evaporă. Îl catalogase deja pe Cody Washington alături de Gary și de tatăl ei: un bărbat autoritar care dorește să-i controleze pe cei din jurul lui.

— Termină, Cody, îl dojeni Adam. Abia începeam să ne cunoaștem mai bine unul pe altul.

— Mi-am dat și eu seama de asta, i-o întoarse Cody. Poartă-te ca un gentleman, Adam. Știu că e greu, dar încearcă măcar.

Kathleen simți cum Adam se încordează la auzul acelei insulte. Ea oftă și îl privi supărată pe Cody.

— E-n regulă, Adam, spuse ea zâmbindu-i. De ce nu te întorci la masă pentru a-mi comanda încă un pahar cu ceea ce am băut mai înainte?

El ezită, în cele din urmă îi cedă locul lui Cody, privindu-l supărat înainte de a pleca de pe ringul de dans.

— Câte pahare ai băut? o întrebă Cody când o luă de mână și o trase mai aproape de el.

Ea se asigură că între ei rămăsese o oarecare distanță în timp ce începeau să danseze.

— Nu știu, recunoscu ea, dar sunt sigură că nu am băut nici jumătate cât tine.

— Nu încape îndoială, mormăi el studiind-o. Dacă obrajii îți sunt roșii și ochii îți strălucesc din cauza băuturii, îți sugerez s-o iei mai încet.

— Și amândoi știm cât de mult te pricepi să dai sfaturi.

— Ei bine, din moment ce sunt atât de priceput ai face bine să mă asculți și să mă lași să-ți mai sugerez ceva, spuse el ignorând zâmbetul ei. Ai grijă în privința starului de rodeo. Nu e atât de dulce și de inocent pe cât dorește el să pară.

— Chiar așa? i-o întoarse ea. Voi lua în considerare acest lucru.

El scutură din cap.

— Când o face plopul pere. Nu ai de gând să mă asculți și amândoi știm asta foarte bine.

— Ei bine, de ce te-aș asculta? Mă avertizezi în legătură cu Adam, dar tu aproape ai devorat-o pe femeia aceea roșcată, chiar în mijlocul ringului de dans.

El ridică o sprânceană.

— Ești geloasă, Kathleen?

— Scutește-mă! exclamă ea ridicând ochii în tavan. Te flatezi singur, Cody.

El nu făcu decât să zâmbească superior, lucru ce o enerva la culme. Lăsă privirea în jos și abia atunci realiză că el reușise într-un fel să se apropie de ea, fără a mai lăsa nici un centimetru între ei. Simți cum sânii ei erau presați de pieptul lui și senzațiile ciudate pe care i le trezea acest lucru. Era uimitor, pentru că Adam o ținuse mult mai

strâns în brațe și nu simțise absolut nimic în acele momente. Încercă să se retragă, dar Cody își încordă brațul care-i înconjura spatele.

Ridică privirea spre el și-l văzu fixând-o cu o intensitate care îi alungă orice gând logic.

Încercând să treacă peste acest moment tensionat, îl întrebă:

— De ce simți mereu nevoia să-mi dai ordine?

El oftă.

— Nu știu. Mi se pare un lucru necesar.

Ea râse amuzată.

— Ei bine, nu e necesar, pentru că am primit ordine întreaga mea viață. Recent m-am hotărât că e timpul să iau singură inițiative și să trăiesc așa cum doresc. Nu am nevoie de tine sau de alt bărbat ca să-mi spună ce pot și ce nu pot să fac.

Kathleen îl simți încordându-se și realiză că îl deranjase remarca ei. Când îi întâlni din nou privirea, văzu că ochii lui verzi erau înghețați.

— Te pot asigura că nu am intenția să intervin în viața ta în vreun fel, o informă el cu răceală. Părerea mea personală este că ar fi mai bine pentru tine să te întorci cât de curând la Chicago. Nu aparții acestui loc și nu vei aparține niciodată. Ești prea fragilă pentru o asemenea viață.

Kathleen reuși să se elibereze din îmbrățișarea lui cu forța pe care i-o dădu furia.

— Să nu-mi mai spui niciodată ce trebuie să fac, zise ea ridicând tonul. Nu dau doi bani pe părerile tale sau pe sugestiile pe care mi le faci. Voi călări ce cal vreau. Voi rămâne în Montana dacă așa hotărăsc. Voi dansa cu cine vreau. De fapt, dacă vreau să mă culc cu toți bărbații din această încăpere, așa am să fac!

În jur se auziră urale ca răspuns la afirmația ei. Clipi uimită. Fusese atât de nervoasă încât uitase unde se află și acum era clar că mulțimea auzise impresionantul ei discurs, deoarece melodia era pe terminate.

Un cowboy care parcă mersese săptămâni întregi prin praf se apropie de ea.

— Mă ofer voluntar să fiu primul, doamnă, spuse el zâmbind plin de speranță.

Kathleen îl privi, oripilată de ceea ce făcuse.

— Îmi pare rău, prietene, interveni Cody făcând un pas spre el. Doamna a fost luată de val, continuă el în timp ce-o lua de braț și pornea spre ușă. Kathleen știa că ori merge alături de el ori va fi târâtă. Aerul rece de afară era minunat și Cody nu încetini pasul, iar Kathleen se strădui să se țină după el.

Când ajunseră la camioneta lui, Cody o lipi de portieră după care îi eliberă brațul și-i cuprinse capul cu mâinile în timp ce-i apăsa trupul cu al lui, ținând-o ca într-o capcană.

— Dacă trebuie să fie cineva primul, eu voi fi acela, rosti el înainte de a o săruta.

Kathleen fu cuprinsă imediat de mii de senzații. Nu era nici o urmă de tandrețe în acest sărut, ci numai o forță posesivă care o făcu să-i răspundă cu aceeași pasiune. Degetele lui se plimbau acum prin părul ei și o țineau tot captivă pentru a smulge și ultima picătură de pasiune. El îi trezi dorințe nebănuite și dori să-l atingă, însă brațele îi erau prinse la spate.

Într-un târziu, Cody se îndepărtă de ea. Auzi un suspin în timp ce el își rezema fruntea de a ei și își mișca neîncetat degetele în părul ei. Putea să-i audă respirația sacadată și putea simți mișcările pieptului lui însetat de aer.

Kathleen simțea o multitudine de emoții contradictorii care o făceau să nu mai poată gândi. Încerca doar să respire normal și să-și susțină trupul pe genunchii care îi tremurau.

Cody o eliberă și se îndepărtă. Aerul rece o împresură și-i liniști nervii, dar trebui să-și frece brațele cu mâinile pentru a se încălzi.

— Kathleen...

— Cred că am văzut camioneta lui aici, John, se auzi vocea lui Mattie la o oarecare distanță.

Kathleen îl auzi pe Cody oftând cu același regret pe care-l auzise în vocea lui când îi rostise numele. O durea prea mult ceea ce vedea acum în ochii lui.

— Ar fi mai bine să pleci, murmură el.

Kathleen ezită înainte de a ridica ochii spre el. Fața îi era ascunsă de umbrele din jur și ea nu realiză că el se mișcă decât când mâna lui îi mângâie blând obrazul. Se aplecă încet și o sărută tandru pe buze.

— Noapte bună, Kathleen, îi șopti el.

Rămase uimită și descoperi că era mai dezorientată din cauza tandreții lui decât de forța pe care o arătase mai devreme. Plecă agale de lângă el și când îi întâlni pe John și pe Mattie, Cody părăsea deja parcarea în camioneta lui.

* * *

— Mamă? Cât timp vom rămâne aici? întrebă Heather.

Kathleen împacheta argintăria în șervețele de hârtie și se opri pentru a-și îndrepta atenția spre fiica sa.

— Nu suntem aici decât de trei săptămâni, dragă.

— Mi s-a părut că au trecut trei ani.

Kathleen zâmbi și se întoarse la treburile ei.

— Heather, chiar nu te-ai simțit bine, sau vrei să fii urâcioasă?

— Așa și sunt, insistă ea. Mi-e dor de prietenii mei din Chicago și...

Kathleen îi aruncă o privire curioasă.

— Și? insistă ea.

— Mi-e dor de tata, se plânse ea. De ce n-a sunat de când suntem aici? I-ai spus că venim aici, nu-i așa?

— Știi foarte bine că i-am spus. Kathleen oftă, neștiind cum să răspundă întrebărilor fiicei sale. Chiar dinainte de terminarea

divorțului, Gary nu le mai contactase regulat pe fiicele lui. Ea nu fusese deloc surprinsă, dar fetele fuseseră dezamăgite, mai ales Heather. Kathleen trebuise să găsească explicații plauzibile pentru perioadele lungi în care tatăl lor nu le căuta.

— Crezi că tata se va căsători cu Jackie? întrebă Heather supărată.

Numai dacă va fi destul de deșteaptă ca să rămână însărcinată, își zise Kathleen în sinea ei. Regretă imediat acest gând deoarece Jackie Ward nu fusese motivul real pentru care se despărțise de Gary; acest lucru se întâmplase cu mult timp înainte de apariția ei.

— Cred că va trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Eu nu-ți pot oferi nici un răspuns, zise Kathleen în timp ce-și termina treaba.

— Ți-a fost vreodată dor de el?

Kathleen își privi mirată fiica deoarece auzise provocarea din tonul ei și trebuia să-i dea un răspuns adecvat.

— Când vei mai crește, Heather, toate aceste lucruri îți vor fi mult mai clare. Acum trebuie să înțelegi că în situația dată nu există învingători, spuse ea mângâind obrazul lui Heather. De asemenea, nu suntem dușmani. Nu mă mai învinui pe mine de toate cele întâmplate.

Heather o privi un timp, după care se îndepărtă de ea.

— Te-ai schimbat de când am venit aici, spuse fata cu o voce stinsă.

— M-am schimbat? rosti surprinsă Kathleen. În ce sens?

Heather oftă.

— Pari mai fericită aici, ca și când ai dori să rămâi.

— Ei bine, presupun că ai dreptate și poate că voi dori să rămân.

Kathleen realiză că făcuse o greșeală, când văzu privirea de adolescent rebel din ochii lui Heather.

— Nu vreau să rămân aici, anunță ea. Trebuia să-ți dai seama de asta. Îl voi suna pe tata chiar acum și voi pleca să locuiesc la el.

— Heather...

— Nu, nu vreau să te ascult, o întrerupse ea nervoasă. Te gândești numai la tine. Nimic nu mă va face să rămân aici.

Înainte ca mama ei să se poată mișca, Heather ieșea din sala de mese trântind furioasă ușa vechii clădiri.

Kathleen își frecă tâmplele. La naiba! De fiecare dată când credea că face un progres cu Heather, se trezea în mijlocul unei bătălii. Aceasta începuse din seara în care ea și Gary își anunțaseră fetele că divorțează. După discuția pe care o avuseseră atunci cu Heather rămăseseră fără replică și Gary, ca de obicei, o lăsase pe Kathleen să rezolve problema. El nu avea timp pentru scene emoționale, asta era treaba soției lui.

În toiul evenimentelor, Kathleen nu stătuse să se gândească de ce fusese Gary atât de generos. La început era atât de naivă încât să creadă că el dorea ca ea și fetele să nu ducă lipsă de nimic, dar apoi își dăduse seama că nu făcuse decât să-și plătească vina. O plătise ca să-l lase în pace și ea fusese atât de proastă încât nici măcar nu realizase asta.

Căsătoria lor se terminase cu mulți ani în urmă, dar el rămăsese tatăl fetelor, indiferent dacă îi convenea sau nu. Problema lui Heather nu se va rezolva până când el nu va avea curajul să discute sincer cu ea.

Kathleen nu se îndoise niciodată de faptul că Heather va dori să se întoarcă la Chicago, dar știa foarte bine că Gary nu-i va permite asta niciodată. Mai știa și că Heather va fi șocată de răspunsul lui și că tot ea va fi învinuită pentru asta. Va fi vina ei pentru că ea hotărâse să vină în Montana.

Kathleen era într-o situație imposibilă, dar avea de gând să stea aici. Era timpul să-i dea un telefon soțului ei pentru a lămuri câteva lucruri.

Capitolul 4

Zgomotul unor pași o trezi pe Kathleen din visare și așteptându-se să fie unul dintre oaspeți, se întoarse zâmbind. Când îl văzu pe Cody zâmbetul îi dispăru și pulsul i se acceleră.

— Și mie îmi pare bine să te văd, remarcă el sec.

— Credeam că ai căzut în vreo prăpastie sau că ai pățit ceva, i-o întoarse ea.

Trecuse aproape o săptămână de când se întâlniseră la barul lui Dillon și nu-l mai văzuse de atunci. Ea încă nu-și dădea seama ce simte în legătură cu ce se întâmplase atunci, senzațiile o copleșeau și nehotărârea o enerva mai mult ca altădată.

— Am fost ocupat. Cody înaintă câțiva pași în cameră și ea se trezi admirând liniile frumoase ale trupului lui. Își ținea pălăria în mâini și părul lung îi cădea pe frunte într-o dezordine fermecătoare. Bărbatul din fața ei crea iluzia unui cowboy romantic, și aproape că oftă când el se apropie încă puțin. Ce fraieră era!

Făcându-și de lucru cu argintăria, se îndepărtă cât de mult putea.

— Ei bine, ai venit după ceva anume, sau numai ca să mă hărțuiești pe mine?

— Am venit să-ți vorbesc. Crezi că se poate?

— Vrei să vorbești cu mine? întrebă ea neîncrezătoare. Ești sigur că nu mă confunzi cu altcineva? Credeam că tot ce vrei să faci este să țipi la mine.

Văzu cum el se încordează și regretă ceea ce spusese.

— Bine, admise ea venind lângă el. Despre ce vrei să vorbim?

El se relaxă puțin.

— Cred că ar fi mai bine să facem o plimbare călare până la mine acasă. El avu o ezitare și își strânse pălăria în mână. Tatăl meu dorește să te cunoască.

Kathleen îl privi înmărmurită.

— Tatăl tău?

— Mda.

Cody se făstâci și lăsă privirea în jos ca și când era jenat de această situație.

— De ce? întrebă ea, suspicioasă.

În ochii lui verzi apăru un licăr de iritare. Nu știa dacă îl enervase ea sau tatăl lui.

— Mi-a spus că vrea s-o cunoască pe femeia pentru care m-am făcut de râs în public.

Kathleen ridică din sprâncene.

— Este un eveniment atât de rar încât necesită o prezentare? se miră ea.

— Rar? zise el râzând amuzat. Să spunem inexistent. De fapt nu-mi aduc aminte să fi fugit vreodată împreună cu o femeie de pe ringul de dans. Făcu o pauză și o privi lung. Și asta pentru că n-a existat nici o femeie care să mă provoace astfel.

— De ce spui asta? întrebă ea curioasă. Niciodată n-a reacționat cineva față de mine așa cum ai făcut tu. Nu am provocat niciodată vreun conflict.

De fapt, întreaga ei viață fusese lipsită de emoții. Gary nu ridica prea des tonul, își impunea ordinele și dorințele pe un ton indiferent.

Nu avea importanță faptul că ea se enerva deoarece el îi sugera cu autoritate că este proastă și imatură. Tot ce nu era în ordine era din vina ei, sau așa dorea el s-o facă să creadă.

Cody își puse pălăria pe cap.

— Să spunem că asta se datorează caracterului meu și să lăsăm lucrurile așa, sugeră el. Vrei să mergi cu mine, sau nu?

Ea ezită privind ochii lui strălucitori, după care oftă.

— Sigur. De ce nu?

— Mulțumesc, ripostă el sarcastic în timp ce se îndrepta spre ușă. Mă duc să-ți pregătesc un cal.

— Să fie Buttercup.

El încetini pasul, dar nu se opri din drum.

* * *

Kathleen se aștepta ca el să locuiască într-o cabană la marginea pădurii, simplă și funcțională pentru stilul de viață a doi bărbați singuri. Nu era pregătită să vadă scena din fața ei când trecură de un deal și apăru o vale însorită.

Atenția îi fu atrasă de pajiștea cu iarbă grasă întinsă pe acri întregi și străbătută de garduri albe care delimitau grajdurile și locurile pentru păscut. Lucerna înaltă unduia în bătaia vântului și aspersoarele ridicau o ușoară ceață la orizont.

Drumul pavat ajungea la casă și la garajul în care se aflau trei mașini. Flori multicolore înconjurau casa alb cu bleu, dându-i un farmec deosebit. Chiar dacă era o extravaganță în aceste locuri, totul părea perfect.

Kathleen îl privi pe Cody și-l văzu examinând-o.

— Am impresia că sunt multe lucuri pe care nu le știu despre tine, zise ea mirată.

El își ridică pălăria mai sus pe frunte.

— Pot spune chiar că nu știi aproape nimic despre mine.

— Ceea ce ți-ai și dorit.

El oftă și privi în jur.

— Earl mi-a spus că nu ai un post anume la ferma Four Aces.

În acel moment Cody întoarse ochii spre ea.

— Nu ți-am spus niciodată că lucrez acolo.

— Nu, însă eu mi-am imaginat că lucrezi pentru fratele meu.

El oftă din nou.

— Dacă m-ai fi întrebat ți-aș fi spus cum stau lucrurile.

Kathleen își spuse că era cel mai enervant bărbat din câți cunoscuse și respiră adânc pentru a reuși să se calmeze.

— Bine, te întreb acum. Ce legătură există între tine și John?

Lightning era neliniștit și Cody îl struni.

— John a venit aici pentru a-și realiza un vis. Tot ce am făcut a fost să-l ajut s-o facă.

— Așa că i-ai dat bani pentru asta sau ce ai făcut?

— A fost un aranjament de afaceri, Kathleen. De fapt, eu sunt numai omul de legătură. Afacerea e încheiată între John și tata. Eu doar le-am făcut cunoștință.

— Tatăl tău, spuse ea gânditoare în timp ce privea valea superbă din fața ei. Oare numele lui îmi este cunoscut?

— Depinde. Dacă știi ceva despre lumea artei, s-ar putea să fi auzit de el.

— Am muncit o vreme ca voluntar la un mic muzeu din Chicago, care se ocupa de arta western.

— Atunci probabil că-i vei recunoaște numele.

— Olan Washington, șopti ea.

— Exact.

Ei bine, asta explica opulența din fața ei. Olan Washington era unul dintre cei mai mari artiști americani și stilul lui unic împreună

cu talentul înnăscut îl făcuseră cunoscut în lumea artei mondiale. În decursul anilor pictase sute de tablouri cu Vestul lui iubit și natura care îl înconjura.

— Bunicul meu s-a stabilit aici, îi explică el. Casa pe care a construit-o se află mai la nord, într-o pădurice, zise Cody arătând în acea direcție, dar ea nu reuși să vadă decât forma acelei cabane prin umbra copacilor. Acolo locuiesc eu. A fost modernizată și am tot ce-mi trebuie acolo.

— Deci tatăl tău locuiește singur în casa cea mare?

— Mai mult sau mai puțin. Mama a murit acum patru ani și când trăia îi plăcea să primească vizite. Se pare că există tot timpul câte cineva în trecere pe la noi.

— E o treabă destul de complicată. Tatăl tău are timp pentru așa ceva? Sau tu ești cel care se ocupă de oaspeți?

Cody scutură din cap.

— E clar că talentul tatălui meu este altul. Bunicul meu era foarte mândru de realizările lui, chiar dacă pentru el pământul era singura dragoste. Când am crescut, și-au dat cu toții seama că nu am moștenit nimic din talentul tatălui meu ci numai dragostea bunicului pentru acest pământ. Era în sângele meu, așa cum fusese în al lui, spuse Cody zâmbind satisfăcut. Datorită carierei tatălui meu am avut posibilitatea de a călători prin lume, dar niciodată nu m-am îndoit că numai aici voi găsi ceea ce-mi doresc. Dădu pinteni calului. Haide. O să-ți arăt împrejurimile.

Câteva minute mai târziu, Kathleen se trezi în holul răcoros al casei. Așa cum se așteptase, stilul arhitectural era rustic, cu podele de lemn lustruit și carpete indiene. Scara spre etaj era chiar în fața ei, la stânga se afla sufrageria, iar la dreapta era o cameră cu uși glisante, care părea a fi un birou. Chiar în fața acelor uși era un șemineu din piatră a cărui frumusețe era accentuată de tabloul minunat agățat deasupra lui.

— Intră, o invită Cody. Mă duc să-l caut pe tata.

Kathleen intră în cameră și se îndreptă direct spre tablou, intrigată de frumusețea lui. Era Montana în cea mai splendidă postură: munți în nuanțe bleu cu gri la poalele cărora pășunile verzi erau străbătute de cai și o călăreață al cărei păr negru strălucea în lumina apusului.

— Vă place?

Kathleen se întoarse când auzi întrebarea, și-l văzu pe bărbatul care stătea în pragul ușii. Fiul lui îi semăna perfect șI, cu toate că era în vârstă, Olan Washington se mișca grațios, cu ușurința unui tânăr.

— Este minunat, spuse ea. Mi-ar plăcea să văd locul unde l-ați pictat.

Ochii lui verzi erau plini de regrete când scuturâ din cap.

— Mi-e teamă că nu pot împărtăși asta cu nimeni. Această mică parte din rai există numai aici, zise el ducând o mână la cap. Și aici, adăugă punând mâna deasupra inimii. Este paradisul meu personal.

Kathleen își îndreptă din nou atenția spre tablou și zâmbi.

— Atunci cred că e și mai frumos.

El îi întoarse zâmbetul și întinse mâna.

— Mulțumesc. Trebuie să fiți Kathleen Hunter. Eu sunt Olan Washington.

— E o plăcere să vă întâlnesc.

— Ei bine, sper să nu credeți că sunt un șantajist, dar eram nerăbdător s-o cunosc pe femeia care a fost destul de curajoasă pentru a-l provoca pe fiul meu.

Kathleen roși.

— Nu cred că a fost vorba de curaj, recunoscu ea cu un aer necăjit. Cred că am băut prea mult.

El râse amuzat.

— Am admirat întotdeauna femeile care au reușit să fie sincere, chiar și în detrimentul lor, zise el eliberându-i mâna. Vă pot oferi și eu un pahar?

— Jenny aduce imediat băuturile, zise Cody intrând în încăpere. Cred că v-ați cunoscut.

— Da, spuse Olan privindu-și fiul. Am discutat despre peisajul pe care l-am pictat aici.

— Ah, peisajul fantastic. Ai împărtășit secretul cu ea?

— Da.

Cody ridică o sprânceană privind-o pe Kathleen.

— Ar trebui să fii onorată. Tata n-a mai împărtășit cu nimeni poveștile fantastice ale acestui tablou încântător, zise el privindu-și amuzat tatăl și lăsând-o uimită de expresia incredibilă de pe fața lui. Dacă ar fi privit-o astfel vreodată s-ar fi topit la picioarele lui.

— Îmi periclitezi reputația, îl certă Olan. Ce va crede oaspetele nostru? Te rog, spuse el întreptându-se spre canapea. Ia loc, Kathleen. Îți pot spune Kathleen?

— Da, desigur.

Ea se așeză pe un scaun tapițat cu brocart de un albastru regal.

— Și tu trebuie să-mi spui Olan, nu vreau să aud nici un domnule Washington deoarece mă simt bătrân când mi se spune astfel, zise el așezându-se pe canapea, aproape de scaunul ei.

Kathleen râse ușor.

— N-aș vrea să vă fac așa ceva.

În cameră intră o tânără aducând o tavă plină cu pahare și Cody o luă din mâinile ei pentru ca s-o așeze pe masă.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbindu-i.

— Jenny, zise Olan ridicându-se. Vino să ți-o prezint pe Kathleen.

Se făcură prezentările și Kathleen rămase uimită de frumusețea clasică femeii care nu arăta mai în vârstă de douăzeci și cinci de ani; pielea ei era trandafirie, ochii de un albastru adânc și buclele roșu-auriii îi curgeau pe umeri până la talie.

— Sunt încântată să te cunosc, Kathleen. Mă bucur că ai venit pe la noi. Îți imaginezi doar că nu avem prea mulți musafiri.

Cody le servi ceaiul cu gheață în timp ce Jenny se așeză pe canapea lângă Olan și cu toate că nimeni nu-i spusese cine era această femeie, Kathleen avea impresia că ocupă un rol important în gospodărie.

— Așadar, îți place în Montana? o întrebă Olan rezemându-se de brațul canapelei.

— E foarte frumos aici. După ce am trăit toată viața în Chicago, nu eram sigură că-mi va plăcea, dar acum mă gândesc chiar să rămân aici.

— Minunat! exclamă Olan. E destul loc pentru încă o persoană.

— Pentru încă trei, nu-i așa? zise Jenny. Cody mi-a spus că ai două fete gemene.

— Da, așa este. Heather și Holly. Au paisprezece ani, spuse Kathleen, după care luă o înghițitură de ceai. Holly e pregătită să rămână aici, dar Heather nici nu vrea să audă.

— Ei bine, nu e ușor să ai paisprezece ani, chiar dacă totul este frumos în viața ta, comentă Jenny.

Kathleen încuviință.

— A fost un an plin de schimbări pentru toate trei. Heather nu s-a adaptat așa cum credeam eu că se va întâmpla. Se opri și-l privi curioasă pe Cody care se uita pe geam.

— Nu-l lua în seamă pe fiul meu, zise Olan urmărindu-i privirea. Are un spirit neliniștit. S-a născut cu un secol sau două mai târziu.

— Pentru un bărbat care trăiește în vest, interveni Jenny. De fapt, amândoi ați fost născuți cu un secol mai târziu.

— E adevărat, oftă Olan. Aș fi vrut să văd pământurile acestea înainte a veni noi și a le distruge. Singurii oameni care apreciază și înțeleg natura sunt indienii, iar noi le-am furat ce era al lor.

— Nu începe din nou, tată, spuse Cody întorcându-se de la fereastră. Am luat-o pe Kathleen de la treburile pe care le avea în sala de mese și Mattie mă va omorî dacă n-o duc înapoi până la începerea pregătirilor pentru prânz.

Jenny o privi pe Kathleen.

— Dacă te hotărăști să rămâi în Montana, vei locui și vei munci la fermă?

Kathleen clătină din cap.

— John mi-a oferit această alternativă, dar nu cred că ar fi o idee prea bună. Nu pentru că nu mi-ar plăcea să muncesc. Sunt multe lucruri de făcut acolo și vom fi cu toții ocupați. Pur și simplu simt că trebuie să fac ceva pe cont propriu, fără ajutorul unui tată, al unui soț sau al unui frate. Din nefericire, nu prea se găsesc posturi pentru o casnică.

Simți cum roșește. De ce naiba se destăinuia? Chiar dacă oamenii pe care-i cunoscuse erau drăguți, se îndoia că erau interesați de viața ei personală și Cody începuse s-o privească plin de răceală. De ce naiba continua să se facă de râs când se afla în prezența lui?

— Nu ai spus că ai lucrat la un muzeu din Chicago? întrebă Cody.

— Numai ca voluntar, îi reaminti ea repede.

— La ce muzeu? se interesă Olan.

— La muzeul artei Vestului. Nu era un muzeu prea mare.

— Cred că le-am donat două dintre tablourile mele, zise el repede.

— Da. Kathleen zâmbi, bucuroasă că el își reamintise. Sunt amândouă cu câmpul de bătaie al lui Custer.

Olan încuviință gânditor.

— Da.

— Mi-au plăcut acele tablouri din prima clipă în care le-am văzut, spuse Kathleen. Nu le-am apreciat în totalitate până când n-am văzut cu ochii mei acele locuri în drum spre fermă. Abia după aceea mi-am dat seama de importanța evenimentelor petrecute acolo și am realizat cât de emoționante sunt picturile dumitale...

Se opri în mijlocul frazei privindu-l pe Olan, Jenny și apoi pe Cody. El venise mai aproape și o privea intens făcând-o să dea înapoi.

—Îmi pare rău, zise ea privindu-și mâinile. Cred că m-a luat valul.

— Te rog, nu te scuza, Kathleen, spuse Olan.

Când ridică ochii spre el îl văzu zâmbind și întinzând o mână spre a ei.

— Nu e nimic mai plăcut pentru un artist decât să audă cum opera lui este descrisă cu atâta pasiune. Nu mulți oameni sunt emoționați la vederea unui tablou. Tu, Kathleen, se pare că ești unul dintre norocoșii care simt pasiunea zugrăvită acolo.

— Așa este, spuse ea privindu-l în ochi și găsind un fel de înțelegere între ei. Mă simt ca și cum pășesc în tablou și sunt o parte a lui. Nu pot să descriu acest sentiment.

Olan încuviință ca și cum o înțelesese perfect.

— Ai încercat vreodată să pictezi?

— Oh, nu. Nu am talent.

— Ești sigură?

— Da, eu...

Se opri și-l privi fix. Era sigură? Odată, cu mult timp în urmă, luase lecții de artă la muzeu. Reușise să participe la două dintre ele înainte ca Gary să insiste să renunțe pentru a-și petrece serile acasă, cu fetele. Când Kathleen îi spusese că-i place să meargă la acele ore, râsese de ea spunându-i să înceteze să creadă că va deveni un alt Picasso.

Se ridică în picioare tremurând. Toată viața ei fusese inutilă, lipsită de preocupări și de frumusețe. Unde fusese timp de treizeci și patru de ani? Se putea ierta pentru anii în care a fost dominată de tatăl ei, dar nu înțelegea cum reușise să trăiască cincisprezece ani cu un bărbat care făcuse să-i dispară și respectul de sine. Era singura vinovată pentru existența ei anostă și pentru că nu protestase în fața autorității unui bărbat departe de a fi perfect.

— Îmi pare rău, spuse ea cu o voce tremurândă. Trebuie să plec.

Își plecă repede capul și ieși din cameră.

* * *

Cody o găsie pe verandă, unde stătea rezemată de unul din stâlpii de susținere.

— Nu știu unde este calul meu, spuse ea fără a se întoarce spre el.

El îi auzi lacrimile din voce și inima i se strânse. Nu înțelegea de ce simțea toate aceste lucruri pentru ea și îi era din ce în ce mai greu să descifreze enigma.

Se opri lângă ea ezitând un moment, apoi ridică mâinile și le puse încet pe umerii ei. O simți cum tremură și, surprinzându-l, Kathleen își lăsă capul pe pieptul lui. Părea mică și fragilă, făcându-l să-și dorească s-o strângă la pieptul lui pentru a-i oferi siguranță. Își dădu seama din instinct că ea n-ar aprecia gestul deoarece nu căuta puterea oferită de altcineva, ci propria ei putere de a merge mai departe.

— L-am lăsat să ia totul, Cody, spuse ea cu vocea sfârșită. Timp de cincisprezece ani de zile l-am lăsat să mă umilească și să mă jignească. Vreau să fiu furioasă pe el, dar cum aș putea? Niciodată n-am încercat să-l opresc. Sau dacă am încercat, n-am făcut-o niciodată cu destulă tărie.

Cody se încordă. Chiar era furios pe fostul ei soț și dacă acesta s-ar fi aflat lângă el, i-ar fi arătat-o. Gary Hunter era un nemernic.

— Nu mai privi în urmă, Kathleen, dacă nu cumva îți dorești s-o iei de la capăt. Încearcă să privești înainte și uită trecutul.

Ea respiră adânc.

— Cum?

— În același fel în care ai făcut-o de când ai venit aici. Ai făcut multe progrese, știi asta. Fără să-și dea seama, începu să-i mângâie încet umerii și dorința crescu repede în el. Fizic ești puternică, acum nu mai pari atât de fragilă, și gândește-te de câte ori ai fost nevoită să mă înfrunți pe mine. Pun pariu că n-ai făcut niciodată acest lucru cu fostul tău soț.

— Nu, recunoscu ea lăsându-l să-i mângâie pielea fină de la baza gâtului. Nu m-am certat niciodată cu Gary. Am discutat numai, și apoi am făcut așa cum a vrut el.

— Vezi câte progrese ai făcut? N-ai făcut nimic din ce ți-am spus eu și argumentele tale au fost rostite clar și tare.

— Și tu numești asta progres?

— Desigur. Îi strânse părul într-o mână și își apăsă ușor buzele pe fruntea ei. Fostul tău soț e un prost, Kathleen, murmură el. Ai multe calități pe care nu le-a luat niciodată în considerare.

Ea se îndepărtă pentru a coborî scările.

— Vrei să-mi aduci calul, te rog?

Tonul ei era rece și el își încrucișă brațele la piept, rezemându-se de stâlp.

— Încă nu.

Kathleen se întoarse spre el, privindu-l cu ochii roșii din cauza lacrimilor.

— Vreau să mă duc acasă, Cody. Acum! rosti ea furioasă.

— De ce ești supărată?

Ea îl privi tăcută și Cody văzu că era mai mult nehotărâtă decât furioasă.

— Știu că nu sunt frumoasă și aș aprecia dacă ți-ai păstra complimentele pentru prietena ta roșcată.

— Nu am nici o prietenă roșcată. Și cred că ești frumoasă.

— Vrei să-mi aduci calul?

— Cine ți-a spus că nu ești frumoasă? o provocă el. Același bărbat care ți-a spus că nu ai nici un talent?

Ea îl privi fix, surprinsă de această idee. Cody coborî încet treptele observând reacția pe care i-o stârniseră cuvintele lui. Când se opri în fața ei, ochii lui Kathleen erau plini de confuzie.

Cody îi cuprinse fața cu mâinile.

— Nu ți-a spus decât minciuni, Kathleen. Ești o femeie frumoasă, talentată și descurcăreață. Nu sunt singurul care crede asta.

Emoțiile o copleșiră în momentul în care el o sărută ușor pe buze și începu să-i mângâie brațul. Cody ar fi vrut să intensifice acest sărut până când va reuși să-i alunge din minte totul în afară de persoana lui, dar ceva îi spunea că ea are nevoie acum de tandrețe și nu de pasiune.

Când se îndepărtă, încă mai văzu nesiguranța în ochii ei. Se enervă, însă realiză că nu putea șterge într-o clipă lucrurile care i se băgaseră în cap o viață întregă. Ea îi căută ochii și, în cele din urmă șopti:

— Nu am nevoie de mila ta, Cody.

— Dacă tu crezi că toate astea au vreo legătură cu mila, înseamnă că mai ai multe de învățat despre mine. Gândește-te la asta, Kathleen, și vezi la ce concluzie ajungi. O eliberă și-i întoarse spatele. Aduc imediat caii.

Capitolul 5

Zile întregi auzi ecoul cuvintelor lui Cody și uneori își spunea că el le rostise numai pentru a o face să se simtă mai bine, dar își reaminti privirea lui intensă când îi spusese să se gândească mai bine. Bărbatul acesta se juca nestingherit cu mintea ei și Kathleen nu știa cum să-i facă față.

Nu-l mai văzuse decât de câteva ori după vizita la fermă și doar pentru câteva minute, întrebându-se dacă el îi dădea timp de gândire sau dacă avea chiar el nevoie de timp.

Kathleen nu cunoscuse prea mulți bărbați și nu știa să se poarte cu ei. Se măritase cu Gary când avea optsprezece ani și nu avusese vreo relație serioasă înaintea lui. Îi era greu să-și dea seama ce însemnau sentimentele pe care i le trezea Cody; putea fi vorba de o atracție fizică sau de altceva...

* * *

Călătoria lui Kathleen la Bozeman din miercurea următoare nu a fost încurajatoare. Existau câteva locuri de muncă, dar erau prost plătite și banii nu i-ar fi ajuns pentru ea și pentru fete. Nu era califi-

cată pentru posturile plătite mai bine. Știa că s-ar descurca pe un post de secretară, dar nimeni nu dorea să-i acorde o perioadă de probă.

Kathleen se întoarse la fermă ușor dezamăgită și obosită, nerăbdătoare să-și schimbe hainele cu blugi și o cămașă.

Abia parcase mașina, când Heather porni spre ea. Kathleen observă zâmbetul satisfăcut al fiicei sale și realiză că ceva a bucurat-o enorm.

— A sunat tata, anunță Heather când mama sa trânti portiera mașinii. Ghici unde a fost?

— Nu știu, zise ea făcând un efort pentru a vorbi firesc. Unde?

— La Paris! A fost în vacanță cu Jackie timp de două săptămâni. A spus că ne-a adus daruri mie și lui Holly.

Kathleen se întreba de ce încă o mai doare. Gary nu avusese niciodată timp să călătorească atunci când erau căsătoriți. De fapt nu avusese timp pentru nimic din ce le-ar fi făcut plăcere ei și fetelor. Acum se părea că devenise o prioritate pentru el s-o facă pe Jackie fericită.

— Ți-a spus despre ce e vorba?

— Nu. Ne-a spus că e o surpriză pentru reîntoarcerea noastră acasă. După ce-i oferi aceste informații, Heather porni spre sala de mese. Mă duc să-i spun lui Holly.

— Când a sunat?

— Acum câteva minute. Am închis cu puțin timp înainte de sosirea ta.

Kathleen își privi fiica alergând pe alee. Dacă era norocoasă îl mai putea prinde pe Gary și poate că acesta, fiind relaxat după o astfel de vacanță, va fi mai flexibil ca altă dată.

Intră în birou și formă numărul lui Gary, mușcându-și nervoasă buzele. I se răspunse imediat.

— Bună, Gary. Sunt Kathleen.

— Ah, te-ai întors. Holly mi-a spus că nu știe unde ai plecat.

Tipic, își spuse ea.

— Am avut niște treburi de rezolvat, îi explică ea rece. Și ai vorbit cu Heather, nu cu Holly.

— Știu, zise el repede. Le-am încurcat numele. Ce dorești?

Kathleen se rezemă de biroul lui John și încercă să nu se mai gândească la nimic.

— Trebuie să punem la punct niște lucruri, începu ea. Fetele au fost supărate că nu ai sunat. Mai ales Heather. Îi este dor de tine.

— Și lui Holly nu? ripostă el imediat.

— Ba da, sunt sigură că da, dar nu așa cum îi este lui Heather. N-ai venit să le vezi înainte de plecare și nu ai sunat de când am ajuns aici. Ar trebui să iei legătura cu ele fără ca eu să aranjez asta.

— Sunt sigur că le poți explica exigențele postului meu.

Ea respiră adânc.

— Da, pot, dar nu vreau. Nu încetezi să mă pui la mijloc, Gary, și nu e corect. Sunt și copiii tăi.

— Kathleen, te porți prostește. Nerăbdarea din vocea lui era clară; tonul acesta era cel pe care-l ura ea de ani de zile, știind că atunci când Gary îl folosea însemna că o învinovățea de ceva. Trase de firul receptorului și își reaminti că el nu mai are nici o putere asupra ei și că ea va lua hotărârile fără să țină seama de nimeni și de nimic.

— Nu mă port prostește. Heather n-a suportat prea bine evenimentele prin care a trecut. Are nevoie de atenția ta mai mult ca niciodată. Ea... îmi face multe probleme.

— E responsabilitatea ta să le ții în frâu, îi reaminti el cu asprime.

Kathleen simți cum se enervează când își aminti toți anii în care îi suportase autoritatea. Părerile lui nu mai contau pentru ea, era liberă să-i răspundă cum dorea.

— Poate că eu le am în custodie, dar tu ești tatăl lor. Ai și tu responsabilități.

— Bine. Când te întorci acasă voi încerca să le văd cât mai des.

— Am hotărât să rămân în Montana. Nu era prea sigură până acum că asta vrea, dar în clipa în care făcu anunțul realiză că asta își dorea.

Pe fir era tăcere.

— Așa cum am spus, când vii acasă...

— Nu mă asculți, îl întrerupse ea. Am hotărât să rămân aici și s-o iau de la zero. Nu mai am de ce să mă întorc la Chicago.

— Cum ai putut lua o hotărâre atât de prostească? întrebă el de parcă i se adresa unui copil. Ești imatură și influențată de alții. Sunt sigur că atunci când te vei întoarce acasă vei uita de ideea asta prostească. Am planificat să vă văd sâmbătă. Atunci vom clarifica totul.

Kathleen râse. Nu se mai putea abține. Gary începea din nou să aranjeze lucrurile așa cum îi convenea lui, insultând-o ca întotdeauna. Singura diferență era că acum nu mai știa cu cine are de-a face. Și, ca să fie sinceră, nici ea nu mai știa.

— Ce e atât de amuzant? o chestionă el enervat.

— Tu, îi răspunse ea. Nu mă întorc, Gary. Nici sâmbăta asta, nici altă dată. Zilele în care îmi spuneai tu ce să fac s-au terminat. Voi face numai ce vreau eu. Vreau să rămân în Montana și voi rămâne aici. Aceasta e casa mea acum.

— Așadar ai de gând să le smulgi pe fete din rădăcini, fără să ții cont de sentimentele lor? Ce mamă iubitoare ești, Kathleen!

Ea oftă. Trebuia să-l înfrunte o dată pentru totdeauna ca să-l facă să înceteze s-o învinovățească mereu pe ea.

— Holly e încântată de această idee. Nu te-am mințit în ceea ce-o privește pe Heather. Ea nu este fericită, dar nu a mai fost fericită de mult timp.

— Mie mi s-a părut în regulă când am vorbit cu ea.

— Asta pentru că vorbea cu tine. Îi este dor de tine. Trebuia să mai iei legătura cu ea și cu Holly.

— Și cum puteam face asta, Kathleen, când te afli la sute de kilometri depărtare?

— Ei bine, există telefon. Ești pilot. Din ceea ce mi-a spus Heather mi-am dat seama că ai călătorit destul de mult cu Jackie în ultimul timp.

— Kathleen...

Auzi avertismentul din vocea lui, însă îl ignoră. Era satisfăcută că îl supărase.

— Sau te pot vizita fetele oricând, concluzionă ea.

Urmă o pauză lungă.

— Adică vor veni aici, la mine acasă? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Exact, Gary. Sunt fiicele tale. De ce ești atât de surprins?

— Îmi cunoști programul. Cine va rămâne cu ele când voi fi plecat în delegații?

— Ei bine, ar fi o prostie să te viziteze când ești plecat, i-o întoarse ea tăios. Ar putea veni când ai concediu, pentru că atunci vei avea timp să stai cu ele.

— Kathleen, n-are nici un sens. Ce crezi că realizezi dacă rămâi în Montana? Nu are sens. De ce vrei să lași în urmă modul obișnuit de viață?

— De ce, Gary? Pentru că așa vreau.Îmi place aici.

Ea îl auzi râzând nervos.

— Chiar așa? Dacă faci asta pentru a te reîntoarce la mine, nu mă impresionezi deloc.

De ce naiba era atât de sigur de el?

— Nu are nici o legătură cu tine. Singurul motiv pentru care te-am sunat a fost ca să mă ajuți în legătură cu Heather. Văd că am cheltuit banii degeaba.

— Nu te pot ajuta dacă tu ești acolo și eu aici. Dacă vei veni acasă...

— Montana e casa mea acum. Spune-mi dacă nu vrei să mă ajuți. Dacă nu pot conta pe tine pentru un oarecare suport emoțional, ar trebui să-mi spui asta.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine? Nu-mi place această nouă atitudine.

— Nu dau doi bani pe ce-ți place ție, strigă ea. Am o problemă care te privește și pe tine. Ori mă ajuți s-o rezolv, ori mă lași în pace.

Se lăsă tăcere și Kathleen crezu că el îi va închide telefonul, apoi îi auzi vocea.

— Așadar ai început să zgârii de când ai plecat, Kathleen? E foarte ușor să fii iraschibilă când te afli la patru sute de kilometri depărtare.

— Mda, poate că ai dreptate, zise ea nervoasă. Dar nu eu sunt problema, ci fiica ta. Cred că ar trebui să-ți spun că Heather m-a anunțat deja că va veni să locuiască la tine dacă eu mă hotărăsc să rămân aici. Ești pregătit să discuți cu ea când te va suna?

— La naiba, Kathleen, am putea evita toate aceste prostii dacă tu ai asculta de rațiune. Rămâi cu fetele în Chicago pentru câțiva ani și apoi ele vor fi destul de mari pentru ca tu să poți pleca oriunde dorești. Ce te-a atras atât de mult acolo? Îți place de vreun cowboy?

Ea deveni furioasă.

— Conversația noastră s-a terminat. Sună-mă când ești hotărât să discuți despre problemele copiilor tăi, anunță ea trântind receptorul cu degete tremurânde.

Rămase lângă telefon, încercând să se calmeze. Îi venea să plângă și să râdă în același timp. Când auzi țârâitul telefonului, se sperie, dar nu răspunse. După câteva clipe intră robotul și nu avu nici o surpriză când auzi vocea lui Gary.

— Kathleen, știu că încă mai ești acolo. Ridică receptorul. Acum, Kathleen. M-am săturat de prostiile tale. El făcu o pauză în timp ce ea privea ca hipnotizată robotul telefonic. Termină odată, Kathleen, și vorbește cu mine. Știu că ești acolo. El se opri din nou, dar ea nu se mișcă. Îl auzi mormăind ceva și apoi legătura se întrerupse.

Ea se simți ușurată și începu să râdă, simțindu-se minunat pentru prima dată după mulți ani.

— Ești o femeie deșteaptă.

Kathleen tresări și se întoarse spre ușă, unde John stătea rezemat de toc și o privea amuzat.

— Am auzit telefonul și am venit în grabă ca să răspund, zise el intrând în cameră. Apoi te-am văzut stând lângă el și bucurându-te de efectul cuvintelor tale.

— Chiar asta am făcut, râse ea bucuroasă. Cred că am câștigat această bătălie. Cel puțin am rezistat în fața ordinelor lui.

John încuviință.

— Foarte bine ai făcut, spuse el privindu-i obrajii îmbujorați. A fost o adevărată victorie.

— Mă simt minunat, de parcă m-aș fi eliberat de o greutate pe care o duceam pe umeri de prea mult timp, oftă ea privindu-l. Sună cam ciudat, nu?

— Nu. Cred că ai găsit calea prin care să scapi de greutățile pe care Gary ți le-a agățat de gât.

— Ai dreptate, zise ea plină de încredere în timp ce-și privea ceasul. Ar fi mai bine să mă schimb ca să mă duc s-o ajut pe Mattie în sala de mese.

— Nu-ți face griji pentru asta în această seară. Olan se află la grajduri și mi-a spus că vrea să-ți vorbească.

— Bine. Ea simțea că trebuie să-și ceară scuze față de Olan și Jenny pentru felul în care fugise din casa în urmă cu două săptămâni. Mă schimb și cobor imediat.

* * *

— Nu ne datorezi nici o explicație, Kathleen, zise Olan cu blândețe, sau vreo scuză. Eu și cu Jenny te-am înțeles.

— Ei bine, mulțumesc, dar mă simt ca o proastă.

— Nu ai de ce.

Mergeau pe lângă grajduri, pe aleea din spatele cabanelor. Umbrele serii îi înconjurau și Kathleen se simțea mai bine în ținuta lejeră formată din blugi și tricou.

— John mi-a spus că azi ai fost la Bozeman în căutarea unei slujbe, zise Olan.

— Am fost, dar n-am găsit nimic.

— N-ai găsit nimic?

— Ba da, dacă aș fi dorit să fac carieră pregătind hamburgeri, spuse ea râzând nervos. Mi-e teamă că standardele mele sunt mai ridicate. Oricum, cu pregătirea pe care-o am nu pot aspira la ceva mai bun.

— Ce-ai spune dacă te-aș anunța că am o slujbă potrivită pentru tine?

Ea se opri din mers și-i aruncă o privire suspicioasă.

— Aș spune că e o coincidență prea mare.

— Nu mă privi ca și cum am complotat împreună cu fratele tău. El habar nu are de ce te-am așteptat ca să discutăm, nu le-am menționat despre ideea mea nici lui Cody și nici lui Jenny. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

Încordarea ei dispăru și Olan ridică o sprânceană, gest care-l făcu să semene cu fiul lui.

— Vrei să mă asculți atent? o întrebă el.

— Da, desigur. N-am vrut să par suspicioasă, doar că nu-mi imaginez cu ce v-aș putea ajuta.

El zâmbi și dădu din cap.

— Kathleen, nici măcar nu ți-ai descoperit adevăratul potențial, zise el pornind la drum. Hai să mergem mai departe.

Ea îl însoți gândindu-se la o mie de întrebări în timp ce el părea să-și caute cu grijă cuvintele și nedându-i șansa de a-l întrerupe.

— În urmă cu câțiva ani m-am gândit să deschid un muzeu pentru arta Vestului, în care să expun lucrările mele și ale altor artiști din zonă. A fost ideea soției mele, Sara, și când ea a murit, nu am mai putut continua acel plan. Mai întâi pentru că era numai un vis și apoi, pentru că nu aveam timp să mă ocup de un astfel de proiect. De asemenea, nu cunoșteam pe nimeni care să aibă timpul necesar și voința de a face efortul la care era dispusă Sara. Făcu o pauză și o privi pe Kathleen. Asta până când te-am întâlnit pe tine.

Kathleen se opri și îl fixă cu atenție.

— Cred că glumești. Nu știu nimic despre organizarea unui muzeu sau despre felul în care se conduce. Nu m-am implicat prea mult în activitatea mea ca voluntar.

— Așa că îmi refuzi oferta fără să te gândești?

— Olan, nu sunt calificată pentru așa ceva.

— Dacă doream o persoană supercalificată, nu aveam nici o problemă s-o găsesc, Kathleen. Trebuia numai să deschid gura pentru a avea o listă lungă de personal calificat, însă nu caut așa ceva. Caut o persoană care să se implice din tot sufletul, o persoană care simte arta fără să o fi studiat în profunzime. Tu te-ai născut cu acest simț, nu te-ai străduit să-l înveți, spuse el privind-o intens. Ești la fel ca Sara și sunt convins că ești destul de inteligentă pentru a învăța restul. Presupun că trebuie să mă întreb dacă vei avea curajul să accepți provocarea.

Kathleen privi lacul strălucitor în lumina soarelui.

— Cred că și eu mă întreb același lucru, admise ea.

— Nu-ți făceam această ofertă dacă nu credeam în tine, Kathleen. Cred că tu poți face asta, și încă foarte bine.

El zâmbi.

— Și tu te-ai gândit că-ți ofer o slujbă pentru că te compătimesc, chicoti el. Mâine plec la New York pentru câteva zile. De ce nu folosești acest timp pentru a te gândi la propunerea mea? Te voi căuta când mă întorc.

Ea încuviință înclinând din cap.

— Bine, fu el de acord. Ne vedem peste câteva zile.

Olan porni pe aleea pe care veniseră și Kathleen îl urmări până dispăru. Avea nevoie de timp de gândire.

Capitolul 6

Kathleen era sigură că nu se gândise niciodată atât de mult la viața ei cum o făcuse de când venise în Montana. Bărbații din familia Washington făceau tot posibilul ca să-i pună mintea la contribuție. Mai întâi fiul și acum tatăl. Unul cerea sărutări și altul o provoca. Nu era sigură că poate face față, dar era tentată să încerce.

Stătea pe marginea lacului, privind apusul soarelui în spatele muntelui verde. Din când în când câte un pește sărea din apă, tulburând oglinda nemișcată a lacului.

Un muzeu pentru lucrările lui Olan Washington. Ideea o încânta din ce în ce mai mult, dar era conștientă că nu are experiență pentru așa ceva. Fusese foarte eficientă ca voluntar la muzeul din Chicago, dar acolo nici nu fusese băgată în seamă, pe când aici trebuia să se implice total. Era uimitor, însă acest gând n-o mai îngrozea ca în urmă cu o jumătate de oră.

Era important să gândească rațional și să realizeze că era proiectul lui Olan, nu al ei. El se va ocupa de detaliile financiare și o va îndruma spre ceea ce dorea să realizeze. Ea nu trebuia decât să urmeze instrucțiunile și bunul mers al afacerii o dată cu deschiderea muzeului.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea mai tentant.

— Aproape că pot vedea cum ți se învârt rotițele.

Speriată, privi în jur și-l zări pe Cody care se afla în spatele ei. Fusese atât de adâncită în gânduri încât nici nu-l auzise apropiindu-se.

— M-ai speriat, îl acuză ea.

— Îmi pare rău, dar n-am avut intenția să mă furișez. Am făcut destul zgomot pentru a fi auzit, oftă el privindu-i chipul. La ce te gândeai?

— La viață, spuse ea vag. Ce cauți aici?

— Te căutam pe tine. Aș vrea să facem o plimbare.

— Să facem o plimbare? repetă ea îngrijorată.

— Nu fi atât de suspicioasă, o tanchină el. Nu mi-am planificat să te răpesc. Vei fi în siguranță.

Ea se îndoia de asta pentru că i se părea periculos să fie aproape de acest bărbat. Se ridică în picioare și se întoarse cu fața la el.

— Unde mergem?

— Vreau să-ți arăt locul pe care mama l-a cumpărat pentru muzeu.

Kathleen oftă.

— Olan mi-a spus că nu ți-a destăinuit planurile pentru muzeu.

— Nu el mi-a spus, o asigură Cody. Însă am știut din ziua în care ai venit la ferma noastră că te va ruga să preiei tu organizarea. Erai atât de prinsă în descrierile tale încât nu ai văzut strălucirile din ochii lui.

— Încă nu am fost de acord, Cody, îl avertiză ea. Nu am calificarea necesară pentru această slujbă.

El scutură din cap și micșoră încet distanța dintre ei.

— Nici mama n-o avea, Kathleen, nici măcar nu avea studii superioare. A fost nevoită să renunțe la studii când avea șaisprezece ani deoarece mama ei s-a îmbolnăvit și nu mai avea cine să aibă grigă de cei cinci frați și surori mai mici. Mama nu avea multă școală, dar iubea oamenii, arta și istoria. Ești sigură că nu întrunești calitățile ei?

El nu purta pălărie și Kathleen îi putea vedea bine fața, rămânând uimită de strălucirea ochilor lui. Cody credea în ea și era mirată de suportul moral pe care i-l acorda. Era copleșită de emoții în timp ce-și spunea că habar nu are de sentimentele lui.

— Haide, spuse el încet. Nu-ți cer să iei chiar acum o hotărâre, vino numai să vedem locul.

Ea nici măcar nu mai ezită, realizând că probabil l-ar urma pe acest bărbat și pe Lună dacă i-ar cere-o.

* * *

Cody ajunse la șoseaua spre Wolfe Creek și apoi coti pe un drum lăturalnic unde evită cu greu gropile mari în timp ce Kathleen se ținea strâns de mânerul de lângă scaunul pasagerului.

Cody îi zâmbi.

— Primul lucru pe care îl vom face va fi să pavăm acest drum.

Ajunseră într-o pădurice de pini și la sfârșitul acesteia Kathleen nu se putu împiedica să nu exclame, clipind uimită. Chiar în fața ei, strălucind în ultimele raze ale soarelui, se afla o casă colonială cu etaj. Se înălța maiestuoasă pe fundalul unor munți superbi.

Cody opri în fața casei și scoase cheia din contact în timp ce-o privea. Era satisfăcut de ceea ce vedea și ea coborî repede din mașină, fără să mai spună ceva.

— Trebuie zugrăvită, comentă el când o ajunse din urmă și ea studie cu atenție fațada, întrebându-se câte kilograme de vopsea trebuia cumpărate.

— E fantastică, spuse încântată Kathleen în timp ce privea cele șase coloane care susțineau portalul de deasupra. Chiar și fără a fi renovată arăta superb.

— Așteaptă să vezi interiorul, zise Cody urcând pe trepte, cu cheia în mână. Deschise ușa și aprinse lumina înainte de a-i face semn lui Kathleen să intre prima.

Ea intră în holul mare care se întindea pe amândouă niveluri și respirația i se tăie. Deasupra ei era un candelabru de cristal care strălucea ca diamantele, iar în față se afla o scară curbată care se termina într-un balcon. Se vedea clar cât de elegantă era această intrare.

— După cum vezi, ne-am oprit în mijlocul renovării, spuse Cody. Am lucrat ceva la ea în decursul anilor, dar mai sunt multe de făcut.

Kathleen îl privi peste umăr.

— Cum a murit mama ta?

— Într-un accident de mașină, răspunse el închizând ușa în urma lor.

— Când s-a întâmplat?

— În decembrie se vor împlini patru ani. El încercă să se îndepărteze, dar se opri imediat când simți mâna ei peste a lui. Când îi întâlni privirea, lumea din jur dispăru. Realiză că își dorea din tot sufletul să ia parte la emoțiile pe care le citea în ochii ei.

— Hai să facem un tur complet, zise el aproape în șoaptă. Ea încercă să-și retragă mâna, dar degetele lui o prinseră imediat. O conduse spre o ușă dublă care se deschidea într-o sufragerie mare cu un șemineu deosebit de frumos.

— Parterul are un plan circular, îi spuse Cody conducând-o pe sub o arcadă. Aceasta era probabil sala de mese, zise el arătând spre două uși franțuzești aflate pe peretele opus. Acestea dau pe veranda mare care înconjoară toată casa.

Trecând pe sub o altă arcadă, spuse:

— Această încăpere era o bucătărie imensă. După cum vezi, noi am desființat-o.

— De ce nu ai terminat lucrările în amintirea mamei tale?

— Am crezut că o vom face, zise Cody gânditor. Pentru el, perioada care a precedat moartea mamei lui era destul de

întunecată. Tata nu a trecut ușor peste moartea ei și s-a închis în sine. În ziua înmormântării și-a închis atelierul, pentru a-l deschide abia după doi ani. Pur și simplu, nu a mai creat nimic.

— Ce trist, murmură Kathleen.

— Mama crease o galerie acasă. Picturile de acolo erau cele pe care nu dorea să le arate nimănui. Tata o tachina spunându-i că vor muri de foame dacă nu îl lasă să-și vândă tablourile, iar ea îi răspundea că vor avea mereu de toate. Galeria era întotdeauna deschisă oaspeților. Ea îi conducea acolo și se oprea în fața câte unui tablou pentru a le spune povestea lui. I-am văzut pe oameni cum rămân uimiți la cuvintele ei care transformau scena din tablou în realitate. N-am mai auzit pe nimeni vorbind astfel până când ne-ai spus ce ai simțit văzând tabloul cu câmpul de bătaie al lui Custer. Fac parte din colecția privată și erau preferatele mamei. Dacă nu erai atât de stânjenită, puteai vedea cât de impresionat a fost tatăl meu.

Kathleen își coborî privirea, nu înainte ca el să vadă lacrimile strălucitoare care-i apăruseră în ochi. Dorea s-o ia în brațe pentru a-și găsi împreună liniștea. Nu înțelegea nici acum dorința care crescuse în el de când o întâlnise pe această femeie. Simțise de multe ori simpla dorință, dar cu Kathleen era ceva mai complicat, ceva periculos și nu mai avea mult până să-și piardă controlul.

Se îndepărtă deliberat și dădu drumul mâinii ei, simțind un regret adânc. Știa că e o reacție prostească, dar nu putea face altceva și își vârî mâinile în buzunare ca nu cumva s-o îmbrățișeze din nou.

Kathleen își ridică privirea care devenise limpede.

— Nu a mai suportat să lucreze la acest muzeu, nu-i așa? întrebă ea blând.

— Nu. Din câte știu eu, n-a mai pus piciorul în această casă de la moartea ei. La un moment dat, după înmormântare, a venit cu ideea de a vinde sau a dona tablourile din galeria mamei și apoi

această casă. Așa au ajuns cele două tablouri la muzeul unde ai lucrat tu; au fost singurele care au ieșit din casă înainte de a-l opri eu. Cred că voia să șteargă orice urmă din ceea ce-i plăcuse mamei ca să nu-l mai doară atât de mult dispariția ei, însă mi-am dat seama că va dori cândva să termine ceea ce începuse ea. Cody făcu o pauză și o privi lung pe Kathleen. Chiar și acum, nu cred că va putea pune piciorul aici, dar se pare că are destulă încredere în tine ca să te lase să lucrezi în locul lui.

Kathleen se îndreptă spre o fereastră.

— Dar Jenny? întrebă ea. De ce n-a ales-o pe ea?

— A întâlnit-o pe Jenny acum un an și știu că o iubește, dar ea este total diferită de mama. E foarte tânără și vine dintr-un mediu privilegiat. Jenny admiră talentul tatălui meu, însă nu-l înțelege. Pentru ea, el pictează tablouri frumoase și atât. Nu am nimic împotriva ei și sunt sigur că tata a optat pentru ea deoarece nu-i amintește deloc de mama, oftă Cody. Nu știu, poate mă înșel, dar Jenny nu iubește arta așa cum o iubea mama, sau cum o iubești tu.

Kathleen oftă și-și frecă brațele, iar Cody îi privi reflexia în geam datorită nopții care se lăsase afară, văzând clar nehotărârea ei.

— Mi-e teamă că tu și cu Olan așteptați prea multe de la mine, zise ea aproape în șoaptă. Dacă pe parcurs veți constata că nu fac față?

— Te voi ajuta eu, se oferi Cody imediat, în timp ce se întreba dacă nu cumva și-a pierdut mințile.

Ea scutură din cap.

— Nu mă asculți. Dacă nu mă descurc? Dacă undeva, la mijlocul drumului, îți dai seama că nu am calitățile pe care te-ai bazat? Dacă nu sunt ca mama ta?

— Nu ți-am vorbit despre mama pentru a te influența, Kathleen, spuse el încet. Pur și simplu vreau ca tu să pui bazele acestui proiect. Tatăl meu n-a făcut nimănui o asemenea ofertă și e clar că a găsit la tine ceva care l-a îndemnat să aibă încredere, iar eu sunt de acord cu el.

— Dacă vă înșelați amândoi?

El se apropie de Kathleen și o privi insistent, dar ea refuză să se întoarcă de la fereastră.

— Ți-e teamă să nu dai greș, Kathleen sau ți-e teamă să încerci? o întrebă el cu blândețe.

— Nu știu, recunoscu ea. Se întoarse și când îl privi cu ochii ei albaștri inima lui tresări, dându-și seama că fusese prins într-o vrajă foarte puternică, o vrajă pe care ea nici nu realiza că o posedă.

— Nimeni n-a crezut vreodată în mine, spuse ea încântată.

— Acum a venit timpul să creadă cineva. Singurul mod în care poți da greș e să nu încerci.

— Știu, dar mi-e teamă.

El zâmbi.

— Este normal. Te voi ajuta cât voi putea de mult.

Ea îl studie încercând să găsească ceva în spatele acestor cuvinte în timp ce-i mângâia cu degetele subțiri brațele. Cody simțea că atingerile ei îi ard pielea și respirația i se îngreună când o privi în ochii sinceri, știind în același timp că trebuia să se îndepărteze.

O îmbrățișă și îi mângâie cu o mână pielea mătăsoasă de la baza gâtului unde pulsul ei bătea nebunește. Când îi privi buzele, Kathleen încetă să mai respire și când le atinse cu ale lui, ea dădu capul pe spate închizând ochii.

Cody simți invitația nerostită și-i mângâie ușor spatele lipind-o din ce în ce mai mult de trupul lui. Voia s-o simtă mereu lângă el, să cunoască fiecare formă a corpului ei frumos, s-o atingă în cele mai intime locuri... Gemu de frustrare.

Nu făcu decât să-i atingă buzele și se îndepărtă privindu-i ochii plini de aceeași dorință care îi străbătea fiecare venă.

— Cody...

Vocea ei era o șoaptă; numele lui era rostit ca o rugăciune, ca o promisiune. Kathleen îl îmbrățișă și se înălță pe vârfuri pentru a-l săruta.

Pasiunea puse stăpânire pe el așa cum nu se mai întâmplase niciodată și buzele lui înfometate o sărutau căutând răspunsuri la toate întrebările nerostite. Ea îi răspundea cu aceeași dorință și călătoreau amândoi spre niște culmi neatinse.

Timpul parcă se oprise și lumea din jur dispăruse din cauza puterii cu care îi răspundea femeia care-l făcuse să simtă ce nu mai simțise niciodată. Parfumul ei, gustul buzelor ei, toate îl atrăgeau cu o forță pe care n-o mai putea învinge.

Era prea mult. Gândul acesta străbătu mintea tulburată a lui Cody și-i atrase atenția. Dorea să-l ignore dar era prea puternic. Ea era vulnerabilă și el prea plin de pasiune. Era prea devreme pentru amândoi.

Cu un efort suprem reuși să ridice capul și s-o privească. Aproape că cedă din nou văzându-i buzele umede, ochii întunecați, plini de dorință și obrajii roșii. Gemu când îi lipi capul de pieptul lui.

— Dumnezeule, Katie, murmură el. M-ai amețit.

Ea nu-i răspunse, dar îl îmbrățișă tremurând. Cody încerca să-și controleze simțurile în timp ce-i mângâia ușor spatele. Nu putea descrie tot ce simțise, nu existau cuvinte pentru așa ceva; trecuse într-o lume fantastică plină de mistere delicioase, o lume pe care n-o mai cunoscuse, o lume pe care dorea s-o descopere împreună cu Kathleen, numai cu Kathleen.

Capitolul 7

— Mamă!

Strigătul lui Holly o trezi pe Kathleen la realitate.

— Ești gata de plecare? o întrebă Holly. Autobuzul trebuie să apară și unchiul John a spus că trebuie să te duci acolo.

Kathleen privi în jur spunându-și că dacă nu era atât de prinsă în gândurile ei ar fi reușit să aranjeze toată lenjeria. Acum trebuia să plece în oraș și să continue treaba după aceea.

— Poți să termini acum dacă vrei, spuse Cody făcându-le pe Kathleen și pe Holly să se întoarcă repede spre ușă. Își schimbase hainele obișnuite de muncă și purta o pereche de blugi albi și o cămașă cu model marinăresc.

Își scoase pălăria și ridică o sprânceană.

— Mă mai spăl și eu uneori, spuse el sec.

Kathleen clipi des și-i întoarse spatele. Dumnezeule, se holba la el ca o adolescentă. De ce amețea mereu în prezența acestui bărbat? Pentru a-și ascunde stânjeneala, se întoarse la împăturitul prosoapelor.

— Mamă, trebuie să plecăm, insistă Holly.

— Tu te poți duce, spuse repede Cody. Mama ta poate veni cu mine.

Holly se întoarse spre mama ei.

— N-ai nimic împotrivă?

Kathleen ezită și-l privi pe Cody.

— Nu mergi cu autobuzul în mod normal?

— Nu. Când se merge cu autobuzul cineva trebuie să-l urmeze cu camioneta în caz că apar probleme, zise el zâmbind. S-a dovedit a fi o soluție perfectă.

Kathleen încuviință și se întoarse spre Holly.

— Poți să pleci. Spune-i lui John că voi veni cu Cody.

— Bine, spuse Holly ieșind din cameră.

— Durează câteva minute, spuse Kathleen întorcându-se la treaba ei.

— Avem destul timp, zise Cody apropiindu-se. Autobuzul merge destul de încet pentru ca noi să-l putem prinde oricând din urmă.

Inima lui Kathleen se opri când el se apropie pentru a lua un prosop de pe sârmă. Își ținu capul plecat, dar se trezi îndreptându-și atenția spre mișcările îndemânatice ale mâinilor lui care împăturau cu ușurință lucrurile. Era ridicol, își spuse ea. Orice bărbat o putea face și nu înțelegea de ce o treabă atât de simplă îi provoca asemenea reacții, dacă nu cumva gândul că aceste mâini se puteau plimba la fel de bine pe pielea ei.

Reuși să îndepărteze acest gând, nepermițându-și să continue pe această linie periculoasă. Dar dacă i se părea periculos, de ce rămăsese aici, singură, cu el? Era o întrebare de o mie de puncte.

— Dacă nu te relaxezi, te poți sparge într-un milion de bucăți, spuse el rupând liniștea.

— Sunt relaxată. Nu vreau decât să termin treaba cât mai repede.

— Se va termina. Calmează-te.

Își dorea să fie așa. El avea darul de-a o emoționa. Parfumul lui, trupul lui fierbinte o tulburau prea mult. Din motive necunoscute, nu mai putea gândi clar când se afla în prezența lui. Era o nebunie.

— Am o idee, spuse el punând o mână pe ceafa ei și făcând-o să-l privească.

Kathleen deschise gura pentru a vorbi, dar nu reuși și când el se aplecă pentru a o săruta închise ochii știind că dacă dorește se poate opri chiar în acea clipă. Trebuia să controleze situația fugind sau îndepărtându-se de el.

Degetele lui îi mângâiau ușor gâtul și ea deschise ochii pentru a-l privi cu ochii strălucitori ca smaraldele. Știa că așteaptă ca ea să ia o hotărâre deoarece n-o influența cu nimic. Realiză că tot ce se va întâmpla în continuare va fi alegerea ei.

— Mă faci să simt lucruri pe care nu le-am mai simțit niciodată, admise ea tremurând.

El zâmbi

— Asta e bine, pentru că și tu mă faci să simt la fel.

Îl privi cu atenție, întrebându-se dacă nu cumva glumea. Era posibil? Putea să-i trezească sentimente pe care nu reușise niciodată să i le trezească lui Gary?

În timp ce-l privea, văzu cum zâmbetul lui dispare.

— Nu mă compara cu el, Kathleen, murmură Cody.

Ea scutură din cap.

— Nu semeni absolut deloc cu el.

Răspunsul ei păru să-l mulțumească și privirea lui intensă o făcu să se întrebe ce căuta. Oare ce vedea când o examina cu atenție?

— Sărută-mă, îi ordonă el.

Îl privi uimită și șocată. La început avu impresia că glumește, dar apoi văzu cât de serios este. O privea provocator în timp ce se îndepărta.

— Cody, eu...

— Nu, o întrerupse el. Nu vreau să aud nici o scuză, vreau doar să mă săruți așa cum îți dorești.

— Când am spus că vreau să te sărut? i-o întoarse ea încercând să nu intre în panică.

— Nu trebuia să spui, răspunse el pe un ton aspru. Pot vedea asta în ochii tăi când mă privești.

— Cred că ar trebui să-ți pui ochelari, zise ea încercând să se îndepărteze, dar oprindu-se din drum când îl auzi vorbind.

—Încă te mai controlează, Kathleen, și tu îl lași s-o facă. Oare regula era ca el să inițieze orice contact afectuos? El conducea și tu trebuia să te supui?

Se înfurie pentru că el văzuse prea mult și se ura pentru că fusese atât de transparentă.

— Gary nu mai are nici o influență asupra mea, zise Kathleeb zguduită în timp ce se întreba pe cine vrea să convingă: pes sine sau pe Cody.

— Minți. E un lucru să mă minți pe mine, dar e de neiertat să continui să te minți pe tine însăți.

— Cine naiba te crezi? Nu știi destule despre mine sau despre viața mea pentru a mă judeca astfel.

— Știu mai multe despre tine decât vrei tu însăți să recunoști. De aceea ești supărată pe mine acum. Știi că am dreptate. Poate că ai făcut câțiva pași pentru a scăpa de influența lui, dar el încă se mai află între tine și ceea ce-ți dorești cu adevărat. În mintea ta tot el este acela care-ți spune ce trebuie și ce nu trebuie să faci, ce vrei și ce nu vrei, iar singurul motiv pentru care el încă te mai controlează, este că tu îl lași. Încă mai ești jucăria lui și o știi prea bine.

Palma ei care atinse obrazul lui răsună în cameră. Ochii lui verzi se îngustară și îi zâmbi zeflemitor.

— Foarte impresionant, o ironiză el. Dar preferam să mă săruți.

Kathleen privi urmele degetelor ei imprimate pe obrazul lui.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea cu privire la viața mea personală, zise ea furioasă.

— Te rog să mă ierți, zise Cody cu o politețe exagerată. Am înțeles, încuviință el îndepărtându-se. Dacă mai vrei să mergi în oraș cu mine să știi că plec în cinci minute.

Nu se întoarse să-l privească pentru că șocul și furia o făcuseră să tremure. Era șocată de reacția pe care-o avusese la cuvintele lui; nu se înfuriase niciodată pe cineva în așa hal. Furia venea din adâncul ființei sale, era dureros de intensă și nu era direcționată asupra lui Cody, ci asupra ei însăși. El avusese dreptate, iar ei îi fusese rușine să recunoască.

Și acum rămăsese să se întrebe dacă nu cumva mândria ei prostească distrusese fragila prietenie care se înfiripase între ei.

* * *

Serbarea aniversării orașului Wolfe Creek era, fără îndoială, cel mai important și mai mare eveniment social al anului. Festivitățile începeau la șase dimineața cu un mic dejun la care se mâncau clătite și se termina seara târziu cu focuri de artificii. Între timp erau organizate jocuri pentru copii și adulți, un rodeo, expoziții de artă și, pe scena instalată în piața orașului, dansau toți cei care doreau. Era destulă mâncare și băutură pentru localnici și pentru prietenii aflați în trecere.

Cele treizeci de minute cât durase drumul până în oraș împreună cu Cody fuseseră mai insuportabile decât își imaginase Kathleen. Amândoi erau tensionați, dar nici unul nu părea dispus să încerce să aplaneze lucrurile. Kathleen știa că-i datorează scuze și își propuse să i le prezinte înainte de a ajunge în oraș, însă Cody adoptase o atitudine plină de curtoazie, lăsând-o să creadă că nici o scuză nu era suficientă pentru el.

Ajunseră la timp pentru a se întâlni cu grupul din autobuz chiar în fața acestuia. John le spuse tuturor unde și când se vor întâlni pentru a se întoarce acasă și apoi grupul se despărți.

Cody rămase cu ei, spre surprinderea și încântatarea lui Kathleen.

— Ei bine? De unde începem? întrebă Heather privindu-și unchiul.

El zâmbi.

— De ce să nu mergem pur și simplu prin oraș, ca să vedem în ce încurcătură intrăm?

— Pentru mine e perfect, fu de acord Heather în timp ce își lua sora de braț. Haide, Holly, să mergem.

John își privi sora și pe cele două fete care se îndepărtau.

— Mi se pare mie sau Heather se bucură de acest eveniment?

Kathleen chicoti.

— Nu cred că ți se pare.

— Ar fi mai bine să mergem, pentru că altfel vom rămâne în urmă, zise John luând-o de mână pe Mattie și urmându-le pe gemene.

Kathleen simți privirea lui Cody și se întoarse spre el.

— Te superi dacă mă alătur grupului vostru astăzi? întrebă el politicos.

Ea simți că i se strânge inima.

— Sigur că nu mă supăr, răspunse ea privind ochii lui reci și ducând dorul căldurii pe care era obișnuită s-o găsească acolo. Cody, eu...

— Ar fi mai bine să mergem, o întrerupse el alăturându-i-se. Crezi sau nu, dar sunt multe de văzut.

Oftând, Kathleen îl urmă.

* * *

Cody ridică paharul cu o băutură răcoritoare la gură și-l bău pe tot în timp ce stătea pe unul din scaunele de metal și-și întindea picioarele, după care o privi pe Kathleen care se afla din nou în brațele eroului local de rodeo.

Gelozia era un sentiment necunoscut lui Cody, însă acum îl copleșise cu toate că la început nici nu-l recunoscuse, nefiind

obișnuit cu el. Nu ținuse niciodată atât de mult la cineva încât să-i pese mai mult decât trebuia de acea persoană sau decât dorea să admită chiar pentru sine.

— Dacă vei continua să te încrunți așa, vei rămâne cu riduri pe față.

Cody ridică privirea și-l văzu pe John zâmbind în timp ce-și trăgea un scaun fără a fi invitat să se așeze.

— Unde sunt Mattie și fetele? întrebă Cody.

— Când m-am despărțit de ele se aflau la roata lui Ferris. Eu prefer să călăresc mai întâi pe spinarea lui Adam Harrison.

Cody chicoti. Și el simțea la fel.

— Katie pare să se distreze de minune, observă John. Cred că a dansat cu toți bărbații din oraș, chiar și tânărul Jimmy Johnson pare să fi avut tupeul s-o invite.

— Așa este, de două ori chiar.

John ridică din sprâncene.

— Ții socoteala?

— Nu prea am altceva de făcut în timp ce stau aici.

— Vrei să-mi spui că n-ai fost capabil să inviți o doamnă din oraș pe ringul de dans?

Cody oftă.

— Câteva.

John studie chipul prietenului său.

— Ai încercat s-o inviți și pe Katie?

Cody scutură din cap.

— Se pare că farmecul meu nu dă roade în ceea ce-o privește pe sora ta.

John râse.

— Cu ce ai supărat-o?

— I-am dat câteva sfaturi gratuite despre fostul ei soț și nu le-a apreciat, zise el mângâindu-și obrazul cu degetele. Ei bine, Gary nu e un subiect prea plăcut pentru ea. M-am convins pe pielea mea.

Cody își privi prietenul.

— Știi că încă o mai influențează, nu-i așa?

John încuviință.

— Puțin, dar face progrese. Trebuie s-o crezi când îți spune asta.

— Poate, spuse Cody îndreptându-și din nou atenția spre ringul de dans. Muzica se oprise și Kathleen discuta cu Adam, privindu-l ca și cum acel bărbat îi putea spune toate secretele din lume.

— Dă-i puțin timp, Cody, sugeră John. Cincisprezece ani de influență rea nu dispar peste noapte.

— Presupun că nu, murmură Cody. Când Adam se aplecă pentru a o săruta pe Kathleen, simți cum fiecare mușchi i se încordează. O clipă mai târziu, Kathleen pleca singură de pe ringul de dans și Cody încercă să se relaxeze.

Kathleen străbătea ringul de dans spunându-și că se distra foarte bine. Era amuzant să danseze cu bărbați diferiți și îi plăcea în special compania lui Adam. Era atrăgător, fermecător, entuziast și interesant, dar avea o mare problemă: nu era Cody.

La început fusese iritată de aceste sentimente și nu înțelegea cum de a ajuns Cody Washington să joace un rol atât de important în viața ei pentru a-i umbri pe toți ceilalți. Însă nu putea face prea multe în legătură cu asta, sau nu voia să facă.

Îl văzuse dansând cu alte femei și simțise o oarecare invidie când le zâmbea familiar. Nu avea nici un sens. Toată viața făcuse ceea ce doriseră alții și se purtase așa cum voiau alții. Dacă avea de gând să afle ce dorește ea însăși cu adevărat, trebuia să înceapă de la Cody. Nu știa unde o vor duce sentimentele noi pe care acesta i le trezise, dar trebuia să afle. Bine sau rău, trebuia să afle.

Ajunse la marginea ringului exact când orchestra începea să cânte o altă melodie și se opri chiar în fața lui Cody privindu-l fix și oftând. Era un bărbat dificil, dar o atrăgea ca un magnet.

— Vreți să dansați, domnule Washington? întrebă ea plină de politețe.

El o privi mult timp înainte de a se ridica de pe scaun. Kathleen îl conduse pe ringul de dans și se întoarse în brațele lui. Nu o ținea strâns, dar ea își ridică brațele pentru a ajunge cu degetele pe gâtul lui, după care își lăsă capul pe umărul lui, lăsând muzica să-și facă efectul magic.

Îi mirosea parfumul și îi putea auzi inima bătând sub urechea ei simțindu-l cum se relaxează treptat până când dansă ușor cu ea pe ritmul muzicii. Mâinile lui coborâră încet pentru a-i ajunge pe coapse și a trezi din nou pasiunea familiară dintre ei.

Când se termină melodia, Cody o luă de talie ca pentru a o îndepărta, dar ea rămase în aceeași poziție și începu să-i mângâie părul mătăsos de pe ceafă, în timp ce el o privea mirat.

Se auzea o nouă melodie și ea se îndepărtă puțin pentru a vorbi, dar când deschise gura simți o mână care-i prinde brațul. Se întoarse și-l văzu pe Adam.

— Ce zici de încă un dans, dragă?

Ea râse.

— Nu, mulțumesc, Adam. Nu mai am de gând să dansez.

— Ești sigură? întrebă el prinzându-i mâna.

— Foarte sigură, răspunse ea eliberându-și mâna și întorcându-se spre Cody. Rămase uimită când se trezi singură și privi neliniștită mulțimea fără a-l zări.

Se opri la marginea ringului și privi strada plină de lume. Praful se ridicase și abia reuși să-l vadă îndreptându-se spre parcare. Sări de pe platformă și se grăbi să-l ajungă. El era deja lângă mașină când reuși să-l prindă, cu răsuflarea întretăiată.

— De ce m-ai lăsat acolo? întrebă ea.

Cody deschise portiera, își scoase pălăria și-și trecu degetele nervoase prin păr.

— Credeam că ai terminat cu mine, mormăi el.

— Voiam să-ți vorbesc. Tocmai încercam să-ți sugerez asta când a apărut Adam.

— Nu prea am chef de vorbă, zise el scoțând cheile din buzunar. Mă duc acasă.

— Ești pe punctul de a mă părăsi, îl acuză ea.

— Te poți întoarce acasă cu autobuzul.

— Dar credeam că trebuie să-l urmezi pentru a interveni dacă e vreo problemă.

— Sunt sigur că totul va fi bine, spuse el urcându-se în mașină și aplecându-se pentru a închide portiera pe care ea o prinse repede cu mâna.

— Încă nu pleci, spuse ea, cu corpul între el și portieră. Vreau să-ți vorbesc.

Cody o privi tăcut mult timp, după care își rezemă capul de scaun și începu să râdă.

Kathleen se strâmbă.

— Ce e atât de amuzant? întrebă ea supărată.

— Toată situația aceasta, spuse el dând din cap. Faci experiențe pe mine, Kathleen? Ce ai găsit la mine de te-a făcut să crezi că e în regulă să-ți testezi noile tehnici de comportare cu mine?

Ea îl privi spunându-și că a fost o proastă când s-a simțit rănită de cuvintele lui. Nu reuși să-i răspundă pentru că avea un nod în gât. Îi întoarse spatele și închise portiera, hotărâtă să nu-i arate cât de stânjenită este. Porni spre oraș clipind furioasă ca să-și alunge lacrimile din ochi.

Nu făcu nici zece pași când îl auzi pe Cody strigând-o. Mai reuși să meargă puțin înainte ca brațul lui s-o oprească.

— Haide, zise el conducând-o spre mașină. Vom lămuri totul chiar acum.

Merse lângă el, dar nu-l privi, sperând că întunericul îi ascunde fața și că lacrimile din ochi îi vor dispărea până la destinație.

Ajunseră la camionetă și el coborî ușița portbagajului ca s-o ia de talie și s-o urce în remorcă.

— Stai jos, îi ordonă el și ea sări în picioare realizând că îl asculta.

— Nu vreau să stau jos, anunță ea, hotărâtă.

Cody o privi lung și apoi oftă.

— Bine. Voi sta eu, zise el așezându-se. Acum, vrei să-mi spui despre ce voiai să vorbim?

Çl privi fără să găsească nimic încurajator în atitudinea lui. Cody stătea cu brațele încrucișate pe piept și arăta ca și cum și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte.

Kathleen trase aer adânc în piept și scutură din cap.

— E o prostie, șopti ea. Du-te acasă, Cody. Nu meriți să asculți toate prostiile mele.

El nu vorbi și nu se mișcă, ci continuă s-o privească mirat și insistent. Kathleen nu reuși să se uite în altă parte și se întrebă ce vede el când o studiază astfel. Vedea oare ceva atrăgător în caracterul ei slab și nesigur?

Inima îi bătea mai tare ca niciodată în timp ce se apropua de el. Degetele ei tremurânde se îndreptară spre obrazul pe care-l loviseră.

—Îmi pare rău pentru azi-dimineață, spuse ea cu blândețe. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Îmi pare rău că s-a întâmplat tocmai cu tine pentru că sunt sigură că nu meriți un astfel de tratament.

Dacă se aștepta ca scuzele ei să rezolve imediat lucrurile între ei, înseamnă că se înșelase amarnic. Nu-l putea învinovăți pentru asta; ea fusese cea care greșise provocându-l tot timpul și acum se întreba de ce o făcuse. De ce o făcea să se enerveze când părea cel mai corect bărbat pe care-l cunoștea?

Hotărându-se să riște să-și piardă și ultima urmă de mândrie care-i mai rămăsese, îi înconjură gâtul cu mâinile. Rezistența lui se topi puțin când îl trase spre ea privindu-i ochii strălucitori și mirându-se de nehotărârea pe care o văzu acolo. Închise ochii și îl sărută.

Răspunsul lui era rece, dar Kathleen nu renunță. Își lăsă buzele să-l încălzească ușor în timp ce-și plimba mâinile pe mușchii lui puternici. Reuși cu răbdare să-i înfrângă reticențele și să-l facă să-i cuprindă capul cu mâinile.

Poate că ea stârnise totul, dar acum el preluase controlul trăgând-o într-un vârtej de senzații nestăpânite. O lipi de el și o sărută cu o pasiune arzătoare.

Kathleen îi răspunse abandonându-se complet în brațele lui. Niciodată nu simțise așa ceva: pământul, cerul, noaptea dispăruseră și nu mai rămăsese decât bărbatul care o ținea în brațe. Era o nebunie și emoțiile care-i răscoleau trupul o purtau spre necunoscut.

O explozie deasupra capetelor lor o făcu să tresară speriată. Deschise ochii și văzu o umbrelă de lumini strălucitoare și multicolore care umplea cerul.

— Uite ce ai făcut de data asta, îi murmură Cody la ureche.

Ea îl privi uimită și văzu strălucirile minunate ale ochilor lui.

— Eu am făcut asta? întrebă ea mirată.

— Oh, da! Numai pentru că m-ai sărutat s-au aprins aceste artificii.

Văzând-o cât de încurcată este, Cody începu să râdă.

— Haide, spuse el urcându-se în camionetă și trăgând-o și pe ea după el. Se întinseră unul lângă altul și capul ei se odihnea ca pe o pernă pe umărul lui. Kathleen se relaxă în timp ce-l îmbrățișa.

Stăteau cu fața în sus și priveau artificiile minunate de deasupra lor. Kathleen era încântată de frumusețea lor, dar nimic nu se asemăna cu mulțumirea pe care o simțea în brațele lui.

Capitolul 8

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta, mormăi Kathleen.

—Îmi poți mulțumi mai târziu, o asigură Cody. Nimic nu se compară cu răsăritul soarelui în Montana.

Ea abia mai putea respira în timp ce el părea să se simtă foarte bine. Merseseră pe o potecă destul de abruptă și ea abia putea să urmeze pașii lui mari. Aproape că alerga în urma lui și era gata să-i spună să încetinească, în momentul când el coti spre pădure.

Kathleen se opri.

— Unde mergem?

— Pe aici vom ajunge într-un loc din care vom avea o priveliște splendidă.

— John mi-a spus să nu părăsesc niciodată poteca, îi reaminti ea, bucuroasă că găsise puțin timp pentru a-și trage sufletul.

Cody se opri ca s-o privească.

— Nu ni se va întâmpla nimic, știu unde mergem. Când văzu că ea nu-l urmează, se întoarse. Ai încredere în mine, spuse el întinzând mâinile spre ea și așteptând până când Kathleen le prinse.

Cody o conduse spre o stâncă acoperită de iarbă și întinse pătura. Kathleen se îndreptă spre margine pentru a putea vedea cât de sus sunt. Versantul era abrupt, dar pentru un alpinist experimentat ar fi fost floare la ureche.

Se întoarse și îl văzu pe Cody stând confortabil pe pătură.

— Ia loc, o invită el punându-și pălăria ceva mai încolo. Spectacolul trebuie să înceapă.

Kathleen se așeză lângă el.

— E incredibil, șopti ea, prea încântată pentru a putea vorbi mai tare.

— Încă n-ai văzut nimic, zise el venind mai aproape și arătând spre munți. Soarele va urca printre cele două vârfuri de acolo. Va urca asemenea unei mingi de foc până când va ajunge sus, pe cer. Nici nu-ți dai seama cât de extraordinar este momentul în care soarele risipește umbrele care întunecă munții.

Kathleen privi în direcția menționată de el și văzu cele două vârfuri. Își înconjură genunchii cu brațele și nerăbdarea puse stăpânire pe ea.

El o trase mai aproape și-i lipi capul de umărul lui în timp ce-i mângâia părul cu degetele. Oare inima lui bătea atât de tare sau a ei?

Liniștea din jurul lor era deplină și natura parcă aștepta nemișcată începerea unei noi zile. Kathleen văzu mingea roșie apărând din locul indicat de Cody. Era un spectacol extraordinar de raze rozalii și roșii care dădeau nuanțe ciudate pinilor din împrejurimi. Soarele își continuă ascensiunea printre cele două vârfuri.

Razele aurii alungau repede noaptea și dădeau o formă concretă munților care-și conturau vârfurile și văile pe măsură ce umbra se risipea. Păsările începură să cânte și pădurea se umplu de zgomote. Kathleen asculta această orchestră minunată și își spunea că niciodată nu se va mai îndoi de frumusețea unui răsărit de soare.

— A meritat să faci atâta drum?

— Da, răspunse ea întorcându-se spre Cody.

El ridică o mână și-i mângâie obrazul.

— Plângi.

Kathleen nu-și dăduse seama de asta, dar nu era deloc surprinsă. Frumusețea, sub orice formă, avea puterea s-o impresioneze.

El o trase mai aproape și o sărută la fel de blând ca această dimineață minunată în timp ce ea își ridica mâinile spre umerii lui pentru a-l îmbrățișa. Dorința crescu repede în ea și primi același răspuns fierbinte ca razele soarelui care începea să-și arate puterea.

Buzele lui trecură peste obrazul ei și apoi spre gât. Kathleen nu se împotrivi datorită magiei acestor sărutări care o umpleau de emoții necunoscute. Pasiunea creștea din nou în ei și promitea extazul mult așteptat.

Cody nu-și amintea să mai fi sărutat o piele atât de dulce și simți cum pulsul ei se accelerează. Mâinile lui se plimbară pe spatele ei pentru a ajunge la talie. Materialul pulovărului ei gros de lână era moale în palmele lui, dar el voia să simtă mai mult, dorea să-i atingă tot trupul și își vârî mâinile sub el, impresionat de plăcerea de a-i simți căldura pielii.

Kathleen gemu surprinsă de atingerea lui neașteptată. Aștepta nerăbdătoare mângâierile lui urcând spre sânii ei pe care începu să-i atingă ușor ca s-o facă să-l sărute cu mai multă pasiune și să se piardă în îmbrățișarea lor.

Nu-și imaginase niciodată că poate trezi pasiunea unui bărbat, dar acum era sigură că Cody o dorea pentru că îi răspundea cu o pasiune mult mai intensă ca a ei. I se părea că tot ce trăise împreună cu acest bărbat avea o intensitate neașteptată.

Cody gemu când ea își arcui corpul lipindu-se și mai mult de el în timp ce-i mângâia umerii. El cunoscuse pasiunea foarte bine, dar

nici o femeie nu-l făcuse să simtă ceea ce simțea acum. Fostul ei soț fusese orb din moment ce nu văzuse senzualitatea pe care o emana ea. Ei bine, Cody nu era un prost și știa că dacă nu stingea acest foc vor exploda împreună cu muntele pe care se aflau.

Făcând un efort, reuși să se îndepărteze de ea, dar Kathleen îi cuprinse fața cu mâinile și începu să-l sărute. Cody simți că nu se mai poate controla, dar reuși să se îndepărteze din nou. Ea nu dorea să se oprească și îl împinse ușor pe pătură. Slaba lui rezistență dispăru când buzele ei le atinseră pe ale lui cu insistență.

Kathleen nu experimentase niciodată puterea senzualității. I se părea că dorința pe care nu o simțise atâția ani se adunase acum pentru a fi împărtășită cu acest bărbat, în acest loc. Stând deasupra lui își putea da seama de dorința pe care i-o trezise. Trupul lui tremura ușor, pasiunea era pentru ea, era al ei și nimic nu mai conta.

Cu mișcări iuți, descheie nasturii cămășii lui și i-o ridică pentru a-și plimba mâinile prin părul creț de pe pieptul lui. Respirația lui era fierbinte și din când în când, în momentul în care îl atingea în punctele mai intime, era sigură că se oprește. Ridică ochii spre el și se trezi privită aspru, realizând astfel că ea deținea controlul situației numai dacă îi dădea el voie.

Îi zâmbi și începu din nou să-l mângâie, dar simți cum el se încordează. Intrigată îl mângâie din nou, în așteptarea unui răspuns din partea lui, care veni câteva secunde mai târziu când mâinile lui le îndepărtară pe ale ei.

— Ajunge, mormăi el.

— Mda, arăți de parcă ai suferi, îl tachină ea. Își eliberă mâinile și începu să-și descheie nasturii puloverului.

Uimit, Cody îi privea degetele care eliberau și ultimul nasture pentru ca pulovărul să fie pus deoparte. Kathleen își duse mâinile la spate și-și desfăcu sutienul.

Cody încremeni când văzu cum soarele strălucește pe pielea ei fină și în buclele blonde, făcând-o să arate ca un înger. Mâinile lui se îndreptară automat spre sânii ei și îi smulse un geamăt de plăcere.

Kathleen era sigură că nu simțise niciodată ceea ce simțea acum; toate inhibițiile dispăruseră și se simțea liberă în prezența lui, ca și când se aflau împreună într-un univers necunoscut unde nu aveau altceva de făcut decât să-și împărtășească pasiunea. Niciodată n-o cuprinsese dorința la atingerea unui bărbat și nici nu se așteptase la asta.

Când simți că nu mai suportă se aplecă spre el și se întinse peste trupul lui, înconjurându-i gâtul cu brațele în timp ce-l privea în ochi.

— Vreau să fac dragoste cu tine, șopti ea.

Mâinile lui începură să-i mângâie spatele în timp ce se gândea că dorise de nenumărate ori să facă dragoste cu ea, dar își imagina că totul se va întâmpla într-un loc obișnuit. Voia ca totul să fie perfect pentru ea, să împărtășească împreună cea mai mare tandrețe, dar se părea că ea alesese deja acest loc din mijlocul naturii liniștite unde soarele le încălzea pielea cu razele lui.

Când văzu că el nu-i răspunde imediat, Kathleen începu să-l sărute și vraja îl cuprinse din nou. Cody își spuse că dacă ea avea de gând să-l seducă, el nu avea de ce să se împotrivească.

Îl aduse în culmea nebuniei în câteva clipe, experimentând noua putere pe care realizase că o are. Buzele și mâinile ei se mișcau pe tot corpul lui și îl țineau captiv în timp ce-i promiteau mai mult decât își putea imagina.

Cody nu realiză când dispărură hainele de pe ei, ci numai faptul că acum erau complet dezbrăcați și avu un moment de luciditate.

— Katie... murmură el când buzele ei fierbinți îi sărutau pătimaș gâtul, făcându-l să nu mai știe nimic. Se gândise la ceva important și dacă va avea o secundă de luciditate își va aduce cu siguranță aminte despre ce era vorba.

Ea își ridică încet capul și îl privi cu ochii albaștri care ardeau de dorință.

— Te voi iubi așa cum nu te-a iubit nimeni, niciodată, promise ea.

Mâna lui tremura când se îndreptă spre obrazul ei.

— Ai făcut-o deja, zise el atingându-i buzele și amintindu-și ce voia să-i spună. Am în buzunar ceva care să te protejeze.

Ea scutură din cap și-l privi cu ochi întunecați.

— Nu e nevoie, șopti ea. Sunt tot timpul protejată.

El o privea întrebător, dar ea îl sărută și nu fu capabil decât să-i răspundă. Unirea lor era perfectă și nu se mai gândeau la nimic în afară de senzațiile minunate pe care le trăiau.

* * *

Cody simți lacrimile ei pe piept și o îmbrățișă mai strâns. Inima lui bătea foarte tare și ea încă mai tremura. Nu putea descrie în cuvinte ceea ce trăise împreună cu Kathleen. Privea cerul senin spunându-și că viața lui căpătase o altă semnificație și era uimit să realizeze că îi plăcea acest lucru.

El se întoarse ca s-o facă să stea cu fața în sus și să-i vadă chipul scăldat de lacrimi. Le șterse ușor cu mâna și o sărută tandru pe buze, după care se îndepărtă și dădu din cap.

— Ești o femeie extraordinară. N-am trăit asemenea clipe niciodată. Se opri când văzu nesiguranța din ochii ei care îl enerva la culme. Nu te-am mințit niciodată, Katie, zise el cu sinceritate. Nu voi începe să o fac acum.

Ea îi mângâie obrazul.

— Știu, murmură ea. Îți mulțumesc că am mers până la capăt. Cred că iar am făcut experimente pe tine.

Cody se strâmbă.

— Cu plăcere, iubito. Spune-mi când vei vrea să se mai întâmple și voi veni imediat.

Kathleen îl îmbrățișă.

— Dumnezeule, Cody, a fost fantastic, spuse ea cu blândețe. Nu am crezut vreodată că poate fi așa.

— Ți-am spus că nu tu ai fost de vină. Nu e nimic în neregulă cu tine, Kathleen, și niciodată nu a fost.

Ea îl privi fix.

— Acum, când mi-am dat seama ce am pierdut în toți acești ani, am intenția să recuperez, zise ea zâmbind. Te oferi voluntar să mă ajuți?

— Doamnă, cred că voi putea să vă ofer ceea ce vă doriți.

— Da? Kathleen începu să-l mângâie și rămase impresionată când trupul lui răspunse. El era și mai mirat pentru că nu-și amintea ca vreo femeie să-i fi trezit pasiunea așa cum o făcea ea. Emoțiile lui se accentuau în prezența ei și în una din zilele următoare va sta să se gândească bine la ele. O va face, dar nu acum. Acum avea alte gânduri.

— Uite ce ai făcut acum, zise el îmbrățișând-o. Știi că nu poți lăsa astfel un bărbat.

Ea făcu ochii mari.

— Nu? întrebă ea mirată. Presupun că trebuie să faci tot ce e necesar pentru a remedia situația.

— Cred că așa voi face, replică el pregătindu-se să-i arate că a doua oară poate fi chiar mai bine decât prima.

* * *

Când se ridicară de pe pătură, soarele dimineții era destul de sus pe cer și când se pregăteau să părăsească locul, ea se opri o clipă pentru a privi înapoi înainte de-a intra în pădure.

Cody o privi cum se uită la acel colțișor de rai.

— Mai putem reveni aici? întrebă ea întorcându-se spre el.

Cody îi zâmbi încântat de faptul că o dorea din nou. Kathleen arăta ca o femeie care se împlinise prin iubire, părul îi era în dezordine și el se îndoia că buzele ei își vor recăpăta forma obișnuită până când vor ajunge la fermă. N-avea importanță. Probabil că dacă s-ar uita în oglindă, și el arăta la fel.

— Ne vom întoarce, promise el. Cât mai curând.

Ea râse și porni pe drumul de întoarcere constatând că-i era mult mai ușor să coboare muntele. Cody se mișca la fel de repede și ea se întrebă dacă nu era chiar deloc obosit. Nu-și amintea să fi fusese vreodată atât de energică, nici nu se gândise că se va simți cândva atât de bine. Probabil că era adevărat ceea ce-i spusese el despre sex.

Se opri asupra acestui gând. Fusese doar sex? Putea trece prin aceleași emoții cu alt bărbat? De exemplu cu Adam? Se gândi o clipă la asta și-și răspunse cu siguranță că nu. Așa cum Gary nu a fost capabil niciodată să-i trezească pasiunea, așa nu putea nici Adam.

Era ceva mai mult între ea și Cody din moment ce totul fusese perfect.

— Ce ai aflat până acum? o întrebă el trezind-o din visare.

Ieșiseră din pădure și urmau cărarea mare.

— Ce? întrebă ea cu inocență.

— În legătură cu gândurile care te îngrijorează, răspunse el aspru. Pot vedea că încerci să pui totul la punct.

Ea oftă.

— Mă gândeam la mai multe lucruri.

Cody o privi ridicând din sprâncene.

— Te superi dacă îți dau niște sfaturi?

— Nu.

— Nu încerca să etichetezi ceea ce ai simțit în dimineața asta și, de asemenea, nu încerca să mă încadrezi în vreo categorie. N-ai nici o șansă să găsești un răspuns acum.

Ea îl privi și se opriră din drum când auziră zgomotele care veneau de la fermă. El îi liberă mâna și-i mângâie obrazul pentru ca apoi s-o sărute ușor pe buze, făcându-i inima să bată nebunește.

Cody zâmbi.

— Aranjează-ți părul, șopti el. Arată de parcă un bărbat și-a trecut mâinile prin el.

Ea începu să-și aranjeze părul sub privirile lui curioase.

— Poate că ar fi mai bine să porți o pălărie de câte ori ne întâlnim. E greu să acoperi toate semnele, zise el amuzat. Păcat că nu putem face nimic pentru buzele tale roșii.

Ea își duse mâna la gură și își dădu seama cum îi arată buzele. Cody o luase înaintea ei și Kathleen îl privea cu admirație, știind cum arăta trupul lui și dorindu-l din nou. Se gândi că nu era prea ușor să aibă de-a face cu un bărbat cum era Cody Washington.

El se întoarse spre ea.

— Haide! strigă el. Probabil că deja se pregătesc să plece în căutarea noastră.

Ea îl urmă întrebându-se pentru prima dată dacă ce se întâmplase în dimineața asta nu fusese cumva o mare greșeală.

* * *

— Heather, știi că nu fac asta numai ca să te supăr, zise Kathleen încercând să fie rezonabilă.

Fata o privea cu răutate de pe canapeaua unde stătea alături de Holly.

— Ți-am spus că nu vreau să rămân aici, se plânse ea. De ce ne faci asta?

— Și eu ți-am spus că-mi place aici...

— Dar cu noi cum rămâne? insistă Heather. Tot timpul vorbești numai despre tine. Când te vei hotărî să te gândești și la noi?

— Mă gândesc la tine. Voi putea avea grijă de tine și de Holly. Domnul Washington mi-a făcut o propunere pentru un loc de muncă și aș face o prostie dacă n-aș accepta.

— Ce e atât de special? De ce nu poți avea această slujbă la Chicago? Ai lucrat la un muzeu de acolo. Nu te poți întoarce la asta?

— Ei nu mă plăteau, Heather. Lucram ca voluntar.

— Nu-mi pasă! exclamă Heather sărind de pe canapea. Ne-am descurcat destul de bine și fără ca tu să lucrezi. Tata va avea grijă de noi.

Kathleen respiră adânc și se rezemă de biroul lui John. Ei bine, nu putea spune că era surprinsă de reacția fiicei sale, cel puțin nu mai mult decât se aștepta.

— Nu vreau să mă întrețină tatăl vostru, îi explică ea cu răbdare. Este important să mă pot întreține singură și să vă pot asigura și vouă un trai decent.

Heather se întoarse spre ea cu ochii plini de lacrimi.

— Mamă, de ce nu ne putem întoarce acasă? întrebă ea cu vocea pierdută. Știu că dacă ai vrea să te întorci, ai putea discuta cu tata și s-ar rezolva totul. Știu că putem fi din nou o familie.

Kathleen scutură din cap.

— Draga mea, asta nu se va întâmpla niciodată. Nu ne mai putem împăca și tu trebuie să renunți la această idee.

— De ce? o chestionă Heather cu fața plină de lacrimi. Știu că dacă te întorci și vorbești cu el te va primi înapoi. Sunt sigură că te va ierta dacă...

— Heather! Kathleen își scutura fiica de umeri și aceasta se sperie de puterea neașteptată de care dădea dovadă mama ei. E timpul să înțelegi unele lucruri, zise Kathleen cu fermitate. Nu vreau să mă întorc la tatăl tău. Nu am nevoie de iertarea lui, nu o doresc. Partea aceea a vieții mele s-a terminat.

— Dar cum poți să renunți atât de ușor? Toți anii în care am fost o familie nu au însemnat nimic pentru tine?

Kathleen dădu din cap.

— Acum nu mai înseamnă nimic, zise ea supărată. S-a terminat, dragă. Trebuie să accepți asta.

Heather se eliberă din mâinile ei și fugi spre ușă.

— Urăsc aceste locuri și nu voi rămâne aici, concluzionă ea cu emfază. Îl voi suna pe tata și mă va primi să locuiesc cu el, continuă ea în timp ce deschidea ușa pentru a ieși din cameră.

Kathleen privi ușa deschisă în timp ce își masa tâmplele cu mâna. Nu știa dacă trebuia să țipe, să plângă sau să spargă ceva. Nu putea ajunge la nici o înțelegere cu fiica sa cea încăpățânată și nu-și putea imagina cât de rău va fi când Gary îi va spune acesteia că nu poate veni să locuiască la el.

— Mamă?

Kathleen își reaminti că Holly încă mai era acolo.

— Îmi pare rău, draga mea. Cred că părerea ta nu a mai fost ascultată.

Holly zâmbi.

— Sunt obișnuită să se întâmple așa.

Kathleen își îmbrățișă fiica mângâindu-i părul auriu în timp ce-i mulțumea lui Dumnezeu că aceasta nu semăna deloc cu Heather.

— Mă duc să vorbesc cu Heather, se oferi Holly. Poate că mă va asculta.

— Mulțumesc, zise Kathleen oftând și mângâindu-i obrazul. Dar tu, draga mea? Ești de acord cu hotărârea mea?

— Eu sunt fericită aici, o asigură Holly. Crezi că unchiul John mă va lăsa să lucrez la fermă când ne vom muta?

— Sunt sigură de asta. Vom vorbi cu el.

— Bine, spuse Holly zâmbind. Mă duc s-o caut pe Heather, continuă ea în timp ce se îndrepta spre ușă. Tata n-o va primi să locuiască la el.

Kathleen realiză că fiica ei nu punea o întrebare, ci era sigură de ce spunea. Ca de obicei, Holly știa foarte bine cu cine are de-a face când era vorba de tatăl ei.

— Nici eu nu cred, zise Kathleen cu tristețe. Mi-e teamă că Heather va fi foarte dezamăgită.

— Chiar mai rău, oftă Holly. De ce nu poate vedea cum este el în realitate?

Kathleen ezită și respiră adânc.

— Cred că a încercat din greu să se convingă că el este așa cum vrea ea să fie. Nu pot să-mi explic și nu știu de ce se încăpățânează să nu vadă realitatea.

— Crezi că măcar ne-a iubit vreodată?

Inima lui Kathleen se strânse. Holly avusese întotdeauna reticențe, observa totul și trăgea concluzii. Maturitatea și bunul ei simț o impresionaseră pe Kathleen de mai multe ori. Era ca și cum se născuse deșteaptă și, uneori, ea și-ar fi dorit să nu se fi întâmplat așa.

— Cred că te-a iubit cât de mult a putut, zise Kathleen cu mare efort.

Holly se gândi puțin la spusele mamei sale și le acceptă ca și când ar fi fost adevărate.

— Mă duc s-o caut pe Heather, zise ea înainte de-a ieși pe ușă.

Capitolul 9

Kathleen oftă și se îndreptă spre fereastră pentru a privi terenurile din spatele fermei. De aici putea vedea caii păscând și, în depărtare, un cowboy care repara gardul. Și, mult mai departe era un grup de călăreți care participau la una din întrecerile organizate la fermă.

Plouase noaptea trecută și praful fusese spălat pentru ca strălucirea noii zile să fie și mai frumoasă. Dacă, în urmă cu un an, i-ar fi spus cineva că va dori să locuiască într-un ținut atât de sălbatic, ar fi râs de acea persoană. Crescuse în Chicago și credea că va rămâne acolo toată viața. Spre deosebire de John, ea nu se născuse purtând în inimă dragostea pentru sălbăticie, ci trebuise s-o vadă cu ochii ei ca s-o poată iubi. Într-un fel, aici era împăcată cu sine.

— Dau un bănuț pentru gândurile tale.

Se sperie când auzi vocea adâncă, foarte aproape de ea, și își puse mâinile în șolduri.

— Îmi pare rău, se scuză Cody înainte de a o săruta fierbinte pe gât. Nu mi-am dat seama că ești atât de adâncită în gânduri.

Ea oftă și închise ochii în timp ce se lipea de el fără a se mai gândi la nimic.

— Mă gândeam doar cât de mult iubesc acum aceste ținuturi.

El o îmbrățișă cu putere.

— Ei bine, nu sunt prima persoană care se bucură la auzul acestei destăinuiri.

Kathleen zâmbi și se lăsă prinsă în vraja îmbrățișării. N-ar fi renunțat pentru nimic în lume la momentele de tandrețe pe care le petreceau împreună. Sentimentele pe care le avea pentru el creșteau pe zi ce trece, dar nu dorea să le definească. Îi era de ajuns timpul pe care-l petrecea în compania lui, zi de zi, și felul în care o făcea să se simtă. Era de ajuns pentru moment.

— Am auzit un zvon, murmură el. Se pare că te-ai hotărât să rămâi definitiv în Montana.

— Nu e nici un zvon. E adevărat. Am acceptat azi-dimineață slujba pe care mi-a oferit-o tatăl tău.

— Le-am văzut pe fete la grajduri. Cred că le-ai spus și lor ce hotărâre ai luat, din moment ce una dintre ele nu pare prea fericită.

Kathleen oftă.

— Da, mi-e teamă că una dintre ele este foarte supărată.

— Dar Holly? Ea ți-a acceptat hotărârea?

— Da, însă Heather e încăpățânată și nu știu ce să fac în legătură cu ea.

— Poate că e timpul ca tatăl ei să se implice mai mult.

Kathleen râse nervos.

— E cam târziu pentru asta. Din păcate, tatăl nu vrea să se implice.

— Mi-a spus că se va întoarce la Chicago pentru a locui în casa lui. E adevărat?

Kathleen îl privi fix.

— Heather vrea să creadă asta, dar nu-mi imaginez că Gary va fi vreodată de acord, pentru că ea l-ar incomoda.

Cody începu să-i mângâie părul.

— Nu l-am cunoscut pe acest bărbat, dar îți pot spune că îl urăsc.

— Gary e foarte egoist, dar ceva îmi spune că poate m-am înșelat crezând asta tot timpul. Poate că s-a purtat altfel cu alte femei, poate că e altfel și cu Jackie, femeia care stă acum cu el. Poate că eu am fost motivul...

— Kathleen, încetează! îi ordonă Cody.

— Nu, ascultă-mă puțin, zise ea punându-și mâna pe pieptul lui. Nu mi-am dat seama cât de minunată e iubirea până când nu te-am cunoscut pe tine. Nu i-am răspuns niciodată lui Gary așa cum am făcut-o cu tine ieri dimineață. Poate că așa a pățit și el, poate că nu este atât de egoist cu Jackie. Poate că relația mea cu Gary nu a făcut decât să scoată la suprafață ce e mai rău în noi.

Cody o privea neîncrezător.

— Cred că ești prea blândă cu acest individ, mormăi el. Se pare că încă mai cauți scuze pentru purtarea lui.

Ea coborî privirea și încercă să se îndepărteze, dar el nu-i dădu voie.

— Adevărul, Kathleen, e că nu dau doi bani pe fostul tău soț, dar mă deranjează faptul că și-a rănit fiicele și te-a lăsat pe tine să rezolvi toate problemele. Aș fi mai mult decât fericit dacă acest individ n-ar pune niciodată piciorul în Montana, spuse el mângâindu-i ceafa. Tu ești aici, cu mine, și asta e tot ce contează acum.

* * *

Orchestra cânta una dintre melodiile formației Eagle. Kathleen își pusese capul pe pieptul lui Cody și se lăsa purtată de muzică în brațele lui. Era uimitor cum își schimbase părerile despre el în ultimele săptămâni. Își reamintea cât de mult încercase să-l evite când venise prima dată aici și era îngrijorată că acum nu dorea decât să fie cât mai aproape de el.

Buzele lui îi sărutară tâmpla.

— Oare de ce am impresia că mai ai puțin și adormi în brațele mele? îi șopti el la ureche.

Ea zâmbi și se îndepărtă puțin.

— Când sunt atât de aproape de tine mă simt foarte liniștită.

— Atunci cred că ar fi mai bine să fac ceva care să te trezească, hotărî el. Nu doresc să te liniștesc prea mult.

— Oh? Dar ce dorești? N-am fost de acord decât în privința dansului.

El își îngustă ochii studiind-o.

— Sunt foarte multe feluri în care poți dansa, îi zise el cu o voce seducătoare.

Ea simți fiori pe șira spinării când auzi cuvintele lui pline de pasiune. Melodia se termină și Kathleen se eliberă din brațele lui.

— Hai să discutăm despre asta la un pahar, sugeră ea.

Cody o urmă la masă ținându-și un braț pe talia ei și o admiră câteva secunde pentru că nu mai găsea la ea nimic din femeia care venise în Montana în urmă cu câteva săptămâni. Lângă el, Kathleen se transformase într-o femeie minunată. Știa că nu e singurul care vede asta pentru că toată seara surprinsese priviri admirative din partea bărbaților aflați în bar. Ea nu dădea semne că ar fi observat aceste priviri, dar Cody le răspunsese: „Doamna e ocupată... lăsați-o în pace".

Îi atrase atenția chelneriței și comandă băuturi înainte de a se așeza lângă Kathleen. Îi luă mâna în a lui și-i mângâie degetele.

— Mă lași să-ți spun că în seara asta ești minunată? întrebă el.

Ea privi repede în altă parte și el îi mângâie mâna.

— Nu face asta, îi ordonă el. O studie atent și observă că ea încă nu se obișnuise cu asemenea lucruri. Cody oftă în timp ce-i apropia mâna de buzele lui ca s-o sărute.

— De ce ți-e atât de greu să accepți un compliment? o întrebă el, ducând mâna ei spre masă.

— Presupun că e din cauză că n-am primit prea multe în trecut, răspunse ea cu sinceritate.

— Crezi că dacă îți voi face cât mai des complimente, ai să te obișnuiești cu ele?

— Sper să mă obișnuiesc și să nu obosesc niciodată să aud lucruri frumoase de la tine.

Porniră în liniște.

Când ajunseră la răscruce, Cody încetini și opri încet mașina. Kathleen îl privi înfiorată și-l văzu cum se uită prin parbriz, fără să știe sigur pe unde s-o ia. El se întoarse spre ea și se priviră îndelung prin umbrele din interiorul camionetei.

Ea simți întrebarea nerostită dintre ei și, fără să se gândească, îi luă mână și o îndreptă spre buzele ei pentru a-i săruta palma.

— Fă dragoste cu mine în noaptea asta, îi ceru ea cu simplitate.

El o strânse cu putere de mână, pentru ca apoi să pornească mașina și să fie atent la drumul care ducea spre cabana pe care el o numea casă.

Kathleen avea impresia că trăiește un vis. El o conduse până în cabană și nu făcu efortul de-a aprinde luminile, reușind să se miște ager prin întuneric.

Ea habar nu avea unde este și acest lucru o excita. Totul era cuprins de întuneric, chiar și bărbatul care se apropiase de ea pentru a-i cuprinde tandru fața cu mâinile și a o săruta cu o pasiune parcă mai intensă ca altă dată.

Din cauza întunericului simțurile i se scuțiseră și parfumul lui o atrăgea ca o șoaptă seducătoare. Ridică mâinile și-i mângâie gâtul și spatele.

Îi șopti numele cu pasiune și îl mângâie pentru a-l apropia mai mult, dar el își continuă mângâierile așa cum dorea. Respirația i se opri când degetele lui începură să-i mângâie spatele și inima o luă la trap când simți cum sutienul cade de pe ea. Lumea dispăruse din nou pentru a lăsa loc extazului.

Dorința incontrolabilă o făcea să se arcuiască în timp ce el îi săruta fiecare centimetru al corpului cu o tandrețe inimaginabilă. Abia reuși să-și mențină echilibrul, prinzându-l strâns de umeri în momentul când sângele începu să-i clocotească. Tot corpul îi tremura incontrolabil în așteptarea unei explozii pe care nu și-o imaginase niciodată.

El o ridică în brațe, păși de câteva ori și apoi se aplecă dându-i senzația că va cădea dacă nu-l strânge mai tare în brațe, dar fu așezată cu grijă pe un pat moale. O lăsă acolo, înconjurată de liniște și de întuneric. Pe deasupra bătăilor puternice ale inimii ei putea auzi respirația lui sacadată în timp ce-și scotea hainele.

Îi șopti numele și el veni repede lângă ea, lăsându-o să-l strângă în brațe ca s-o asigure că este iubitul ei Cody. Mâinile ei îi mângâiau pieptul și spatele ca pentru a fi sigură, iar apoi buzele lui le găsiră pe ale ei pentru a o duce din nou în vârtejul pasiunii. Nu mai exista nimic în jurul lor; erau într-o lume misterioasă și senzuală pe care el o crease special pentru ea.

Nu-i mai oferi nici un pic de tandrețe și ea nu-i ceru asta. Mâinile lui erau posesive și o striveau așa cum făceau și buzele lui cu ale ei. O conducea departe în lumea întunecată și plăcerea devenise prea intensă pentru a mai putea fi suportată, ajungând pe culmile unui extaz necunoscut.

Înainte de punctul culminant, el se opri și o întrebă cu asprime:

— Cine te iubește, Katie?

— Cody, suspină ea lipindu-se de el. Numai Cody.

În următorul moment erau înlănțuiți și treceau într-o nouă dimensiune care-i primea cu o explozie de lumini strălucitoare.

Capitolul 10

Cody simți tremurul ușor al trupului ei și o cuprinse în brațe în timp ce-i mângâia spatele. Ea oftă în părul de pe pieptul lui.

El era sigur că nu fusese niciodată în viață atât de satisfăcut. Femeia aceasta îi atinsese sufletul și știa că niciodată nu va mai fi așa fără ea. Fusese fantastic și dragostea lor era completă.

— De ce e atât de întuneric aici? întrebă ea amețită.

— Copacii din jur și draperiile groase opresc lumina lunii.

— E un pic cam ciudat, admise ea. M-am simțit ca și când iubitul meu e o fantomă.

El chicoti.

— Un iubit fantomă, repetă el. Vrei să aprind luminile?

— Nu încă, spuse Kathleen apropiindu-se de el. Încă îmi mai place această iluzie.

— În ceea ce mă privește, te poți bucura de ea toată noaptea, însă îți amintesc că trebuie să te duc acasă în curând.

— Știu. Am două fiice la care trebuie să mă gândesc și cărora trebuie să le ofer un exemplu bun.

— Ești un exemplu minunat, o asigură el.

— De fapt, nu am avut nici o problemă în a fi un exemplu bun înainte de a te întâlni pe tine, zise ea gânditoare. M-ai corupt, Cody Washington.

— Și mi-a plăcut fiecare clipă.

Ea râse ușor.

— Și mie.

Cody îi sărută părul spunându-și că această apropiere era nouă pentru el. Nu-și amintea să fi dorit vreodată să rămână în brațele unei femei, dar Kathleen era diferită de femeile pe care le cunoscuse el, era una dintre femeile la care un bărbat putea găsi căldură chiar și în nopțile geroase de iarnă, o femeie pentru care un bărbat era în stare să renunțe la burlăcie pentru a împărți viitorul cu ea. Îl uimea faptul că el era chiar în această situație.

Nu mai fusese niciodată îndrăgostit, dar acum recunoștea acest sentiment în care se cufunda din ce în ce mai adânc, cu fiecare clipă pe care o petrecea în compania ei. Inima lui fusese luată de această femeie care încă mai trăia în trecut, cu toate că se gândea la ziua de mâine.

Închise ochii și respiră adânc. Dorea să-i spună tot ceea ce simte pentru ea, dar știa că nu va fi corect față de ea, deoarece Kathleen abia își recăpătase libertatea și începea să se regăsească pe sine. Nu avea nici un dubiu că și ea știa cât de special era ce împărtășiseră amândoi, dar se îndoia că ea dorește ca această relație să devină permanentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în timp ce-i mângâia brațul. Ești încordat.

El scutură din cap și încercă să se dezmeticească. Primul pas trebuia făcut de Kathleen pentru că el n-avea de gând să pună stăpânire pe viața ei prin dragostea pe care i-o purta. Trebuia să aștepte pentru a vedea ce rezolvă timpul.

— Trebuie să te duc acasă, zise el. Cred că e aproape două noaptea.

Ea se ridică într-un cot și-i mângâie obrazul.

— Ești sigur că e vorba numai de asta? Nu ești supărat pe mine?

— Katie, zise el plin de regret. Am tendința să mă enervez repede. Când am izbucnit astă seară, n-am făcut-o din cauza ta, ci din cauza fostului tău soț. Ți-a spus o grămadă de prostii pe care ar trebui să încetezi să le mai crezi.

— Dă-mi puțin timp, Cody, zise ea conturându-i buzele cu un deget. Fac progrese, dar nu pot uita așa repede totul. Ajută-mă când consideri că mă întorc la vechile obiceiuri, dar nu te supăra pe mine.

— Îmi pare rău, șopti el înconjurându-i fața cu mâinile. Ești deosebită și vreau să fii atât de fericită pe cât meriți.

Ea îl îmbrățișă și-i găsi repede buzele pentru a-l săruta cu pasiune. El o dorea din nou, speriat că nimic din ceea ce face nu mai are logică.

— Încă o dată, sopti ea frenetic. Iubește-mă, Cody.

O întinse pe spate cu o mișcare rapidă.

— Așa voi face, murmură el plin de dorință. Întotdeauna, Katie.

* * *

Câteva zile mai târziu, Kathleen încă mai auzea ecoul cuvintelor lui. Era posibil ca el să-i fi arătat adevăratele sentimente în acea secundă? Sau voia să se convingă că așa fusese?

— Aștepți să iasă cineva din dulap pentru a te ruga să te îmbraci cu ceva? o întrebă curioasă Holly.

Kathleen se trezi la realitate, îngrijorată că se făcea de râs privind în gol.

— Mi-ar fi de ajutor din moment ce nu mă pot hotărî, zise ea jenată.

Holly se apropie de ea și, fără a ezita, luă o bluză din mătase de culoarea piersicii și pantaloni asortați.

— Astea îți vin foarte bine, constată ea.

— Mulțumesc, zise Kathleen luând hainele din mâinile fiicei sale.

Holly oftă.

— Pentru nimic, zise ea întreptându-se spre pat și aruncându-se pe burtă în el.

— Unde este Heather? întrebă Kathleen în timp ce-și îmbrăca bluza.

—Încearcă să-l sune pe tata. I-am spus să mă anunțe și pe mine dacă primește vreun răspuns.

Kathleen încheia nasturii din perle ai bluzei. Heather încercase să ia legătura cu Gary din ziua în care ea îi spusese că s-a hotărât să rămână în Montana, în urmă cu două săptămâni, iar Kathleen se enervase din cauză că el evita să intervină. Nu avea cum să fie plecat de atâta timp și să nu-și fi verificat mesajele de unde se afla. Dacă nici astăzi nu avea de gând să-i răspundă fiicei lui, care-l căutase în fiecare zi, era tentată să zboare până la Chicago pentru a-i smulge inima de piatră din piept.

— Crezi că își va aminti măcar de ziua noastră de naștere? întrebă Holly cu gravitate.

Kathleen vârî bluza în pantaloni și închise fermoarul.

— Nu știu, zise ea cu blândețe. Nu-l mai pot înțelege.

Ușa se deschise și apăru Heather, care părea foarte supărată.

— Unde poate fi? Dacă i s-a întâmplat ceva? Știu unde să ne anunțe?

— Jackie știe, îi reaminti Holly.

— Dacă erau împreună și li s-a întâmplat ceva?

— Heather, avem multe cunoștințe în Chicago, care știu unde să ne găsească, spuse liniștită Kathleen. Sunt sigură că tatăl tău nu a pățit nimic.

— Atunci de ce nu mă sună? se văită Heather așezându-se pe marginea patului. Nu pot să cred că n-a primit nici unul din mesajele mele. De ce nu ne sună ca să ne spună la mulți ani sau ca să ne spună că ne-a trimis cadourile?

Kathleen oftă și își trecu mâinile prin păr.

— Nu știu, Heather, răspunse ea cu sinceritate.

— N-a uitat niciodată de ziua noastră.

Pentru că eu am fost întotdeauna acolo pentru a-i reaminti, își spuse Kathleen supărată, și acum nu mai sunt. Să-l ia naiba! De ce era atât de egoist când era vorba de fiicele lui? De ce nu se putea gândi măcar o dată întâi la ele și după aceea la sine? Chiar dacă își punea aceste întrebări, știa clar că nu are cum să găsească răspunsuri, pentru că acestea nu existau.

Se întoarse de la oglindă și le zâmbi.

— Hai să sărbătorim fără el, sugeră ea. O singură dată împliniți cincisprezece ani. Vom petrece toată noaptea și îi vom spune cum a fost când va suna.

Holly se ridică din pat.

— Mi se pare o idee bună, zise ea privind-o pe Heather.

Aceasta ezită o clipă, după care zâmbi puțin.

— Am auzit că Mattie și Lonny ne-au pregătit un tort.

— Chiar așa? întrebă Kathleen arcuindu-și sprâncenele. Pun pariu că e foarte bun.

— Tot ce face Mattie e fantastic, spuse Holly.

— Ei bine, să mergem să-l gustăm, zise Heather ridicându-se repede și uitând parcă de supărările ei.

* * *

Mattie și Lonny aduseră cu grijă tortul care ajungea pentru toți invitații. Jumătate din el era de ciocolată cu înghețată de cacao și jumătate de frișcă, cu înghețată de vanilie. Partea cu ciocolată era pentru Holly și cealaltă pentru Heather. Cele cincisprezece lumânări străluceau puternic deasupra lui.

Fetele suflară fiecare pe partea ei și toți aplaudară când lumânările se stinseră; își împreunară palmele și șoptiră închizând ochii:

— O dorință.

Rămaseră așa o clipă, după care deschiseră ochii, își zâmbiră și se așezară la locul lor.

Kathleen avea lacrimi în ochi și clipi repede pentru a le lunga. O mână îi atinse umărul și se uită în sus pentru a vedea ochii întrebători ai lui Cody.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Ea râse scurt.

— E o tradiție pe care au învățat-o de la Gary la prima lor aniversare. E uimitor că au ținut-o minte și au repetat-o în fiecare an. El o numea dorința specială a gemenelor.

Cody văzu lacrimile din ochii ei și-i mângâie ușor obrazul. Era clar că Gary Hunter încă mai avea un loc în viața ei, chiar dacă îl merita sau nu și nu-i plăcea deloc sentimentul pe care i-l dădea acest gând. Era tentat s-o strângă în brațe, dar știa că ea n-ar aprecia gestul în prezența atâtor persoane. Nu fusese niciodată un bărbat nesigur, dar acum exact așa se simțea.

— Mamă, tu vei primi prima felie! strigă Holly. Vrei frișcă sau ciocolată?

— Și una și alta.

— Bine.

Mattie și Lonny serveau tortul. În curând toți invitații se distrau de minune. Gemenele vorbiseră cu toți cei aflați în marea sală de

mese. Kathleen știa cât de repede se adaptase Holly la viața de la fermă și auzise de la angajați și de la oaspeți cât de bine se înțelegeau, însă Heather pierduse mult prin atitudinea ei răutăcioasă.

— Katie?

Kathleen se întoarse repede auzind tonului aspru al lui John, care se îndrepta nervos spre ea. Deschise gura ca să-i răspundă la fel când o auzi pe Heather strigând de bucurie și traversând în fugă camera. Rămase încremenită în timp ce-și privea fiica sărind în brațele bărbatului care-l urma pe John.

Gary își luă fiica în brațe și declară:

— Doar nu credeai că am uitat de ziua voastră, nu-i așa?

— Nu, știam că n-ai uitat. De ce nu ne-ai spus că vii?

— Am vrut să-ți fac o surpriză. Râse și o așeză pe Heather cu picioarele pe pământ. Holly se apropiase încet de el și primi o privire întrebătoare. Ai o îmbrățișare și pentru bătrânul tău tată, Holly?

Ea îi zâmbi slab și-l îmbrățișă mult mai rece decât a surorii sale. Când se îndepărtă, el își îndreptă atenția spre Heather.

— Ce naiba ți-ai făcut? o chestionă el.

Heather ridică repede o mână spre cap.

— Nu te enerva, zise ea neliniștită. Voiam să mă deosebesc cumva. Am crescut doar.

El o privea sceptic.

— Nu va rămâne așa, nu?

Ea râse.

— Nu, e ceva temporar.

— Bine. Cel puțin acum pot să vă deosebesc, o tachină el râzând.

— Oh, tată! exclamă Heather îmbrățișându-l din nou și sărutându-l pe obraz. Sunt atât de fericită că ai venit. Ai făcut ca ziua asta să fie perfectă.

El își ridică puțin capul și Kathleen simți privirile întunecate plimbându-se pe trupul ei și apoi prin grupul din spatele ei. De la John, rămase lângă ea pentru a o proteja, la Olan și Jenny care îl priveau curioși, până la Cody care rămăsese pe scaunul de lângă al ei. Ochii răi ai lui Gary îl măsurară cu atenție înainte de a reveni asupra ei.

Porni spre ea zâmbindu-i generos.

— Bună, Kathleen, o salută el aplecându-se brusc pentru a o săruta pe obraz. Ea se îndepărtă repede și el rămase uimit. Ești surprinsă?

— De ce nu m-ai anunțat că vii? îl întrebă ea încordată.

— Să stric surpriza? întrebă el ridicând o sprânceană. E mult mai amuzant așa, nu crezi?

Nu, nu cred, ar fi vrut Kathleen să-i strige în față. Nu era corect din partea lui să apară fără s-o avertizeze. Una era să-i vorbească la telefon și alta să-l aibă în față. Nu era pregătită pentru asta și se simțea deja în dezavantaj.

Ca de obicei, arăta ca și când era desprins de pe coperta unei reviste de modă. Părul negru îi era tuns scurt și aranjat perfect. Fusese înzestrat cu trăsăturile unui star de cinema. Cămașa de mătase neagră îi accentua pieptul musculos și umerii lați, iar pantalonii gri din material subțire i se lipeau de șoldurile înguste. Trebuia să recunoști că e un bărbat atrăgător, dar Kathleen știa că aceasta e doar o mască sub care se ascund răutatea și egoismul.

Heather îl luă de mână.

— Cât timp poți să rămâi? îl întrebă îngrijorată.

— Oh, am câteva zile libere, răspunse el vag. M-am gândit că trebuie să văd ce a găsit mama ta atât de încântător aici, continuă el privindu-l suspicios pe Cody înainte de a-și îndrepta atenția spre Kathleen. Nu te superi, nu-i așa, Kathleen?

Heather se grăbi să vorbească în locul mamei sale.

— Sigur că nu se supără. Unde vei sta?

Gary îi aruncă o privire zeflemitoare fostei sale soții înainte de a se întoarce spre fiica sa.

— Credeam că voi găsi o cameră aici pentru câteva zile.

Heather se întoarse imediat spre John.

— Poate să stea în casă, nu-i așa, unchiule John? Mai ai o cameră liberă, nu-i așa?

John îi aruncă o privire disperată surorii sale, dar Holly fu cea care făcu repede o sugestie.

— Poate că te-ai simți mai bine într-o cameră de motel la Bozeman, tată. Vei avea acces la telefon și mai multă intimitate. Casa e cam aglomerată și nu avem decât o baie.

— Oh, nu știu, zise Gary gânditor. Credeam că va fi plăcut să rămân aici câteva zile.

Cody o văzu pe Kathleen clătinându-se și se ridică repede. Avea impresia că Gary Hunter joacă un joc murdar cu fosta lui soție și dacă ea nu-i punea capăt, o va face el.

I se alătură și puse o mână pe spatele ei și aproape înjură când o simți tremurând.

— Nu ne-am cunoscut, îi zise el cu asprime bărbatului care-l privea cu răutate. Eu sunt Cody Washington.

— Gary Hunter, zise el mirat. Probabil Kathleen nu mi-a vorbit despre tine. Ești unul dintre văcarii de la fermă?

— Poți spune și așa, i-o întoarse Cody cu brutalitate. Dacă vrei să ne scuzi, Kathleen tocmai se ducea să-mi aducă ceva din casă.

Ea își întoarse privirile spre el ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Ce?

Cody o împinse înainte.

— Trebuia să-mi aduci o carte.

Ea încercă să protesteze, dar mâna lui îi prinse cotul forțând-o să-l urmeze. Nici nu-și dădu seama că Heather începuse să facă prezentările în timp ce ea părăsea camera.

Ajunsă afară, Kathleen respiră adânc.

— Unde mergem? întrebă ea simțind cum creierul i se limpezește.

— Oriunde, departe de el, mormăi Cody.

Până la urmă se treziră în biroul lui John. Cody o lăsă să intre, după care închise ușa în urma lor și se întoarse pentru a o privi cu ochii plini de sloiuri de gheață.

— Ai de gând să-l lași să se poarte astfel cu tine? Acum este în casa ta, Kathleen și nu ai de ce să i te mai supui.

— Eu… știu, șopti ea în timp ce-și trecea o mână prin păr. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

— Atâta tot? Aproape că te-a anihilat fără a face nici cel mai mic efort. Ce are el de te face să-ți pierzi și ultima urmă de curaj?

— Presupun că este un obicei! De ce strigi la mine?

— Pentru că e nevoie s-o facă cineva. De ce nu-l poți înfrunta? Știm amândoi foarte bine că n-ai avut nici o problemă să mă înfrunți pe mine în tot acest timp.

— Tu nu ești el.

— Și nu voi fi niciodată, zise Cody, hotărât. Între ei se lăsă o tăcere grea și Kathleen nu reuși să înfrunte ochii lui acuzatori; se întoarse cu spatele și se îndreptă spre fereastră. Rămase acolo frecându-și brațele cu mâinile pentru a alunga frigul ce o cuprinsese.

Cody respiră adânc și înaintă spre biroul lui John pentru a se sprijini de el și a o studia pe Kathleen o clipă. Cum naiba reușise

el s-o provoace mereu, din moment ce în prezența fostului soț se dovedea a fi o lașă? Prefera să vadă furie și nu lașitate din partea ei.

Cody își trecu o mână peste față și oftă adânc.

— Nimeni nu-l poate înfrunta în locul tău, Kathleen, zise el îngrijorat. Trebuie să-ți faci curaj.

— Știu.

— El are de gând s-o folosească pe Heather pentru a avea un avantaj.

— Știu și asta.

— Ei bine, dacă le știi pe toate, zise el cu asprime, atunci cred că ar trebui să te gândești unde va sta în Montana. Dacă nu ai de gând să-ți spui părerea, te vei trezi cu fostul tău soț ca oaspete în casa unde locuiești. Oare îi poți face față?

— Totul va fi bine, răspunse ea gânditoare. Fetele vor petrece mai mult timp cu el și…

Cody lovi cu pumnul în biroul lui John și o făcu să se întoarcă spre el. Traversă camera pentru a ajunge lângă ea și a o prinde de umeri. Inima lui Kathleen se strânse când văzu furia din ochii lui, mai puternică decât altă dată.

— Termină! strigă el. La naiba, Kathleen! De ce continui să-i găsești scuze? Cât vrei să mai continui așa? Nu mai ai nici un pic de mândrie?

Furia puse stăpânire pe ea și explodă cu forță, făcându-l pe Cody să se îndepărteze repede.

— Nu știi nimic despre toate astea! Gary mi-a călcat în picioare mândria cu mulți ani în urmă și voi face tot ce-mi va sta în putință ca să suport vizita lui, zise ea trecându-și o mână tremurândă prin păr. Crezi că ai toate răspunsurile, Cody, dar nu este așa. Vezi totul foarte simplu, dar relația mea cu Gary nu este deloc simplă, ci foarte complicată.

— Și nu se va simplifica niciodată dacă nu ai de gând să-l înfrunți. Trebuie să…

— Oh, încetează! strigă ea acoperindu-și urechile cu mâinile. Nu mai insista. Nu pot fi femeia care dorești tu să fiu și nu mai suport să se facă presiuni asupra mea. Am nevoie de sprijinul tău. De ce nu mi-l poți oferi?

— Nu ți-l pot oferi din moment ce nici măcar nu vrei să te lupți, zise el îndreptându-se spre ușă. Dacă vrei să faci față situației lăsându-l să continue să te calce în picioare, n-ai decât. El făcu o pauză stând cu mâna pe clanța ușii și privind-o cu răceală. Însă nu te aștepta ca eu să stau prin preajmă și să privesc acest spectacol, pentru că nu pot face asta.

Ușa se trânti în urma lui și Kathleen simți că se prăbușește. De ce n-o putea înțelege? Pentru că nu i-ai spus niciodată ce simți, îi răspunse vocea interioară. Cody nu știa tot adevărul despre relația ei cu Gary, pentru că întotdeauna i l-a ascuns, așa cum alesese să nu spună nimănui nimic pe tot parcursul acelor ani.

Nu putea risca să se confeseze deoarece era convinsă că nimeni, nici măcar Cody, nu va fi capabil să înțeleagă de ce alesese acea viață. Totul era prea dureros și prea rușinos pentru a putea fi discutat.

Acum, când Cody plecase, numic nu mai conta.

Capitolul 11

Kathleen rămase surprinsă când ajunse la muzeu sâmbătă dimineața și îl găsi pe Cody acolo. După ce se certaseră cu o seară în urmă, nu se mai aștepta ca el să vină, ceea ce însemna că nu-l cunoștea prea bine. Poate că era supărat pe ea, dar nu era genul de bărbat care lăsa sentimentele personale să intervină în înțelegerea pe care o făcuseră. Oricum, muzeul era foarte important pentru el.

Kathleen întrezări o oarecare speranță când intră în hol. Poate aveau șansa de a discuta, șansa de a reveni asupra lucrurilor spuse cu o seară în urmă. După mai mult timp de gândire, ajunsese la concluzia că și-ar fi dorit să găsească puțin curaj pentru a-i spune lui Cody totul despre viața ei împreună cu Gary, ceea ce însemna că va retrăi durerea și rușinea pe care voia cu disperare să le uite, dar poate că spunându-i, îi va fi mai ușor să înțeleagă de ce nu avea puterea să-l înfrunte așa cum dorea el.

Kathleen intră în cameră.

— Se pare că ai terminat deja cu lemnăria. De când ești aici?

— De câteva ore.

— Totul arată minunat.

— Așa arată lemnul de stejar.

Nici măcar nu se uitase la ea. Oare îi era ușor s-o facă să dispară din viața lui? După tot ce împărtășiseră, o putea ignora sau, mai rău, putea încheia relația lor? Oare destinul ei era să rămână în Montana, aproape de bărbatul pe care-l iubea și care n-o va mai accepta niciodată pentru că nu era atât de puternică pe cât dorea el?

— Cody… El o privi și vocea ei se pierdu în fața adevărului. Îl iubea pe acest bărbat. Îl privea fără să poată scoate vreun cuvânt. Cunoscuse atât de puțină dragoste în viață și se întreba dacă era sigură de sentimentele ei. Panica îi acceleră pulsul și nu reuși să gândească limpede. Îl iubea? Oare era adevărat? Oh, da, o asigură vocea ei interioară.

Cody se ridică și o privi mirat.

— Kathleen, te simți bine?

Ei îi venea să râdă și să plângă în același timp.

— Cody, eu…

Se opri, simțind cum e înconjurată de un zid de piatră. Ce făcea? Credea că el va aprecia declarația ei de dragoste? Chiar avea impresia că era prima femeie care-i spunea aceste cuvinte?

— Kathleen…

— Cody, ești aici?

Kathleen se trezi din visare când auzi o voce necunoscută venind dintr-una din camerele goale. Cody lăsă lemnele din mână și o privi repede.

— Este Randy Myers, care a venit pentru podele. Lasă-mă să-i arăt ce are de făcut și apoi vom termina conversația.

— Nu. Nu era nimic important. Uită de asta, zise ea întorcându-se cu spatele înainte de a se face complet de râs. După o clipă îl auzi cum părăsește camera.

* * *

Cody nu putea dormi… din nou. Se dădu jos din pat și se îmbrăcă. Soarele va răsări abia peste o oră, dar nu mai avea de ce să stea în pat. În ultimele nopți nu prea reușise să doarmă din cauza gândurilor care-l măcinau.

Nici nu merita altceva, își spuse el în timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a-și pregăti o cană de cafea. O rănise pe Kathleen și putea vedea asta de fiecare dată când o privea în ochi, dar nu avea puterea de a pune lucrurile la punct. Numai gândul că ea se afla sub același acoperiș cu fostul ei soț îl dezgusta. De ce îl lăsa pe acel bărbat să facă ce vrea cu ea? Ce influență avea asupra ei?

Cody se rezemă de bufet și își masă tâmplele. Îl durea foarte rău capul în această dimineață. Tot corpul îi era obosit și asta pentru că lucra foarte mult și dormea doar câteva ore.

Se îndreptă spre fereastra care oferea priveliștea casei mari.Întunericul se ridica încet și îi reamintea de răsăritul pe care-l admirase împreună cu Kathleen.În ciuda oboselii, trupul lui răspundea la amintirea felului în care făcuseră dragoste în acea dimineață. Ar fi dat orice ca s-o mai poată îmbrățișa o dată. Ea îi aparținea. Cel puțin acea parte din ea care nu mai era a lui Gary.

Luă o înghițitură de cafea, sperând că se va simți mai bine. Arăta ca naiba și avea frisoane din cauza oboselii. Dacă s-ar putea odihni… Ei bine, n-avea importanță. Îi promisese lui John că-l va ajuta astăzi.

Poate că după o zi de muncă în aer liber va putea dormi.

* * *

— Ai reușit foarte bine să mă eviți, Kathleen.

Ea se înfioră când îl văzu pe Gary ieșind din biroul lui John și ținându-i calea. Îl privi fix ținând coșul cu lenjerie curată în fața ei. Gândindu-se că este singură în casă, își făcuse treburile nestingherită.

— Nu te-am evitat, zise ea cu răceală. Am fost ocupată, așa cum sunt și acum, continuă ridicând o sprânceană. Scuză-mă.

Gary o studie câteva secunde, timp în care ea ar fi dorit cu disperare să dispară din fața ei. Zâmbind zeflemitor, se dădu la o parte și o lăsă să se îndrepte spre scări. La mijlocul drumului, realiză că el se află chiar în spatele ei. Inima îi bătea repede, dar luptă cu panica.

— Cred că ar trebui să insist să discutăm, spuse el când ajunseră la ușa camerei ei.

Kathleen se întoarse spre el înainte de a deschide ușa.

— Bine. Așteptă-mă jos, voi veni imediat.

— Nu, o contrazise el în timp ce deschidea ușa dormitorului. Putem discuta aici.

Ea îl privi alarmată, iar Gary râse de aerul ei speriat.

— Haide, Kathleen, o tachină el. De ce îți este atât de teamă?

— Nu mi-e teamă.

— Nu? El întinse mâna și o plimbă pe gâtul ei până când îi simți pulsul. Oare dorința îți face inima să bată atât de tare?

Atingerea lui îi provoca greață și frică. Așeză coșul pe un scaun și se întoarse spre el. Gary închisese ușa și se rezema de ea.

— Ți-a făcut bine aerul de munte, Kathleen, spuse el gânditor. Arăți foarte bine, continuă în timp ce o studia cu capul aplecat într-o parte. Poate că nu e vorba numai de aer, ci de văcarul care stătea lângă tine în seara când am venit. Spune-mi, Kathleen, ai un iubit?

— Viața mea personală nu te mai privește, zise ea pe un ton care-i contrazicea teama.

Gary oftă.

— Practic, ai dreptate, dar sunt foarte curios, spuse el apropiindu-se și prinzându-i bărbia cu degetele, ca s-o privească în ochi. Ai învățat, în sfârșit, cum trebuie să-i răspunzi unui bărbat? Sau și el a fost la fel de dezamăgit?

Ea se clătină ca și când cuvintele lui o loviseră ca o palmă și se urî pentru această reacție. Gary nu mai avea nici o putere asupra ei și o va răni numai dacă ea îl va lăsa.

El chicoti, scoțând sunetele pe care ea le urâse în toți acei ani și pe care le mai auzea când avea coșmaruri.

— Ai crezut că va fi altfel cu un alt bărbat? întrebă el cu răutate. Știi doar că nu ai cum să mulțumești un bărbat, n-ai putut s-o faci niciodată și n-o vei putea face.

Lui Kathleen îi dădură lacrimile când auzi cuvintele lui pline de venin, dar auzi o voce care respinse repede acele afirmații: „Nu-l asculta! Te minte! Știi că te minte!" Era vocea lui Cody, sprijinul lui Cody.

— Lasă-mă în pace!

Gary ridică din sprâncene.

— Când o să vreau, murmură el. Cred că vreau să văd dacă iubitul tău te-a învățat ceva.

Se aplecă spre ea făcând-o să încremenească, iar când buzele lui le atinseră pe ale ei, Kathleen nu schiță nici un gest. În cele din urmă, Gary o eliberă și oftă.

— Nici măcar nu cred că ai încercat. Hai s-o facem încă o dată cu puțin sentiment, bine?

Se aplecă din nou spre ea, dar Kathleen își întoarse fața. Degetele lui se înfipseră în bărbia ei pentru a o forța să se întoarcă.

— Nu ai cum să învingi, o avertiză el cu răutate. Sunt mult mai puternic ca tine, știi asta.

Oh, sigur că știa. Gary folosise forța în câteva ocazii și ea nu avusese cum să se împotrivească. Învățase că era mai bine să se supună fără a lupta. Forța lui era mai mult cerebrală, îi plăcea s-o sperie, și asta făcea și acum.

„Te poate răni numai dacă îl lași tu, îi reaminti vocea. Nu-l lăsa! Nu-l lăsa să te sperie!"

Kathleen îl privi fix, încercând să alunge panica.

— Zilele în care mă înspăimântai s-au terminat, Gary.

— Nu văd pe nimeni care să mă poată opri, o provocă el.

— Te avertizez. Lasă-mă în pace!

Ochii lui se măriră înainte de a-și da capul pe spate pentru a râde cu poftă.

— Foarte impresionant, Kathleen. Mă avertizezi? Ar trebui să mă sperii?

— Dacă ești deștept, zise ea cu răceală.

Deodată, amuzamentul dispăru de pe figura lui și-i căută ochii pentru a vedea dacă există ceva real în spatele cuvintelor ei. Kathleen îi înfruntă privirea și luptă împotriva slăbiciunii, știind că dacă dorea să învingă în această luptă, nu trebuia să-și arate frica.

După un timp care ei i se păru o veșnicie, el o eliberă și o împinse cu bruschețe. Kathleen reuși să se prindă de brațul balansoarului și se întoarse pentru a-l vedea cum își trece o mână prin păr.

— La naiba, oare de ce mă mai chinuiesc? mormăi el. Te cunosc prea bine ca să știu că nu meriți osteneala.

Ea se liniști, știind că învinsese. Rupsese lanțul care o legase atâția ani. Îl înfruntase pentru prima dată și îl învinsese.

Gary se întoarse spre ea și își vârî mâinile în buzunare.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu Heather, zise el ca și când nimic nu se întâmplase.

Kathleen se îndreptă făcând un mare efort pentru a sta în picioare și rugându-se ca vocea să n-o trădeze.

— Cred că tu ești cel care trebuie să rezolve problemele lui Heather.

— Nu, tu ești cea care a smuls-o din rădăcini și a adus-o aici. Tu să-i spui că nu poate veni să locuiască la mine.

Kathleen oftă.

— De ce nu poate? E și fiica ta.

Gary râse nervos și scutură din cap.

— Dar eu n-am dorit-o pe nici una dintre ele, admise el cu răutate. Copilul pe care l-am vrut eu l-ai ucis tu.

Atacul acesta fusese neașteptat și o făcu să tremure și să înțeleagă că, de fapt, nu-l învinsese. Gary mai avea un as în mânecă, și acesta era singurul lucru căruia ea nu-i putea face față.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea, Kathleen? întrebă el cu o voce joasă, plină de maliției zitate. Kevin a urlat toată dimineața și tu nu te-ai dus la el? Sau l-ai ajutat să ajungă în mormântul acela micuț?

Kathleen închise ochii și scutură din cap.

— Nu, șopti ea oripilată. A fost moarte naturală. Medicul legist a confirmat asta.

— Așa i-ai convins pe toți, nu? În afară de mine. Eu știu adevărul, știu că mi-ai ucis fiul. Voiai să mă ai numai pentru tine și ai crezut că aceasta era singura cale. Știu, Kathleen. Știu. Ți-ai ucis propriul copil.

Durerea o copleși, făcând-o să clacheze. Nu mai putea gândi limpede și nu auzea cum repeta cuvântul „NU" până când disperarea o făcu să se lovească puternic cu pumnii în piept.

Nici nu realiză că în cameră intrase Cody, o luase în brațe și încerca s-o calmeze. Nu-și dădea seama că-i vorbea pentru a o liniști.

Nu mai știa nimic din cauza durerii care îi cuprinsese sufletul. Cu timpul, reușise să îngroape amintirea lui Kevin, împreună cu marea suferință pe care i-o adusese moartea prematură a acestuia. Reușise să supraviețuiască pretinzând că nu se întâmplase nimic. Îi fusese mai bine înainte ca Gary să aducă mereu la viață acele amintiri dureroare prin cuvintele lui pline de ură și de otravă, care o făceau să sufere din nou până când reușea să le alunge în uitare.

* * *

Cody o strângea în brațe în timp ce frisoane îngrozitoare străbăteau corpul ei din care parcă se scurgea viața. Se rezemase de capul patului și o trăsese lângă el pentru a o proteja de îngrozitorii demoni care o atacau.

Adevărul era că nu se simțise niciodată atât de nefolositor. N-o putea proteja de un dușman pe care nu-l putea vedea. Ar fi vrut să-l strângă de gât pe Gary Hunter, dar John fusese mai înțelept și-l alungase pe acel bărbat din cameră și din casă. După ceea ce văzuseră John și Cody, Gary ar fi făcut mai bine să stea cât mai departe posibil de ferma Four Aces.

Cody închise ochii și se rezemă de perete. Capul îl durea îngrozitor, dar nu avea de gând s-o părăsească pe Kathleen până când nu se încredința că totul va fi bine.

— Trebuie să crezi că sunt o mare lașă.

El își aplecă puțin capul ca s-o privească. Kathleen nu se mișcase și vorbise atât de încet încât el abia îi auzise cuvintele. Începu să-i mângâie părul cu o mână.

— Nu, nu cred asta.

— Am încercat să-l înfrunt, șopti ea. Chiar am crezut că l-am învins. Dumnezeule, ce proastă sunt. Nu-l pot învinge. Nu pot!

— Katie. Cody o trase mai aproape, neștiind ce să-i spună. Suferea pentru ea, dar nu știa cum poate s-o ajute.

— Nu mi-am omorât copilul, spuse ea tremurând. N-aș fi putut face niciodată asta.

— Știu. Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el cu blândețe.

Ea respiră adânc.

— Numele lui era Kevin și în octombrie ar fi împlinit cinci ani. Era un copil atât de frumos, atât de fericit și de mulțumit. Nașterea

lui a fost singurul lucru cu care l-am mulțumit pe Gary. I-a acordat, în cele două luni cât a trăit, mai multă atenție decât le-a acordat vreodată fetelor. Vocea lui Kathleen se stinse și Cody își apăsă obrazul pe fruntea ei.

— E în regulă, șopti el.

Ea încercă să-și recapete controlul înainte de a continua.

— Într-o dimineață, l-am culcat pe Kevin după ce a mâncat și el nu s-a mai trezit niciodată. A adormit pentru totdeauna. Murise și eu nu mai aveam ce să fac.

Cody simți cum lacrimile ei îi udă cămașa și ar fi dat orice ca să-i poată alunga durerea și amintirea zguduitoare.

— Gary m-a acuzat pe mine, zise ea cu asprime. Mi-a spus că n-am avut destulă grijă de copil. A putut să mă acuze că eu l-am omorât pe Kevin. Chiar și când medicul legist a constatat că a avut sindromul morții premature, Gary n-a încetat să mă acuze că mi-am omorât propriul copil. Lunile care au urmat morții lui Kevin au fost cele mai grele. Gary mă acuza încontinuu și, la un moment dat, am crezut că mi-am pierdut mințile. S-a jucat cu mintea mea până când n-am mai vrut să trăiesc. Dacă nu le-aș fi avut pe fete… Se opri brusc.

— Totul e-n regulă, o asigură Cody în timp ce-și plimba mâna prin părul ei.

Trebuia să rămână calm și să continue s-o strângă în brațe. Ar fi vrut să-l caute pe Gary Hunter și să-l pedepsească pentru tot răul pe care îl făcuse acestei femei.

— Lui Gary i-a plăcut întotdeauna să se joace cu mintea mea, continuă ea tulburată. Cody închise ochii, dorind să nu mai audă nimic, dar incapabil s-o părăsească. La început eram atât de tânără și de naivă încât nu mi-am dat seama ce face. Cu timpul, am realizat ce mi se întâmpla, dar nu-mi mai păsa. Eram prinsă într-o capcană din care nu vedeam nici o ieșire. Mi-a spus mereu că l-am

dezamăgit o dată cu nașterea fetelor și la început mi-a fost teamă pentru ele. Însă el nu le-a tratat niciodată cu cruzime, fiind doar indiferent și lipsit de afecțiune.

Cody înghiți în sec, simțind un regret profund față de ceea ce auzea. Cât de idealist fusese când trăsese concluzii despre trecutul ei și despre felul în care se complăcuse în el. Fusese sigur că putea să scape de influența lui Gary dacă dorea cu adevărat. Dumnezeule, aroganța lui era dezgustătoare și jenantă. O influențase să se schimbe imediat când, de fapt, aceste schimbări s-ar fi petrecut în ani. Oare l-ar putea ierta vreodată? Cum s-ar putea revanșa față de ea?

— Am încercat să fiu tare, Cody, murmură ea puțin mai liniștită. Am vrut să fiu puternică pentru tine. Am vrut să-ți arăt că îl pot înfrunta, dar se pare că am eșuat. Îmi pare rău că nu pot să fiu femeia pe care ți-o dorești tu.

— Nu, Katie, zise el ridicându-i capul pentru a-i privi ochii albaștri plini de lacrimi, simțind cum i se frânge inima. Ești perfectă, spuse el cu o voce încărcată de emoție. Am greșit, Katie. N-am înțeles cu cine ai de-a face. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

— Ar fi trebuit să-ți spun totul, dar voiam foarte mult să uit, spuse ea zâmbind trist în timp ce-i mângâia obrazul. M-ai făcut să mă simt atât de bine încât nu doream să las urâțenia trecutului să atingă relația noastră specială.

— Katie. El închise ochii și-i sărută fruntea. Nu mai avea cuvinte și nu-și imagina ce i-ar putea spune.

Simți cum trupul ei se relaxa din ce în ce mai mult. Nu dorea s-o părăsească. Voia ca ea să adoarmă liniștită în brațele lui, ca și când prezența lui putea alunga demonii care-i puteau apărea în vis.

Mult mai târziu simți o mână pe umăr și când ridică ochii o văzu pe Mattie. Probabil că adormise pentru că încăperea era plină de umbrele după-amiezii târzii.

— Doarme, șopti Mattie. Vino jos, Cody.

El încuviință și încercă să plece de lângă Kathleen fără s-o trezească. O așeză cu grijă pe perne și ea nici măcar nu murmură ceva când o acoperi cu pătura. O privi îndelung înainte s-o urmeze pe Mattie.

— Te simți bine? îl întrebă aceasta în timp ce coborau scările. Când ajunseră jos, ea se întoarse spre el și-i puse mâna pe frunte. Ai febră, îl anunță ea.

— Mă simt bine, spuse el trecând pe lângă ea și intrând în birou, unde îl găsi pe John. Cody se trânti într-un scaun și începu să-și maseze tâmplele care îl dureau.

— Ce s-a întâmplat cu Hunter? întrebă el.

— I-am sugerat să-și găsească o cameră la Bozeman și nu a protestat.

— I-ai rupt vreun os?

— Am vrut s-o fac, dar nu m-a lăsat Mattie.

— Ce păcat, mormăi Cody.

— N-ar fi rezolvat nimic, zise Mattie plină de logică. Cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să-l alungăm din casă.

— Ar fi fost mai bine să-l alungăm din acest stat. Cody își ridică repede capul și rămase surprins să vadă că totul se învârtește în jurul lui.

— Ești bolnav, spuse repede Mattie. Ar trebui să te bagi în pat. Lasă-l pe John să te ducă acasă.

Cody scutură din cap.

— Lightning este în grajd. Mă pot descurca și singur.

— Ești un bărbat încăpățânat, constată Mattie. Vrei cel puțin să mănânci ceva înainte să pleci?

— Voi mânca ceva acasă, spuse el ignorând privirea lui Mattie și uitându-se la John. Știai că s-a abuzat de Kathleen?

Întrebarea lui îl surprinse pe John.

— Fizic?

— Nu sunt sigur, dar mental a avut parte de niște experiențe care ar fi înnebunit pe oricine. Știai despre băiatul ei care a murit?

John scutură din cap și se afundă mai mult în scaunul lui.

— Dumnezeule, oftă el. Când? Cum?

— Acum cinci ani. A avut sindromul morții premature, îi răspunse Cody, rezemându-se de spătarul scaunului. Gary a acuzat-o că ea l-a omorât. Cred că a făcut asta cu orice ocazie. Este unul dintre jocurile emoționale la care i-a făcut plăcere s-o supună timp de ani întregi.

— N-am știut, șopti John. Ar fi trebuit să știu, dar nu mi-a spus nimic.

Cody respiră adânc.

— Acum știi, spuse el îngrijorat. Sora ta mai mică a trăit în iad timp de cincisprezece ani. Să-l ții departe de ea pe nemernicul ăla. Dacă aș fi în locul tău, le-aș supraveghea și pe fete. În momentul de față, am motive să cred că le-ar putea face să sufere și pe ele.

John încuviință.

— Voi avea grijă de toate trei.

Cody se îndreptă spre ușă. Toată casa se învârtea cu el și spera că aerul proaspăt de afară îl va ajuta să se dezmeticească pentru a putea ajunge acasă.

— Cody, te rog să ai grijă! strigă Mattie în urma lui.

Îi răspunse ridicând mâna, după care ieși pe ușă.

Capitolul 12

Cody auzi, undeva departe, zgomotul unor bătăi insistente la ușa din față și, inițial, crezu că nu sunt decât un efect al durerii de cap pe care-o avea, după care realiză că cineva bătea într-adevăr la ușa lui.

Căscând cu zgomot, se dădu jos din pat și-și trase blugii pe el.

— Imediat! strigă el când auzi alte bătăi. Deschise ușa și lumina îl lovi cu putere în ochi.

— Arăți ca naiba, observă John.

— Lasă-mă în pace, zise Cody încercând să închidă ușa pe care John o prinse repede cu o mână.

— Cred că Mattie a avut dreptate, spuse John privindu-i părul vâlvoi și barba nerasă, apoi blugii șifonați și picioarele lui goale.

Cody îi întoarse spatele și se îndreptă spre bucătărie.

— Ar fi mai bine să ai grijă, îl avertiză el. S-ar putea să fie o boală contagioasă.

— Fără îndoială, încuviință John rezemându-se de ușa bucătăriei și păstrând distanța. L-am adus pe Lightning acasă.

— Mulțumesc. Cody deschise frigiderul și scoase o sticlă cu suc de portocale, deschise capacul și bău direct din ea, după care o luă

cu el și se așeză pe unul din scaunele de la masă. Când am vrut să plec mi-am dat seama că nu pot sta în șa. Ce amețeală ciudată, mormăi el, înainte de a mai lua o înghițitură din sticlă.

— Earl mi-a spus că te-a adus acasă. E aproape șapte seara. Ai stat în pat toată ziua?

Cody se uită pe fereastră și observă umbrele serii.

— Cred că da.

— Presupun că nu te simți mai bine.

Cody râse amuzat.

— E doar o răceală, nimic fatal, zise el amețit, și John ridică o sprânceană.

— Te-ai gândit să te duci la un doctor?

— Mă voi face bine.

Își spuse că s-ar putea să supraviețuiască dacă scapă de amețeală și de febră.

— Kathleen e bine? întrebă el dorindu-și să se fi dus s-o vadă. Avea multe lucruri să-i spună și aștepta niște răspunsuri din partea ei.

— E bine. N-am auzit nimic de Gary astăzi. Sperăm că s-a întors la Chicago.

Cody încuviință și bău din nou din sticlă.

— Jenny te-a văzut? întrebă John, sincer îngrijorat de starea sănătății prietenului său.

— Ea și cu tata sunt plecați la Los Angeles până… Se opri când realiză că habar nu are ce dată este. Nu mai fusese capabil să țină socoteala zilelor.

— Când se întorc, Cody? insistă John.

— Cred că joi.

— Adică mâine. O voi trimite pe Mattie să-ți aducă ceva de mâncare.

— Nu vă deranjați, oricum nu pot să mănânc, spuse Cody rezemându-și capul în mâini. Avea din nou febră și simțea valurile de căldură care-i cuprindeau iarăși corpul.

— Ce zici dacă o trimit pe Kathleen?

El își ridică încet capul și se strâmbă din cauza durerii.

— Nu trimite pe nimeni, zise el printre dinții încleștați.

— Știi foarte bine că atunci când Mattie va afla că ești bolnav, va veni imediat aici.

— Nu-i spune. Cody își împinse scaunul și se ridică nesigur în picioare. Ai milă de mine, John și lasă-mă în pace. Îmi va fi mai bine până mâine.

John privi cum prietenul lui parcurge holul cu multă grijă.

— Voi veni mâine să văd cum te mai simți.

Nu primi nici un răspuns.

* * *

Cody se simțea mai bine. După mai mult de treizeci și șase de ore se declară vindecat. Un duș fierbinte îi relaxă mușchii care-l dureau și un mic dejun ușor îl ajută să nu mai aibă greață. Febra părea să fi scăzut și inima îi bătea din nou normal. Pieptul încă îl mai durea, dar își spuse că atâta timp cât putea sta în picioare însemna că e bine.

Ieși pe veranda din fața cabanei și încercă să-și obișnuiască ochii cu lumina soarelui. Dimineața era pe sfârșite și norii care se adunau spre vest indicau schimbarea vremii. Era o dimineață frumoasă, cu toate că era mai rece decât cele de până acum.

Nu prea avea putere de muncă, dar o zi petrecută sub razele soarelui era o tentație prea mare.Îl va lua pe Lightning și se va îndrepta spre nord pentru a verifica gardurile de acolo. Era un drum ușor și se putea întoarce până la sosirea lui Olan și a lui Jenny, în această după-amiază. Ca de obicei, lăsă un mesaj pe robot, care indica în ce direcție pornise.

Simțea nevoia aerului proaspăt de munte care avea darul de a-i limpezi gândurile. Kathleen îl urmărise în decursul delirului febril

și, în ciuda bolii, i se clarificase un lucru: o dorea pe Kathleen în viața lui… pentru totdeauna. O iubea și avea de gând să-i spună acest lucru înainte de sfârșitul săptămânii.

Punând aceste lucruri la punct, își luă pălăria și se îndreptă spre grajduri.

* * *

Nori negri veneau dinspre vest când Kathleen se întoarse de la muzeu, târziu, în acea după-amiază. În timp ce se grăbea să ajungă pe veranda din față a fermei, simți aerul rece care-l alunga pe cel cald. Vântul se intensificase și în depărtare se auzeau tunete.

Intră în hol și auzi vocile ridicate din biroul lui John. Când ușa se închise cu zgomot în spatele ei, vocile tăcură.

— Katie! strigă John.

Traversă holul și ajunse în pragul biroului unde se afla fratele ei împreună cu Earl și Joe. Îi salută și își privi fratele.

— Intră puțin, spuse el studiind-o cu atenție. Kathleen îl văzu cât de serios este și începu să se alarmeze.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia loc, te rog, sugeră el.

Ceva nu era în regulă. Îl privi pe Earl, apoi pe Joe, dar nici unul nu-și ridică ochii.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea. Spune-mi.

— Nu o putem găsi pe Heather, o anunță John, supărat. Nimeni n-a mai văzut-o de la ora unsprezece.

Kathleen își privi ceasul.

— Adică de acum cinci ore. Poate că a plecat la unul din concursurile de călărie care durează toată ziua.

John scutură din cap.

— Cei care au vrut să participe au plecat mult mai devreme. În afară de asta, s-au întors cu toții din cauza furtunii. Nici unul n-a văzut-o.

Kathleen nu știa ce să creadă. Mai întâi își spuse că a venit Gary s-o ia. După tot ce se întâmplase, îl credea în stare să facă așa ceva.

— Suntem foarte siguri că a luat un cal și a plecat undeva.

— Unde s-ar putea duce? întrebă mirată Kathleen.

— Nu știu. Am trimis pe cineva la ferma lui Washington, în cazul în care ea ar fi ajuns acolo, dar Olan și Jenny nu se întorc de la Los Angeles decât spre seară și Cody a fost bolnav. Nu cred…

— Cody a fost bolnav? întrebă ea îngrijorată. Ce a avut?

— Cred că o răceală. L-am văzut ieri și am constatat că zăcuse toată ziua în pat. După cum arăta, mă îndoiesc că s-ar fi însănătoșit până azi.

Așa se explica faptul că nu mai venise s-o ajute la muzeu în ultimele două zile. Acum se liniști pentru că, de când discutaseră despre Gary, se tot întrebase dacă nu cumva își imaginase cuvintele pe care le rostise el. Credea că se răzgândise, dar acum, aflând că este bolnav, era cu totul altceva.

Kathleen își îndreptă din nou atenția spre John.

— Chiar crezi că Heather s-ar fi dus acolo?

El oftă și dădu din cap.

— Și-a luat provizii: apă, pături și câteva haine. A planificat să lipsească un timp.

— Dar de ce? șopti Kathleen uimită.

— Cred că ar fi mai bine s-o întrebi pe Holly. Ea spunea că Heather era supărată azi-dimineață când au vorbit, și că așa era și când a ieșit din casă. Atunci a văzut-o Holly ultima dată.

— Unde este Holly?

— În camera ei, împreună cu Mattie.

Kathleen se întoarse pentru a ieși din cameră, dar se opri când Earl se ridică încet de pe scaun și spuse:

— Domnișoară Kathleen, îmi pare rău. Probabil că a luat calul când eu am fost plecat la masă.

— Nu te învinovățesc pe tine, Earl, zise ea bătându-l pe braț. Heather e foarte deșteaptă. Dacă era hotărâtă să plece putea să se furișeze chiar și pe lângă tine, continuă ea zâmbindu-i blând. Nu e vina ta.

— Fiți sigură că o vom găsi, încercă el s-o liniștească.

— Te cred, spuse ea înainte de a ieși din cameră pentru a urca scările în viteză spre camera fetelor. După ce bătu repede, deschise ușa de perete.

Holly sări de pe marginea patului, unde stătea alături de Mattie, și alergă spre mama ei. Kathleen o luă în brațe și simți cum fiica sa tremură.

— E numai vina mea, mamă, se văită ea. Eu sunt motivul pentru care a fugit Heather.

— Liniștește-te, spuse Kathleen. Totul va fi bine, draga mea. O vom găsi cât mai curând.

Dar acest lucru nu o consola pe Holly. Kathleen întâlni privirea îngrijorată a lui Mattie pe deasupra capului blond al fiicei sale și aceasta se ridică pentru a părăsi camera. Kathleen îi zâmbi, mulțumindu-i, înainte să închidă ușa în urma ei. După câteva minute, Kathleen o așeză pe Holly în pat, lângă ea. Luă câteva batiste de hârtie din cutia de pe noptieră și le puse în mâna ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, insistă ea cu blândețe.

Holly făcu un efort vizibil pentru a-și reține lacrimile. Își privi mama și respiră adânc.

— I-am spus lui Heather despre tata, reuși ea să articuleze.

Kathleen o privea fix.

— Ce i-ai spus? o întrebă ea cu grijă.

Holly înghiți în sec.

— I-am spus ce lucruri urâte îți zice. I-am spus… I-am spus cât de mult te-a făcut să suferi.

Kathleen era înmărmurită. Nu era posibil ca Holly să știe, nu putea să știe pentru că ea fusese întotdeauna atentă ca fetele să nu afle niciodată, dar cuvintele pe care continuă Holly să le rostească o făcură să realizeze că nu se ferise prea bine.

— Am putut auzi câte ceva când țipa mereu la tine, zise ea aproape în șoaptă. Și l-am auzit foarte bine aseară.

Kathleen nici măcar nu putea să vorbească, dar Holly părea să nu observe asta pentru că dorea să se confeseze.

— Heather a vorbit cu tata azi-dimineață și era supărată. I-a spus că el ar lua-o acasă, la Chicago, dar că tu nu o lași să plece cu el. A trebuit să-i spun că o mințea, zise ea fără să-și privească mama. Era foarte supărată pe tine și știam că nu aveai nici o vină. A trebuit să-i spun adevărul. Făcu o pauză pentru a se șterge cu batista pe față. A trebuit să-i spun.

Kathleen se lupta să găsească o cale de a se liniști.

— Holly… Vocea i se pierdu când încercă să-și adune gândurile.

Holly o privi cu ochi liniștiți.

— Spune-mi că, orice s-ar întâmpla, nu-l vei mai lăsa niciodată să te facă să suferi, spuse ea cu simplitate.

Kathleen o privi înmărmurită, sesizând ruga din spatele cuvintelor. Oare de când era împovărat acest copil cu temerile mamei sale? Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Acum îi era clar faptul că, în loc să-și protejeze copii, nu le făcuse decât rău. În timp ce ea pretindea că totul este în regulă, întreaga lor viață s-a transformat într-o mare minciună. Cum de fusese atât de oarbă?

Întinse mâna și mângâie părul lui Holly.

— Îți promit că nu-l voi mai lăsa niciodată să mă facă să sufăr, zise ea. Niciodată, Holly.

Pe chipul fiicei sale apăru un zâmbet cald înainte de a-și lua mama în brațe.

Capitolul 13

Cody se opri pe un platou înalt și-și ridică gulerul jachetei. Furtuna se apropia repede din vest. În câteva minute, vântul se întețise și temperatura scăzuse foarte mult. Aerul mirosea a ploaie.

Se dusese mai departe decât își planificase, și acum trebuia să se întoarcă repede pentru a nu fi prins de furtună. Făcuse o prostie când plecase la drum în starea în care se afla. Febra crescuse din nou și capul îl durea la fel de tare ca înainte.

Nu avea de ales. Trebuia să se îndrepte spre o cabană care se afla la doi kilometri depărtare de locul în care era. Putea găsi adăpost acolo până la terminarea furtunii și apoi putea pleca acasă. Va ajunge destul de târziu înapoi, dar va fi uscat.

Tunetele se auzeau din ce în ce mai tare și speriau calul. Se hotărî să se îndrepte cât mai repede spre cabană.

O mișcare într-un pâlc de pini îi atrase atenția. Se aștepta să vadă o căprioară sau o antilopă și rămase uimit când văzu un călăreț care se îndrepta direct spre prăpastie. Nu reuși să-și dea seama cine este din cauza întunericului, dar n-avea nici o importanță. Se gândi că este un călăreț rătăcit care caută un adăpost.

Îl puse pe Lightning în mișcare și se grăbi să-l prindă din urmă pe călărețul care mai avea puțin și se afunda în pădure.

Calul se mișca repede, fiind obișnuit cu cărările abrupte de munte și, apropiindu-se, Cody realiză pe cine urmărea.

Îi strigă numele și Heather privi speriată peste umăr. Însă, în loc să se oprească, așa cum crezuse Cody că va face, dădu pinteni calului. Cody înjură. Ce le făcea pe femeile din familia Hunter să nu-l asculte niciodată?

În câteva minute o ajunse din urmă și prinse hățurile calului ei, dar o mână mică îl lovi puternic în spate.

Se îndepărtă surprins, dar o prinse de talie și o aduse pe calul lui. Heather începu imediat să-l lovească și Cody se luptă din greu pentru a n-o scăpa în timp ce-l oprea pe Lightning. Chiar în acel moment o scăpă și se dădu repede jos din șa ca să vadă dacă a pățit ceva.

Spre uimirea și furia lui, căzătura n-o făcu să rămână pe loc, ci să se ridice și s-o ia la goană spre calul ei, sperând ca astfel să scape de el.

Spunându-și că îi era de-ajuns, Cody o luă la fugă după ea și reuși s-o prindă, trântind-o la pământ. Nu-și dădu seama cum reuși fata să scape de sub greutatea lui și să se târască în genunchi mai departe. O prinse de amândouă picioarele și reuși s-o imobilizeze, luptându-se acum cu mâinile ei care-l loveau unde nimereau. Le prinse și pe acestea, moment în care ea țipă de furie și începu să plângă.

El respira greu din cauza durerii pe care o avea în piept și transpirația îi curgea pe frunte și pe gât. Luptând împotriva amețelii, încercă să se liniștească și să gândească logic. Tunetele își făceau auzit ecoul prin văi și munții vibrau. Își spuse că se afla foarte departe de fermă, împreună cu o tânără pe care o putea numi isterică. Nu știa cum să se comporte cu ea și acest lucru îl deranja.

Privi ochii plini de lacrimi ai lui Heather și simți cum tremură. Sperând că s-a mai liniștit, îi eliberă picioarele, și când văzu că nu dă semne de violență, îi eliberă și mâinile, care căzură moi pe lângă trup.

Oftând din greu, se așeză lângă ea. Era foarte slăbit și nu știa dacă va mai supraviețui. Undeva, în depărtare, o auzi mișcându-se, dar nu reuși să se ridice ca s-o oprească. Era prea slăbit pentru a-și mai ridica și capul.

Auzi vag niște zgomote și se întrebă dacă era furtuna sau copitele calului ei care se îndepărta. La naiba, n-o putea lăsa să plece! Kathleen nu-l va ierta niciodată. Găsi undeva puterea de a-și ridica puțin capul. Aruncă o privire și se încredință de ceea ce știa deja: Heather plecase.

Gemu de durere când încercă să se ridice și se prăbuși văzând negru în fața ochilor.

* * *

Kathleen stătea lângă John, privind harta întinsă pe birou.

— Am trimis oamenii în direcția asta, zise el arătând spre nord. Dacă o lua spre sud ajungea la Wolfe Creek, iar dacă mergea spre vest dădea peste acești munți. Nordul e singura direcție unde nu putea întâmpina obstacole pentru că drumul merge pe terenurile fermei lui Washington, dar nu se apropie de fermă.

Tunetele deveniseră foarte puternice și Kathleen se sperie. Se uită pe geam și văzu cum ploua în rafale. Își încrucișă brațele peste piept și privi cu atenție harta, dându-și seama că fiica ei se putea afla oriunde.

O bătaie slabă la ușa din față îi atrase atenția. John înconjură biroul, dar Mattie strigă că deschide ea. O clipă mai târziu îl văzură pe Gary Hunter.

Kathleen simți cum John se încordează.

— Ți-am spus să nu mai calci naibii pe proprietatea mea! strigă el.

Kathleen îi puse o mână pe umăr și-i spuse:

— Eu l-am chemat.

John o privi uimit.

— Pentru Dumnezeu, de ce ai făcut asta?

Kathleen continuă să-l privească fix pe fostul ei soț.

— Pentru că voiam să fie aici, spuse ea simplu.

Gary îl privi cu răutate pe John când intră în cameră.

— Vezi, Graham, mormăi el. Am o invitație personală de la doamna.

John nu putea decât să-și privească descumpănit sora. Mattie îi înconjură talia cu un braț ca pentru a-l sprijini.

Gary își trecu o mână prin părul ud și o privi cu răutate pe Kathleen.

— Nu e o vreme prea bună pentru a mă scoate din casă, Kathleen. Ce erau prostiile alea despre fuga lui Heather? Cum de ai lăsat să se întâmple asta? Ai găsit-o?

Kathleen traversă încet camera, fără a-și lua ochii de la el. Realiză că era numai un bărbat și nu o ființă supranaturală sau un demon venit direct din iad. Era un om din carne și oase, nici mai mult, nici mai puțin. Era puternic, dar avea și el slăbiciuni. De ce nu-și dăduse mai devreme seama de asta? De ce-i fusese frică în tot acest timp?

Fără să clipească, ridică o mână și-l pocni pe Gary cu o forță care-i dădu capul într-o parte. Rămase nemișcat din cauză că fusese surprins. Se întoarse încet și o privi cu ochi plini de furie.

— Dacă i se întâmplă ceva fiicei mele, zise ea pe un ton de un calm perfect, te voi face răspunzător. Îți voi ruina toată viața. Îți voi aduce mii de acuzații și te voi face să plătești pentru asta.

El o privi lung și apoi începu să râdă nervos.

— Acuzații pentru ce? Nu ai nici o dovadă, nici un martor. Nimeni nu-ți va lua în seamă acuzațiile ridicole.

— N-are importanță. Voi spune totul oricui va vrea să mă asculte. M-am gândit să încep cu Jackie, dar nu contează de unde încep. În clipa când voi termina de spus totul, nimeni nu-ți va mai acorda încredere.

Gary îl privi pe John înainte de a se întoarce spre ea.

— Ești foarte curajoasă când ai pe cineva lângă tine ca să te apere, nu-i așa, Kathleen? o provocă el. De ce nu vrei să terminăm discuția asta între patru ochi?

— Amândoi știm că, fizic, ești mult mai puternic decât mine și că mă poți lovi oricând, dar îți aduc la cunoștință că am terminat cu jocurile tale murdare. Vreau să dispari din viața mea și din a fetelor. Dacă Heather nu va păți nimic, și ai face bine să te rogi pentru asta, vreau să dispari pentru totdeauna din viața noastră. Dacă refuzi, am să spun tot ce am de spus.

— Bravezi.

— Pune-mă la încercare.

Kathleen continuă să-l privească fix și, pentru prima dată, văzu nesiguranță în ochii lui, lucru care-o făcu să zâmbească plină de satisfacție.

— Pune-mă la încercare, Gary. Îmi va face plăcere să-ți distrug viața.

În liniștea care urmă, nu se auzeau decât zgomotele furtunii și apa care curgea ca o cascadă pe geamuri. Kathleen nu avea de gând să dea înapoi. Îi făcuse o promisiune lui Holly și nu mai avea de gând să fie ea victima.

— Bine, Kathleen, mormăi Gary. Sunt de acord cu ceea ce-mi propui și asta nu pentru că m-ai speriat. Nu cred că ai puterea să dai curs amenințărilor. Sunt de acord pentru că nu mă mai interezi de mulți ani; nu mai însemni nimic pentru mine. Făcu o pauză pen-

tru a-i vedea reacția, dar când o văzu cât de liniștită este, adăugă nervos. Se pare că ai uitat ceva. Dacă eu dispar din viața voastră, va dispărea și ajutorul financiar.

— Poți să-ți păstrezi banii murdari.

Ochii lui se îngustară pentru a-i arunca o privire rece.

— E alegerea ta, murmură el. Îi susținu încă o dată privirea, înainte de a se întoarce cu spatele și a părăsi camera.

Kathleen auzi ușa de la intrare trântindu-se în urma lui și simți cum se topește. Se prinse cu mâna de biroul lui John pentru a-și menține echilibrul și el o prinse repede de cot. Se întoarse ca să-l privească.

— Dumnezeule! exclamă el. Cred că ai nervi de oțel.

Ea râse ușor.

— Glumești? Acum mi se pare că am spaghete în loc de nervi.

Mattie oftă.

— Crezi că te va lăsa în pace?

Kathleen dădu din cap.

— Habar n-am, dar nu voi ezita să-mi pun în practică amenințările dacă nu face cum am spus eu.

Țârâitul telefonului îl făcu pe John să se întoarcă repede. Kathleen se așeză pe unul din scaunele aflate în fața biroului, în timp ce el avu o scurtă conversație.

După ce puse receptorul în furcă, își trecu o mână prin păr și apoi se întoarse spre ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mattie îngrijorată.

— Era Olan, răspunse John. El și cu Jenny au ajuns acasă cu puțin timp în urmă. Mi-a spus că a găsit un mesaj de la Cody pe robotul telefonului, care-i înștiința că pleacă să verifice gardurile din partea de nord a fermei. Mai spunea că se întoarce devreme, dar încă n-a apărut. Se pare că și el e prins în furtună.

— Parcă spuneai că e bolnav, zise Kathleen.

— Mi-am dat seama că e bolnav când a fost aici, acum două seri, se văită Mattie. John, de ce nu mi-ai spus că îi este rău?

— Pentru că mi-a cerut să nu-i trimit pe nimeni de la fermă. Făcu o pauză pentru a-și privi sora și soția cu o expresie nevinovată. Ascultați-mă. Cody e băiat mare și a preferat să sufere de unul singur. Bine? Nu mă învinovățiți pe mine pentru că n-a vrut pe nimeni în preajma lui.

— Ei bine, dacă e bolnav, de ce a plecat să verifice gardurile? întrebă Kathleen.

— Sunt sigur că s-a simțit mai bine. Doar nu e prost. Treaba e că s-a întunecat și el nu s-a întors pentru că a fost prins de furtună și se află probabil la adăpostul de acolo. Cody e bine, le asigură John. Asta e viața lui și știe să aibă grijă de el. Poate că, dacă avem noroc, a dat peste Heather. În acest caz, înseamnă că amândoi sunt bine.

Kathleen avea un presentiment ciudat. Privi pe fereastră la ploaia care spăla pământul, spunându-și că fiica ei și bărbatul pe care-l iubea se aflau în mijlocul furtunii.

* * *

Lumina cenușie a dimineții indica faptul că soarele răsărise deja, dar se afla în spatele cortinei de nori care nu avea de gând să dispară. Încă mai ploua, dar nu torențial ca noaptea trecută.

Kathleen reușise să doarmă câteva ore și, când se lumină, îmbrăcă un pulover gros și o pereche de blugi. Coborî și-l găsi pe John împreună cu unul dintre angajați.

— Calul lui Heather s-a întors la grajduri în timpul nopții, o informă el. Nici una din proviziile pe care le-a luat nu se afla pe șa, așa că am ajuns la concluzia că a găsit un adăpost undeva.

Kathleen încuviință și se strădui să-și păstreze calmul.

— Dar Cody? întrebă ea. A ajuns acasă în timpul nopții?

— Nu știu nimic. Îl voi suna imediat pe Olan.

Kathleen se așeză pe un scaun și așteptă ca John să-i dea instrucțiuni omului. După plecarea acestuia, se întoarse spre ea.

— O vom găsi astăzi, o asigură el, așezându-se pe scaun și trecându-și mâinile prin păr.

— Ai reușit să dormi? îl întrebă ea.

— Puțin, răspunse el căscând, după care întinse mâna spre telefon. Ar fi mai bine să-l sun pe Olan.

Începu să formeze numărul, când se auzi ușa de la intrare. Când Olan apăru în pragul ușii, John puse receptorul în furcă.

— Pe tine te sunam, zise el ridicându-se de pe scaun.

— Cody nu s-a întors azi-noapte, spuse Olan. În schimb, Lightning era la grajduri.

John înjură printre dinți.

— Nu sunt vești bune.

— Nu, încuviință Olan. Nici nu vreau să mă gândesc cum de s-a despărțit Cody de calul lui. Ceva nu e în regulă. Îi aruncă o privire lui Kathleen înainte de a continua. Pușca nu mai era agățată de șa.

Kathleen văzu privirea pe care o schimbară cei doi bărbați și se ridică în picioare, alarmată.

— La ce vă gândiți? Ce credeți că i se putea întâmpla?

— Draga mea, nu știm, răspunse John. Hai să nu ne facem prea multe probleme.

— Ei bine, se pare că voi v-ați făcut deja.

— Plec cu jeepul spre nord, zise Olan. Cody a mai fost acolo cu mașina și știu că se poate ajunge destul de bine, dacă nu cumva ploaia a distrus complet drumul.

— Aș vrea să merg cu tine, spuse Kathleen, care văzu din nou aceeași privire schimbată de cei doi bărbați, și se întoarse spre John. Nu pot să stau toată ziua aici și să aștept. Cel puțin așa voi simți că sunt folositoare. Ezită o clipă în care-i privi pe amândoi. Poate că e o prostie, dar am sentimentul că dacă îl găsim pe unul dintre ei, îi găsim pe amândoi. Te rog, ia-mă cu tine.

— Nu va fi un drum prea plăcut, o avertiză Olan.

— Așa că va aștepta aici.

Capitolul 14

Cody se lupta cu valurile negre care încercau să-l târască înapoi. Se străduia să găsească o lumină pentru a se trezi din delirul adânc în care se cufundase. Când reuși să deschidă ochii, găsi o privire albastră care îl studia.

Heather îl privi fix mult timp, după care-i zâmbi.

— Bună, zise ea cu blândețe. Te-ai trezit în sfârșit.

Cody încercă să vorbească, dar gâtul îi era atât de uscat încât nu reuși să scoată nici un cuvânt. Ea îi întinse imediat o cană cu apă și el se ridică într-un cot pentru a putea bea dintr-o înghițitură tot conținutul ei. Ea îi umplu din nou cana și el o termină și pe aceasta, însă puțin mai încet. Închise ochii o clipă, pentru a scăpa de amețeală.

— Îți mulțumesc că te-ai întors după mine, murmură el. Cum ea nu-i răspunse, el deschise ochii și-i întâlni privirea vinovată și zâmbetul slab. Ai încălecat și m-ai lăsat acolo, nu-i așa?

Ea încuviință.

— Da, așa mi-am imaginat și eu, zise el supărat. Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Eu știu ce căutam în mijlocul furtunii, dar tu ce treabă aveai pe acolo?

Ea oftă și se așeză pe scaun.

— Făceam o prostie, admise Heather nervoasă. Îmi pare rău că te-am lovit. Eram furioasă și tu erai singura țintă din apropiere. Îmi pare rău dacă te-am rănit.

— Nu mă rănesc atât de ușor. El o studie atent în lumina slabă. Ce te-a înfuriat? Tatăl tău?

— Mda, murmură ea. Mi-a spus că mă pot întoarce cu el la Chicago dacă vreau, dar că mama n-o să mă lase.

— Te-a mințit, Heather.

— Știu, spuse ea cu tristețe. Dar m-am mințit și eu pe mine, foarte mult timp. Credeam că fug pentru ceea ce-mi spusese Holly, dar nu era adevărat. Fugeam de mine, de persoana care am devenit.

— Nu ești o persoană chiar atât de rea.

Ea scutură din cap, lăsând ochii în jos, spre mâinile care-i căzuseră în poală.

— Știam că o face pe mama să sufere, dar n-am vrut să recunosc. Am pretins că totul era bine.

Cody simți că nu mai poate respira, și asta nu din cauza bolii. Oare era posibil ca ele să fi știut tot ce se întâmpla între părinții lor?

— Cum o făcea să sufere? întrebă el suspicios.

Heather tăcu un timp și apoi respiră adânc.

— Se purta foarte urât cu ea, îi spunea lucruri greu de suportat. Uneori îl puteam auzi foarte clar în toiul nopților. Vocea lui și cuvintele pe care le rostea erau urâte, iar eu îmi doream să înceteze. Nu voiam să cred că el este cel care spunea acele cuvinte. Ea n-a vrut ca noi să știm toate astea. Se comporta întotdeauna ca și când totul era bine și asta am vrut să cred și eu. Dar mama n-a putut să se ascundă întruna. N-a putut ascunde durerea.

Cody atinse ușor părul lui Heather și, când aceasta se întoarse spre el, îi zise:

— Te-a făcut să suferi vreodată, pe tine sau pe Holly?

Heather scutură din cap.

— Nu ca pe mama, zise ea gânditoare. Pentru noi n-a fost niciodată acolo. Eu pretindeam că munca lui este mai importantă și de aceea pleca mereu, dar adevărul este că nu-i păsa de noi. Numai Kevin a contat pentru el.

— Fratele tău?

Heather oftă.

— Cum de știi despre asta?

– Mi-a spus mama ta.

— Ți-a spus? întrebă ea mirată. N-am mai vorbit niciodată despre Kevin de la moartea lui. Cred că o durea prea mult ca să mai vrea să-și amintească.

— Încă o mai doare, zise Cody. L-a iubit foarte mult pe fratele vostru.

— Știu, spuse ea zâmbind. Kevin s-a născut când eu și Holly aveam zece ani. Era un copil foarte frumos. Tata era mereu în preajma lui. Zâmbetul ei dispăru. Într-o zi, Kevin nu s-a mai trezit din somn. Nu era vina nimănui, dar tata a acuzat-o pe mama. Am intrat în sufragerie în toiul unei discuții și el îi spunea că știa că ea l-a omorât pe Kevin. Vocea ei se transformă într-o șoaptă. Am pretins că n-am văzut nimic, că el n-a spus nimic.

Cody dădu la o parte păturile cu care era învelit și se ridică în picioare. Furia pusese stăpânire pe el și nu dorea decât să-l împuște pe Gary Hunter. La naiba cu nenorocitul ăla. Ce fel de om și-ar fi dorit să-și distrugă sistematic nevasta și pe cele două fete gemene?

— Ce faci? îl întrebă Heather prinzându-l de braț.

— Pot să călăresc, mormăi el, încercând să se țină pe picioare. Suntem la distanță de numai o oră de ferma mea.

— Încă mai plouă, Cody. Nu poți ieși pe vremea asta, ești prea bolnav. În afară de asta…

— Când auzi ezitarea ei, Cody o privi curios.

— Ce?

— Caii au plecat, mărturisi ea. Nu i-am legat bine, furtuna i-a speriat și au fugit. Îmi pare rău.

El se rezemă de perete și dădu din cap. Asta era, oricum se îndoia că era capabil să călărească până acasă, dar nici nu putea rămâne aici. Trebuia s-o vadă pe Kathleen. Trebuia să afle ce simte ea pentru el, să știe dacă exista vreo șansă ca ea să-l iubească.

— Poți să-mi dai cămașa? întrebă el.

Heather luă cămașa de pe spătarul unui scaun și i-o întinse, fiind încă încălzită de focul care ardea în sobă.

— Mulțumesc, zise el după ce o îmbrăcă. Ai făcut o treabă bună, Heather. Chiar dacă aș fi reușit să ajung singur la cabană, nu cred că aș fi putut aprinde focul înainte de-a leșina și, în nici un caz, nu l-aș fi putut ține aprins pe tot parcursul nopții. Nu-ți face griji în privința cailor pentru că amândoi s-au întors la grajdurile lor. Ne va găsi cineva în curând. Sunt sigur că ne caută deja.

— Ți-e foame? întrebă ea. E aproape ora prânzului.

Se părea că el nu mai avea noțiunea timpului de când era bolnav.

— Nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp, spuse el privind cutia de inox de deasupra sobei. Ce încălzești acolo?

— Am găsit o bucată de friptură de vită în frigiderul de la fermă și am pus-o în cutie împreună cu o pâine. Eu am mâncat deja, dar a rămas destul și pentru tine.

El zâmbi slab.

— Sună bine. Poți să mă servești?

— Desigur.

El o privi cum taie o bucată de carne și o pune între două felii de pâine pentru a i-o așeza pe masă în capacul cutiei. Nici nu voia să se gândească la îngrijorarea lui Kathleen pentru fiica sa, dar se părea că această experiență o maturizase pe Heather. Fusese forțată să recunoască faptul că greșise.

Se așeză în fața lui și o văzu cât de adâncită în gânduri este. După ce mâncă, o privi fix.

— Ești o bucătăreasă bună, o lăudă el.

Fu răsplătit cu un zâmbet.

— Tot ce am făcut a fost să deschid frigiderul. Nu aveam cum să greșesc.

Cody oftă.

— A fost un prânz minunat.

Mâinile ei căzură în poală și Cody așteptă ca Heather să vorbească.

— Ai spus o grămadă de lucruri în timp ce delirai.

— Chiar așa? Sper că nu te-am pus într-o situație jenantă.

— Nu, zise ea ridicând capul. Ai vorbit despre mama.

Cody nu o privi direct.

— Nu mă miră deloc. Am tot visat-o în ultimul timp.

— Ai spus că o iubești.

— O iubesc, recunoscu el. Te deranjează?

— Nu. I-ai spus că o iubești?

— Nu încă. Am intenția să i-o spun imediat ce o voi vedea.

Heather ezită înainte să vorbească.

— Nu o vei face să sufere, nu?

— Așa cum a făcut tatăl tău, vrei să spui? Când ea încuviință, el scutură din cap. Niciodată, Heather. Îți promit. El întinse cu greutate mâna și o atinse pe a ei. Fără a ezita, Hetaher o puse peste a lui. Eu nu mai vreau să sufere, Heather. Cred că e rândul ei să fie fericită.

Heather încuviință.

— A fost mai fericită de când a venit aici. Credeam că e vorba de Montana, dar se pare că are legătură și cu tine.

— Sper.

— Și eu, zise ea cu blândețe.

* * *

— Trebuie să ne întoarcem, Kathleen, zise Olan. Începe să se întunece.

Kathleen oftă adânc în timp ce mașina parcurgea greu drumul desfundat. Soarele se arătase târziu în acea după-amiază, dar acum dispăruse în spatele munților. Aerul era mai rece și Kathleen și-ar fi dorit să poată căuta și pe întuneric, dar știa că era imposibil. Existau prea multe pericole și trebuia să aștepte până a doua zi dimineața.

— Credeam că îi vom găsi, spuse ea, dezamăgită.

— Poate că i-a găsit altcineva, zise Olan, plin de speranță.

— Poate, replică ea fără entuziasm.

— Este un platou puțin mai sus. Să mergem acolo și să privim zona prin binoclu. Dacă nu descoperim nimic, ne întoarcem înapoi.

Olan conduse cu greu mașina până acolo și Kathleen sări afară cu binoclul atârnat de gât. Vântul îi răvășea părul care se desfăcuse din legătura lui. Chiar și în astfel de momente, se opri o clipă pentru a admira peisajul cu văi și munți stâncoși care se revărsau în dealuri line și pășuni întinse. Cerul era rozaliu înspre vest și oferea o priveliște minunată.

Oftând, ridică binoclul la ochi și privi cu atenție. Olan stătea lângă mașină și o urmărea.

— Ai descoperit ceva? întrebă el.

— Nu.

Cercetă încă o dată zona, dar cu același rezultat.

— Kathleen?

Inflexiunile vocii lui Olan îi atraseră atenția. Se întoarse spre el, curioasă.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu-ți miroase a lemn ars?

Kathleen se întoarse în direcția din care bătea vântul și așteptă, dar nu putea spune cu sinceritate că simțea alt miros, în afară de cel de pin verde.

— Stai puțin, zise repede Olan în timp ce înconjura mașina. Pe aici era o cabană, continuă el privind de la vest la sud. E pe aici. Doi kilometri sau mai mult. Mirosul meu e foarte bun și aș vrea să verificăm.

Fără a pune vreo întrebare, Kathleen se întoarse și se urcă în mașină.

* * *

Heather începuse să se sperie. La scurt timp după că mâncase, Cody căzuse din nou într-un somn adânc și liniștit, până în urmă cu două ore când devenise agitat. Ea aprinsese din nou focul, dar devenea din ce în ce mai neliniștită din cauza febrei lui. Încercase să-l răcorească, dar el părea să transpire mai mult decât noaptea trecută. Respirația îi era greoaie, ca și când avea ceva la plămâni.

Nu știa ce mai poate face pentru el. Ochii i se umplură din nou de lacrimi când îi schimbă compresa. Dacă ajutoarele nu veneau la timp? Se lăsase noaptea și știa că toate căutările se opreau o dată cu ea. Se părea că vor petrece încă o noapte în cabană. Încercă să alunge acest gând și să se liniștească pentru că, dacă-l privea mai bine, putea spune că el nu va mai supraviețui altei nopți. Trebuia să fie calmă dacă voia să-l ajute pe Cody.

I se păru că aude zgomotul unui motor de mașină. La început crezuse că e avion și încercă să asculte cu atenție. Puse compresa în apă și se îndreptă repede spre ușă. O deschise iute și se trezi în lumina apusului.

Zgomotul motorului creștea, dar putea spune că mai e mult până când vehiculul va ajunge la cabană, sau poate trece cu ușurință de ei. Stând între copacii care înconjurau cabana, reuși să vadă mașina care se apropia. Strigând de fericire, începu să fugă spre ea. Dacă ajungea la deschiderea dintre copaci înainte ca aceasta să treacă, va putea să le atragă atenția.

Alergă disperată și își juli mâinile și genunchii de crengi și de solul stâncos. Mașina mergea încet, ca și când pasagerii căutau ceva. Se avântă printre copaci, ignorând crengile care o loveau peste față. Spre dezamăgirea ei, mașina trecu de punctul în care o putea întâlni ea și nu reuși să vadă decât luminile roșii prin fumul lăsat în urma ei.

— Nu! țipă ea alergând în urma ei. Adunându-și toate puterile, țipă cât o ținea gura: Oprește! Vino înapoi!

Nu mai zări farurile roșii și căzu în genunchi, plângând. Abia când farurile îi intrară în ochi realiză că mașina se întorsese. Se ridică în picioare și alergă spre ea. Portiera pasagerului se deschise înainte ca mașina să se oprească și mama ei sări din mers și o luă în brațe.

— Dumnezeule, zise Heather. Credeam că ai de gând să mă părăsești.

— E-n regulă, o liniști Kathleen. Acum ești în siguranță. Ești rănită? Lasă-mă să mă uit la tine.

Kathleen își trase fiica spre mașină pentru a o studia mai bine la lumina farurilor.

— Ești rănită, constată ea când îi văzu zgârieturile de pe față și de pe mâini.

— Nu, spuse repede Heather. Olan se apropie de ele și ea se întoarse neliniștită spre el. Trebuie să-l ajutăm pe Cody. E foarte bolnav.

— Arată-mi unde e, îi ceru Olan. Kathleen, vezi dacă găsești un drum pe care să aduci jeepul până la cabană! strigă el urmând-o pe Heather.

* * *

— Cuvântul pneumonie îți spune ceva? întrebă Jenny în timp ce-și punea mâinile în șolduri pentru a-și privi dificilul pacient.

— Da, se răsti Cody. Înseamnă că m-am săturat să stau întins în pat!

Continuară să se privească fix unul pe altul, până când Jenny își întoarse ochii.

— Bine, oftă ea supărată. Ce-ai zice dacă am ieși puțin pe verandă?

El se încruntă.

— Ce-ai zice dacă ai pleca de aici și m-ai lăsa să mă îmbrac? M-am săturat de patul și de camera asta. Îți promit că nu mă voi obosi, adăugă el sarcastic.

— Cody, de ce ești atât de dificil? Doctorul a spus…

— Nu dau doi bani pe doctorul ăla! Nu el a fost obligat să rămână la pat.

— Niciodată n-ai fost un pacient bun, Cody, chicoti Brent Small intrând în cameră. Te-am auzit de afară țipând.

Jenny răsuflă ușurată când îl văzu pe doctor. Fără a privi înapoi, ieși din cameră, mai mult decât bucuroasă să-l lase pe Cody pe mâna unui specialist.

— Tot ce vreau e să mă ridic, să mă îmbrac și să-mi văd de viața mea, zise Cody printre dinții încleștați. Cer prea mult?

Doctorul îl privi cu blândețe.

— Știu. Hai să vedem în ce stare ești.

Cody îndură examinarea, hotărât să încalce orice sfat de a rămâne în pat. Orice idiot ar putea vedea că e sănătos tun. Nu-i stătea în fire să recurgă la soluții extreme.

Desigur, asta n-o includea și pe Kathleen, care lipsise cu desăvârșire toată săptămâna. Venise aici în ziua în care fusese adus de la spital și încercase să-i vorbească, dar ea nu-l lăsase, spunându-i că vor discuta când se va însănătoși, după care dispăruse.

Heather și Holly veniseră să-l viziteze de câteva ori, iar John și Mattie fuseseră mereu prin preajmă. Chiar și bătrânul Earl venise într-o după-amiază pentru a juca șah împreună. Kathleen fusese

singura care stătuse deoparte și Cody nu-și putea da seama dacă este supărat său îngrozit de absența ei. Tot ce știa era că obosise să se întrebe ce se întâmplă în mintea ei.

— Cred că ai putea să te ridici din pat și să te plimbi prin împrejurimi, spuse doctorul. Nu face abuz de nimic, nu călări și nu pleca departe.

— Am înțeles, îi răspunse Cody, tensionat.

Brent își strânse instrumentele și-i aruncă pacientului o privire.

— Acordă atenție sfaturilor mele, îl avertiză el. Și fii atent la reacțiile corpului tău. Nu cred că trebuie să-ți reamintesc cât de bolnav ai fost. Încă mai ești slăbit.

— Promit să îți urmez sfaturile.

Doctorul zâmbi.

— Asta pentru început, decise el chicotind, când zări privirea întunecată a lui Cody. Dacă o iei încet, pot spune că îți vei reveni complet într-o săptămână sau două. Își luă geanta și se îndreptă spre ușă. Anunță-mă dacă ai probleme.Îi voi spune lui Jenny că te poți da jos din pat.

Doctorul nici nu ieșise bine când Cody era deja în picioare și căuta o pereche de blugi. Nu-i convenea că nu era la el acasă, dar tatăl lui și cu Jenny insistaseră să stea până la vindecare în casa lor. Dacă ar fi fost după el, n-ar mai fi petrecut încă o noapte în această cameră. Va dormi în propriul lui dormitor de astăzi încolo.

Își puse repede o cămașă, având o singură prioritate: s-o găsească pe Kathleen și să discute cu ea. Era timpul să găsească răspunsuri la întrebările care îl chinuiau.

* * *

Cody era fericit să vadă drumul cel nou care pornea din șoseaua principală spre muzeu. Cel puțin, Kathleen reușise să facă ceva

treabă de când el stătea la pat. N-o va putea ajuta prea mult, dar vor reuși să termine treaba. Deschiderea va trebui amânată o săptămână sau două, dar…

Se trezi la realitate când văzu cum arăta muzeul. Opri brusc mașina și îl privi uimit. Vechea casă colonială era proaspăt zugrăvită în alb, cu obloane gri-argintii. Grădina fusese curățată și flori care rezistau unei toamne târzii străjuiau veranda. Fusese asfaltată o porțiune de pământ din sudul casei și văzu cinci mașini parcate acolo. Micuța insulă de verdeață din mijlocul drumului circular din fața casei purta o pancardă care anunța vizitatorii că sosiseră la Muzeul Sara Ann Washington.

Cody puse mașina în mișcare și se îndreptă spre casă. Kathleen părea că fusese foarte ocupată în ultimele săptămâni și nu așteptase ajutorul lui. Poate așa se explica faptul că nu venise să-l vadă. Nu avusese timp.

Exteriorul fusese o surpriză, dar interiorul era uimitor. Păși în holul de la intrare și se opri. Lemnul de stejar al dușumelei fusese lustruit până când devenise galben. La fel se întâmplase și cu scările și balconul. Tocăria fusese și ea montată.

Auzi voci de sus, dar nici una nu era a lui Kathleen. Intră în camera din dreapta și văzu mai multe din tablourile tatălui său rezemate de pereți, ca și când ea nu s-ar fi hotărât unde să le așeze. Merse mai departe, găsind și alte lucrări ale tatălui său, și unele ale unor străini, în celelalte camere.

Abia în ultima cameră o găsi. Kathleen stătea în genunchi, pe podea, cu o agendă în mână, cu o grămadă de cuverturi pe lângă ea. Era o explozie de culori, dar Cody nu observă nimic în afară de femeia blondă care părea concentrată, în timp ce nota ceva în agendă. O bluză turcoaz îi evidenția părul și se pierdea în cordonul fustei negre.

Nu era pregătit pentru valul de iubire și de dorință care îl izbi la vederea ei. Răbdarea îi dispăruse, dar tot nu voia să facă presiuni

asupra ei; Kathleen îndurase desule toată viața. Nu-și dorea decât să-și petreacă restul vieții în compania ei, dar dacă asta nu era și dorința ei, o va lăsa în pace. Dacă reușea.

Realiză că ea îi simțise prezența pentru că se încordă și își ridică încet capul. Când îi întâlni ochii, aceștia îl priveau confuz, dar acest sentiment dispăru repede sub niște emoții care puteau tăia respirația, și toate temerile lui dispărură când ea alergă în brațele lui.

O strânse la piept și-și îngropă fața în buclele ei aurii. Kathleen îi încojură gâtul cu amândouă mâinile ca și când i-ar fi fost frică să nu dispară. Când se îndepărtă pentru a o privi, rămase surprins să vadă lacrimi pe obrajii ei.

— Nici nu știi cât de fericită sunt că ești aici, șopti ea, ridicând o mână ca să-i mângâie obrazul.

El o prinse cu a lui pentru a-i săruta palma.

— Ți-a fost dor de mine?

Ea râse fericită.

— Mi-a fost foarte dor de tine. Dacă mă mai sperii așa vreodată… Vocea i se pierdu când el o sărută ușor pe buze, dar asta nu era de ajuns pentru nici unul dintre ei, așa că se sărutară cu o disperare care îi surprinse pe amândoi. Kathleen era a lui și își deschisese sufletul pentru a-i arăta toate sentimentele.

Când reușiră să se despartă, ea își puse capul pe pieptul lui și-i ascultă bătăile repezi ale inimii, după care îl privi.

— Pun pariu că ți s-a spus să iei totul ușor, iar inima ta deja e în trap.

El zâmbi și o sărută repede pe frunte.

— Katie, dacă mă va ucide dragostea pe care ți-o port, atunci pot muri fericit.

Ea oftă și îl privi îngrijorată.

Nu glumi cu asta, Cody. Nu cred că realizezi cât de aproape erai să… Vocea i se frânse.

— Katie, șopti el, cuprinzându-i fața cu mâinile. Acum totul e bine și nu mai ai de ce să-ți faci griji pentru mine.

Ea se îndepărtă și ajunse la fereastră.

— Te vedeam tot timpul așa cum te-am găsit în cabană, zise ea cu o voce tristă. Credeam că te vom pierde până când ajungem la spital.

— Dar nu m-ai pierdut. Veni lângă ea și o cuprinse de talie, întorcând-o spre el. Eram hotărât să supraviețuiesc numai ca să-ți cer iertare pentru toate prostiile pe care le-am spus. Îmi pare rău, Katie. Te-am constrâns când n-ar fi trebuit să fac altceva în afară de a-ți oferi sprijinul meu. Credeam că le știu pe toate.

— Nu ai greșit prea mult, zise ea liniștită. Ți-am tot auzit vocea când l-am înfruntat prima dată pe Gary. Ai avut încredere în mine când nici măcar eu nu aveam. Ai văzut puterea de care eu habar nu aveam. Nu-mi imaginam că voi reuși vreodată să-l învinge.

— Tot mai cred că am greșit, oftă el. John mi-a spus ce s-a întâmplat între tine și Gary. Sunt mândru de tine, Katie.

Kathleen îi luă mâna și o duse la buze.

— Mulțumesc, murmură ea.

El rămase așa, ținând-o în brațe, bucuros că sunt din nou împreună.

— Heather mi-a spus câte ceva despre viața ta împreună cu Gary.

— Biata Heather, zise Kathleen, respirând adânc. A fost prinsă între vis și realitate. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că le răneam pe fete pretinzând că mariajul meu e perfect. Mi-am spus că le-ar fi mai rău dacă aș divorța. Nu am realizat că ele știau atât de multe. Pentru prima dată, nu mai avem secrete una față de alta, și suntem în cea mai bună formă.

— Ai fost minunată, Katie. Ai două fete frumoase, și tu te-ai transformat într-o femeie pe cinste, constată el întorcând-o în brațe până când ajunse cu fața la el. Te iubesc. O știu de foarte mult timp,

dar n-am avut curajul să-ți spun. Credeam că nu e corect să-ți cer să începi o nouă relație atât de devreme după destrămarea căsătoriei tale. El zâmbi și-i îndepărtă șuvițele de păr care-i cădeau pe față. Acum nu mai am de gând să aștept. Te iubesc și aș vrea să-mi petrec restul vieții împreună cu tine ca prieten, ca iubit, ca partener.

Zâmbetul ei tremură sub lacrimi.

— Heather, asistentele și doctorii, mi-au spus cu toții cum strigai că mă iubești, în timpul delirului. Ori de câte ori mă aflam în preajma ta, erai complet liniștit. Câteodată mi se părea că nici nu mai respiri. Îmi pare bine că te aud spunându-mi acum aceste cuvinte, pentru că altfel aș fi crezut că erau datorate numai delirului.

— Acum sunt foarte lucid, o asigură el. Aș fi mai mult decât fericit să-ți pot declara dragostea mea în fiecare zi de acum înainte. Vrei să te căsătorești cu mine, Katie?

Ea ezită și el se neliniștit.

— Trebuie să mai afli ceva înainte să-mi faci o asemenea propunere.

Cody simți tensiunea ei și nervozitatea lui luă amploare.

— Despre ce e vorba?

Ea își plecă ochii.

— Trebuie să știi că nu-ți pot oferi copii. La un an după moartea lui Kevin, m-am îmbolnăvit și a trebuit să fac o operație. Nu mai pot face copii.

El se simți ușurat și îi ridică bărbia cu o mână.

— Te iubesc, o asigură el. Copiii nu pot fi o garanție într-o căsătorie. Le iubesc pe fiicele tale ca și când ar fi ale mele. Poate că vom avea o mulțime de nepoți.

Ea îl privi cu toată dragostea în ochi.

— Ești sigur?

— Și nu cer decât dragostea ta, spuse el zâmbind. Vrei să te căsătorești cu mine, Katie?

— Da, îi răspunse ea fără nici o rezervă. Întotdeauna mi-am spus că nu mă voi mai recăsători, dar apoi am realizat că nu cunoscusem niciodată dragostea. Te iubesc, Cody. Pentru totdeauna.

El o strânse și mai tare în brațe, înflăcărat de promisiunile unui viitor fericit.

— Îmi închipuiam eu că aici îl voi găsi pe pacientul dispărut.

Cody își ridică privirea și-l văzu pe tatăl său stând în pragul ușii.

— Am cel mai bun medicament din lume în brațele mele.

Olan chicoti.

— Nu mă îndoiesc. De ce nu te porți cuviincios și n-o rogi să devină o membră a familiei noastre?

— Se pare că ești medium. Chiar asta am făcut.

Sfârșit